Dumnezeu te iubeşte şi pe tine!

ALTE MIRACOLE ALE STRĂZII

Cheri Peters

cu Sophie Berecz

Traducere:
Luminiţa Emilia Mohora Cristinel Sava
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României PETERS, CHERI
Dumnezeu te iubeşte şi pe tine / Cheri Peters; trad.: Luminiţa Emilia Mohora şi Cristinel Sava - Câmpina: Zappy's, 2006
ISBN (10) 973-7874-10-2 ; ISBN (13) 978-973-7874-10-8
I. Mohora, Luminiţa Emilia (trad.)
II. Sava, Cristinel (trad.)
28
Corectura: Luminiţa Emilia Mohora
în această carte, unele nume au fost schimbate pentru protejarea persoanelor în cauză.

Cuprins

Dedicaţie....4
Cuvânt înainte....5
1. Decizia....7
2. Mărturia....14
3. Luminile Nordului 27
4. Uşi deschise....35
5. Ostaticii de pe strada Banning 40
6. încredere în Dumnezeu în timp de restrişte....47
7. Hope TV....59
8. Nu e treaba ta....65
9. Nu m-aş întoarce înapoi 76
10. Jocul cu focul....79
11. Retrogradarea....85
12. Plăcintă cu ananas....90
13. Dansând pe Marea de Cristal....99
14. Oricare ar fi greşeala mea....104
15. Vindecarea....115

16. Povestea lui Dumnezeu.....122
17. Piesa care lipsea.....130
18. Lance.....136
19. Tâlhar pe un drum lăuntric 148
20. Tailanda.....158
21. Pattaya.....174
22. Descoperă Puterea.....184
23. De cealaltă parte a mesei.....191
24. Pe orice cale posibilă.....199
25. Un ambasador ieşit din tipare.....205
26. Tot cerul se bucură.....216
Apendice.....220

Dedicaţie

Cuvânt înainte

Această carte este dedicată tuturor celor care mi-au permis să fiu o parte din vindecarea lor. Mă rog ca voi să continuaţi să Ii permiteţi lui Dumnezeu să vă conducă în tot adevărul - şi pe urmă mergeţi de spuneţi şi altora cum v-a condus şi cum v-a vindecat El pe voi.

în timp ce citeam manuscrisul acestei cărţi, primul lucru care m-a izbit mai presus de toate, a fost dragostea profundă pe care Cheri Peters o are pentru umanitatea decăzută. Cheri îi priveşte pe oameni într-un mod cu totul diferit decât o fac cei mai mulţi dintre noi. Ea vede copii ai lui Dumnezeu în aceia pe care cei mai mulţi dintre noi îi consideră a fi abandonaţi, proscrişi, paria ai societăţii. Ea recrutează şi înrolează în servicii utile asemenea persoane, despre care chiar cei mai mulţi dintre creştini ar spune că sunt nepregătite şi nepotrivite.

Motivul pentru care Cheri este capabilă să îi privească pe oameni în felul acesta este că ea "a trecut pe acolo, a făcut la fel ca ei." Abuzată şi respinsă în propriul cămin, Cheri a crescut pe străzile Californiei de Sud unde a fost introdusă în lumea bandelor, drogurilor şi sexului. Dacă merită cineva să fie privit ca un delicvent şi ca un proscris, aceea este Cheri - în timpurile de atunci.

Astăzi, Cheri este o soţie şi mamă iubitoare şi o creştină consacrată. Ea conduce True Step Ministries, o organizaţie creştină non-profit a cărei misiune este aceea de a oferi ajutor aceleiaşi categorii de oameni din care, cândva, a făcut parte ea însăşi.

O cunosc pe Cheri de mai mulţi ani. Cred că mă aflu în siguranţă cu afirmaţia că amândoi ne considerăm reciproc prieteni buni. Mă aflam sub o considerabilă presiune - luptându-mă să mă las suficient de atras pentru a putea pleca de la serviciu pentru două săptămâni de călătorie - când Cheri a venit cu întrebarea dacă aş putea scrie acest cuvânt înainte la cartea ei. Aşa că i-am răspuns că o să răsfoiesc manuscrisul suficient să îmi fac o părere. Dar povestirile m-au captivat atât de tare, că am început

să le citesc în întregime, c^ acelaşi fel te va afecta şi p^

Slujirea lui Cheri este ^J de "a căuta şi salva ceea c^ de citit cartea ei, şi tu vei pierdută.

Marvin Moore, editof *Sign ofthe Times*

să le citesc în întregime, cu repeziciune, pe fiecare în parte. Şi cred că în acelaşi fel te va afecta şi pe tine cartea aceasta!

Slujirea lui Cheri este un exemplu din zilele noastre de misiune divină de "a căuta şi salva ceea ce era pierdut." Sper că, atunci când vei termina de citit cartea ei, şi tu vei fi înţeles viziunea ei de a salva umanitatea pierdută.

Marvin Moore, editor *Sign ofthe Times*

Decizia

Nici vorbă!" am exclamat şocată de uimire. "Socrii mei nici măcar nu cunosc trecutul meu." Mă holbam la pastor de parcă îmi ceruse să fac imposibilul. "Nici oamenii cu care lucrează soţul meu la filarmonică, nici cei de la şcoala la care merge fiica mea şi nici vecinii noştri. Cum pot să le povestesc tuturor despre asta şi să mă aştept de la ei să mă placă în continuare? Dacă nu au să mă mai primească în biserica lor sau chiar în casele lor? Dacă nu au să mai vrea să aibă de a face cu mine?"

"Roagă-te cu privire la aceasta!" a spus pastorul Stan, în timp ce un zâmbet încrezător îi înflorea pe

faţă. "Lasă ca aceasta să se decidă între tine şi Dumnezeu," spunea zâmbetul lui. Pastorul ştia că Dumnezeu avea să mă conducă în aşa fel ca să împlinesc voia Lui.
"Chiar dacă Dumnezeu însuşi mi-ar cere să spun această povestire în faţa întregii biserici, nu aş face-o," murmuram eu către mine însămi după ce ne-am despărţit. "Este o poveste mult prea urâtă."
Cunoşteam pe unii din biserică ce aveau să mă judece foarte aspru dacă aflau din ce mediu proveneam. în acea seară la cină, mai mult m-am jucat cu mâncarea, privindu-l pe soţul meu Brad. *El ce părere ar avea?* m-am întrebat. *El m-a sprijinit întotdeauna. Se pare că trecutul meu nu l-a deranjat niciodată.* îl întrebasem de câteva ori dacă a experimentat vreo neplăcere din pricina trecutului meu, dar de fiecare dată răspunsul a fost: "Nu te-am cunoscut atunci. Eu te ştiu doar cum eşti acum."
Mi-am făcut curaj să îi dezvălui ceea ce mă frământa. "Brad, pastorul Stan m-a rugat să-mi povestesc experienţa în faţa comunităţii."

"Experienţa ta?" a răspuns el. "Ce înseamnă aceasta, mai exact?"
"înseamnă că va trebui să merg să stau în faţa întregii adunări şi să vorbesc despre viaţa mea, despre abuzurile copilăriei mele, despre anii petrecuţi pe stradă, cum L-am întâlnit pe Dumnezeu şi cum mi-a schimbat El viaţa." Am zâmbit cu timiditate şi am ridicat din sprâncene. "Deci, tu ce crezi?"
"Deci, ce crezi *tul* m-a întrebat el fixându-mă cu o privire plină de afecţiune şi preocupare.
Am zâmbit. încercam să îl determin pe Brad să ia el decizia în locul meu. El, însă, mă încuraja să îmi asum responsabilitatea pentru decizia mea, oricare ar fi fost ea. Aceasta nu era o cale mai uşoară, dar l-am apreciat pentru faptul că nu m-a dat la o parte, ca să decidă el pentru mine.
"Nu prea ştiu ce să cred," am început eu. "Ştiu că unii oameni mă vor susţine, dar mi-e teamă că cei mai mulţi dintre ei nu au să mă mai accepte după aceea. S-ar putea ca ei să nu mă mai placă deloc după ce vor afla povestea vieţii mele din trecut." Am înfipt furculiţa într-o tulpină de broccoli.
"Tu îţi spui experienţa ca să te placă oamenii?" m-a îmboldit el.
"Nu, dar mă tem că singură îmi pregătesc terenul pentru a fi respinsă." Mi-am ridicat privirea din farfurie. Doream ca Brad să îmi spună să nu mă mai gândesc la problema asta, să nu îmi mai fac griji cu privire la ea.
El, însă, era tăcut.
Poate că acesta este răspunsul la rugăciunea ta, Cheri, m-a izbit un gând. *De patru ani de zile îl tot ceri lui Dumnezeu să te plaseze într-o lucrare de slujire. Vrei cu disperare să lucrezi pentru Dumnezeu. Vrei să le spui şi altora cât de deosebit este Dumnezeu: cum schimbă El vieţile oamenilor, fără să aibă importanţă provenienţa acestora sau cine sunt ei, sau ce au făcut.* M-am uitat la furculiţă şi am zâmbit. *Doamne, Tu m-ai condus până aici.* Am privit la vasele mele, la fotografiile de pe frigider cu membrii familiei şi prietenii, la toate consolările ce le oferă un cămin călduros ca al meu. *Dar aş da orice ca să îţi slujesc Ţie.* Cât de des am visat să devin misionar după ce am auzit relatate povestiri captivante despre viaţa din câmpul misionar! M-am gândit chiar că aş putea să predau engleza _în China, să lucrez cu orfani în Africa sau să predau cursuri de Biblie în cine ştie ce tărâm îndepărtat - în orice fel m-ar fi putut folosi Dumnezeu.
Oare acesta este modul în care ar putea să înceapă totul? m-am întrebat.
"Brad, dar dacă merg şi spun experienţa," mi-au scăpat cuvintele, "şi ne schimbă complet vieţile? Dacă Dumnezeu ne conduce într-o activitate de slujire? Dar dacă ..." Am privit întrebător cu ochi măriţi de nedumerire.
"Cheri, nu te precipita aşa! Nu ţi s-a cerut altceva decât să vorbeşti la biserică." A zâmbit, s-a aplecat şi m-a sărutat pe frunte. Eu am încuviinţat dând din cap, recunoscătoare pentru logica lui.
în seara aceea m-am rugat pentru teama de respingere pe care o simţeam, pentru nesiguranţa mea şi îndoiala pe care le aveam în legătură cu a spune altora povestea vieţii mele. Rezemată cu spatele de pernă, m-am gândit la ceea ce îmi spusese Brad cu privire la îngrijorarea mea dacă oamenii au să mă mai placă sau nu. în sufletul meu ştiam că Dumnezeu vrea să împărtăşesc minunile pe care le făcuse în viaţa mea, dar în mintea mea am încercat să îi prezint lui Dumnezeu fiecare motiv pentru care o viaţă atât de personală, de murdară şi de urâtă nu ar trebui să fie dezvăluită.
"Cheri, să povesteşti altora viaţa ta, nu înseamnă să le spui despre tine," părea că spune Dumnezeu. Deşi nu auzeam în mod concret vocea Lui, învăţasem să o recunosc. "M-am ocupat de viaţa ta atunci când eram pe cruce. Tu eşti iertată pe deplin. Viaţa ta este curată şi cu totul nouă. în Hristos, tu eşti o creatură nouă - un copil al lui Dumnezeu. Trecutul tău este exact ce auzi - trecut. Este iertat, îngropat

în cea mai adâncă mare. Când spui altora de unde ai venit şi când le împărtăşeşti toate miracolele pe care le-am lucrat în viaţa ta, tu mă dezvinovăţeşti, mă aperi pe Mine. Astfel tu le spui altora că există speranţă, că nimic nu este prea greu pentru Mine ca să vindec, că Eu sunt un Dumnezeu al minunilor.
"Brad, eşti treaz?" am întrebat în întuneric. Ceea ce tocmai descoperisem era mult prea important ca să păstrez doar pentru mine. Ştiam că dacă dormea, trebuia să îl trezesc. Eram mult prea încântată ca să aştept până dimineaţă să îi spun ceea ce credeam că zisese Dumnezeu.
"Ce s-a întâmplat?" a întrebat el somnoros.
"Dumnezeu tocmai m-a,ajutat să înţeleg de ce trebuie să dau mărturie povestind despre viaţa mea. Ca să fie reabilitat caracterul lui Dumnezeu,

ca să afle oamenii că El încă face minuni şi că El este în continuare implicat intens în vieţile noastre. Nimeni nu este în afara puterii de cuprindere a lui Dumnezeu, nici o problemă nu este prea mare pentru Dumnezeu ca să nu poată să o rezolve şi Dumnezeu ne iubeşte pe deplin. El s-a ocupat deja de caracterul meu, pe când era la cruce. Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, Isus, ca să moară pentru păcatele mele. Când Dumnezeu se uită la mine, mă vede ca şi când nu aş fi păcătuit niciodată. Acum, abia aştept să spun oamenilor despre Dumnezeu şi minunile Sale." M-am oprit pentru o respiraţie adâncă, vădit necesară.
"Sunt foarte mândru de tine, Cheri," a mormăit Brad alunecând din nou în braţele somnului.
Dimineaţa următoare l-am sunat pe pastorul Stan. "Aş fi încântată să povestesc experienţa mea," i-am spus.
"Ce a intervenit? Tonul tău este cu totul diferit faţă de ultima dată când am stat de vorbă."
"Dumnezeu vrea ca eu să îi ajut pe alţii să II vadă aşa cum este în realitate - un Dumnezeu al iubirii." I-am spus despre rugăciunea mea şi ceea ce mi-a răspuns Dumnezeu.
"Grozav! Am să te programez să vorbeşti în faţa bisericii în două săptămâni de acum."
Timpul a zburat şi mi-am dat seama că nu pregătisem nimic. Detaliile povestirii mele erau clare, dar anxietatea îmi punea piedici.
Dacă oamenii mă vor judeca? Va trebui să încep cu un mesaj prin care să le atrag atenţia să nu îi judece pe alţii. Asta îmi va fi de ajutor. Isus i-a învăţat pe urmaşii Săi să nu judece pe nimeni. De asemenea, El a accentuat faptul că trebuie să ne iubim aproapele cape noi înşine. Acum, eu sunt aproapele lor în mod concret.
Am petrecut o noapte întreagă căutând în Biblie, în cărţi creştine şi chiar salvând materiale de pe internet. Aveam opt pagini de informaţie despre a nu-i judeca pe ceilalţi. Am citit materialul în întregime şi m-am simţit încrezătoare că era suficient.
Când, am auzit din nou Vocea aceea. "Cheri, acum vreau ca tu să studiezi ceea ce ai scris."
"Eu? Dar eu am strâns toată **informaţia** aceasta pentru *ei"*

"Da, tu. Nu te pot folosi ca o unealtă eficientă dacă tu îi judeci pe ei." Aproape că puteam să simt zâmbetul din mesajul Lui.
M-am rezemat pe spate bucurându-mă cu voce tare: "îmi place felul în care mă înveţi Tu, Doamne," am îngăimat. M-am gândit la orele de efort sincer pe care le-am petrecut încercând să educ viitoarea mea audienţă. în schimb, tocmai eu eram cea care avea nevoie să fie educată, să fie pregătită. "îţi mulţumesc pentru că nu ai permis să mă înşel singură," am şoptit, "şi pentru disciplina pe care mi-o aplici mie, copilului Tău."
M-am trezit devreme în dimineaţa discursului meu. Am petrecut ceva timp în rugăciune şi citind din Psalmi pentru liniştire, apoi m-am îmbrăcat. Pentru că aveam emoţii, doream să arăt cel mai bine cu putinţă. Părul îmi stătea aranjat perfect. Hainele mi se potriveau de minune. întregul aranjament al feţei era grozav. Brad se trezise devreme şi pregătise micul dejun.
"Uau, Cheri, arăţi grozav!" Brad mi-a întors atât zâmbetul cât şi îmbrăţişarea.
"Ştiu," am spus râzând zgomotos.
"Replica asta este ceva ca un mulţumesc?" a întrebat Brad.
"Este ceva specific femeilor, să arăţi bine, vine ca un plus. M-aş fi putut pregăti şi totuşi să arăt groaznic." Am râs amândoi.
Brad, Jaci şi cu mine am plecat cu maşina spre biserică. în interior, eram străbătută de emoţii de bucurie văzându-i pe Brad şi Jaci, îmbrăcaţi în hainele de biserică, râzând unul cu altul. Am reflectat la povestirea pe care aveam să o spun curând, în comparaţie cu viaţa pe care o am acum. *Ce diferenţă,*

am gândit. *Brad este un prieten şi un soţ atât de bun! Jaci, în vârstă de şapte ani, este tot ceea ce aş fi putut spera să fie un copil.* Mi-am amintit de momentul în care Brad şi-a făcut apariţia în sala de naştere îmbrăcat în costumul cu frac, după ce plecase mai devreme de la un concert televizat pentru că eu intrasem în travaliu. Personalul de la spital 1-a tachinat pentru că se gătise special pentru acea ocazie. Am atâtea amintiri plăcute acum, mulţumită acestui bărbat. Mulţumită lui Dumnezeu.
"Mamă - alo!" Jaci a repetat aducându-mă înapoi, în prezent.
"O, scuze, mă gândeam la cât de binecuvântată sunt cu voi doi."
"Sigur că eşti binecuvântată," a răspuns Brad, în timp ce maşina se oprea în parcarea bisericii care era plină de maşini. Simţeam cum mi se

strânge stomacul şi palmele începeau să transpire. Am rostit o rugăciune rapidă şi am intrat în foaier.
"Bună, Cheri, Brad şi Jaci. Mă bucur să vă văd." Pastorul Stan ne-a salutat cu căldură. "Am decis să facem mai întâi rebotezările. Va fi Mindy, Mike şi tu, Cheri. în timp ce noi vorbim acum, ei deja se pregătesc. Poţi să mergi şi tu lângă Mindy, în camera copiilor."
"Am uitat complet de rebotezare," am mărturisit şi m-am grăbit pe coridor. M-am schimbat rapid într-un costum de botez şi am stat în picioare pe culoar ascultându-1 pe pastorul Stan vorbind despre botez.
"Botezul este o demonstraţie publică a morţii faţă de eul vechi şi a noii vieţi în Hristos," l-am auzit explicând.
Doream de mult timp să fiu rebotezată. Cu câţiva ani în urmă părăsisem biserica, şi întoarcerea a fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată. Să mă cobor din nou în apa botezului, era felul meu de a spune "Te iubesc, Doamne. Nu mai vreau să plec niciodată."
Acorduri clare de trompetă solo au răsunat în biserică. Era Brad cântând pentru momentul de muzică specială. Pastorul Stan a gesticulat către mine să îl urmez în bazinul de botez.
în timp ce păşeam încet în apă, pastorul Stan a anunţat: "Aş vrea să îi rog pe toţi aceia care doresc să îşi arate sprijinul lor faţă de decizia lui Cheri de a fi rebotezată, să se ridice în picioare."
Mi s-a părut că întreaga adunare s-a ridicat în picioare. Răspunsul m-a copleşit în timp ce priveam lung la feţele celor care alcătuiau noua mea familie a bisericii. Şi apoi, cu coada ochiului am văzut pe Brad şi Jaci susţinându-mă din priviri. Am experimentat cel mai incredibil sentiment, acela de a face parte dintr-o familie - referindu-mă la ambele, propria mea familie, ca familia mică şi marea familie a bisericii. Pastorul Stan m-a coborât în apă. Când m-am ridicat, simţeam că vreau să strig de bucurie. Am un soţ minunat, o fiică minunată, o minunată familie a bisericii şi un Mântuitor minunat.
"Ai zece minute până când vei veni să povesteşti experienţa, Cheri. Crezi că este de ajuns? m-a întrebat în şoaptă pastorul Stan.
Am înghiţit cu zgomot. "Desigur."
Nu! Nu puteam să cred. Nu aveam un uscător de păr, o perie, ceva pudră, şi nici măcar un rând de lenjerie de schimb. Ce o să mă fac? Panica

creştea punând stăpânire pe mine până când am auzit din nou acea şoptire familiară:
"Cheri, lucrul acesta nu are legătură cu părul tău sau cu felul în care arăţi, ci cu dragostea mea pentru tine. Nu despre tine este vorba, ci despre Mine." Prezenţa lui Dumnezeu mi-a împrăştiat temerile. Altă lecţie învăţată.
Am auzit pe cineva venind pe coridor şi am scos capul pe uşă. Era pastorul. "Pastore Stan, îmi puteţi împrumuta pieptenul dumneavoastră?" am întrebat.
"Asta este tot ce am, dar poţi să îl foloseşti," a spus pastorul Stan, uşor încurcat. Mi-a înmânat un pieptene mic şi negru. Am încercat cât am putut de mult să îmi rearanjez părul, dar nu am reuşit mai mult decât făcusem deja. "Te rog, vorbeşte prin toate greşelile mele," m-am rugat,"şi continuă să mă înveţi indiferent ce ar presupune aceasta." Am înghiţit, am tras aer adânc în piept şi am mers către amvon - unde vieţii mele i se pregătea o nouă schimbare.

Mărturia

In timp ce povesteam experienţa mea, stând pe platformă cu părul ud care îmi înmuia umerii, mă aşteptam să văd dezaprobare şi repulsie pe feţele oamenilor. Eram sigură că cei ce mă ascultau aveau să mă judece. în schimb, aproape că am văzut lacrimi în ochii tuturor. în scurt timp, nu mă mai simţeam ca o persoană care ţine o prezentare, ci mai degrabă simţeam că vorbesc inimă către inimă,

având încredere în familie şi prieteni care voiau să asculte.
Am spus celor din audienţă că încă de când am fost născută, nu am fost dorită niciodată. Mama mea avea 14 ani şi a încercat să îşi provoace avort de şase ori, în şase ocazii diferite. Totuşi, m-am născut. îmi amintesc, copil fiind, cum încercam să o fac pe mama să mă placă. Credeam că dacă reuşeam să devin mai isteaţă, mai drăguţă sau mai simpatică, avea să mă iubească. Dar nimic nu a mers.
Tatăl meu era alcoolic şi ne-a abuzat sexual atât pe mine cât şi pe surorile mele. Până la vârsta de 4 ani, învăţasem să nu mă mai gândesc la ce se întâmpla sau la ce simţeam. Mi-am dat seama că oricum, eu nu contam. Am fost neglijată, dispreţuită, molestată, trimisă în Canada să locuiesc cu nişte rude, molestată şi acolo, şi apoi trimisă din nou acasă, unde încă o dată mi s-a spus că nu eram dorită.
La şcoala elementară am intrat în lumea drogurilor, alcoolului şi sexului. După ce am rămas însărcinată la 12 **ani,** am născut doi gemeni morţi. Nu am ştiut niciodată cine **a fost tatăl** lor. Familia mea, care îşi dorea să mă vadă ieşită din casa lor, **m-a forţat** să **mă** căsătoresc cu prietenul meu. La vârsta de 13 ani, m-am căsătorit cu un băiat de 21 de ani. Două
H
săptămâni mai târziu, el s-a înrolat în armată. Căsătoria a durat mai puţin de şase luni. Neavând nici un alt loc în care să merg, am început să trăiesc pe stradă. Am fost luată şi purtată de colo-colo de către "îngrijitori" -criminali, toxicomani şi răufăcători. Am lucrat ca dansatoare în baruri de strip-tease şi am ajuns dependentă de heroină. Am fost răpită de o bandă de motociclişti şi bătută şi violată cu cruzime. Am văzut răul atât în clasele de oameni bogaţi cât şi printre cei săraci. Nimeni nu părea real, fără să aibă mai multe feţe. Nici un loc nu era sigur. Cuprinsă de disperare, fără motive să îmi continui viaţa, am încercat să mă sinucid. Dumnezeu a intervenit.
Am întâlnit o femeie, Donna, care mi-a arătat ce înseamnă dragostea necondiţionată. Pe măsură ce îi povesteam aspectele neplăcute ale vieţii mele, încercând să fac dovada că sunt o persoană cu neputinţă de iubit, ea a ascultat. Ea m-a adus la picioarele lui Hristos. Prin Donna, Dumnezeu a devenit foarte real pentru mine. El mi-a oferit un nou început precum şi dragostea, acceptarea şi siguranţa după care tânjeam.
Am început recuperarea. A fost un proces îndelungat cu căderi şi victorii. Am învăţat să scriu şi să citesc, căci părăsisem şcoala în timpul clasei a şaptea. Am absolvit programul şcolar şi am devenit asistentă medicală. Una din primele mele slujbe la spital a fost să mă ocup de copii cu sindromul Down. Pentru prima dată în viaţa mea, cu excepţia Donnei, m-am simţit iubită. Acei copii mă iubeau la nebunie. Pfimul lucru pe care am să-1 fac în Ceruri, o să fie găsirea acelor copii pentru a Ie mulţumi. Ei au făcut pentru mine, mai mult decât ar fi putut face oricine altcineva.
Am început să frecventez biserica, dar nu am spus nimănui despre trecutul meu. Am luat aminte la felul în care se îmbrăcau femeile şi la felul cum îşi aranjau părul. *Pot să fac asta,* mi-am spus, aşa că am început să arăt în felul în care "se presupunea" că trebuie să arăt. La vârsta de 23 de ani, mă pretindeam o bună creştină, dar încă nu ştiam cum să mă port. Cineva mi-a spus că trebuie să învăţ să mănânc sănătos. Eram atât de dornică să fac ceea ce este bine, încât am mers la un seminar despre sănătate. M-am aşezat pe rândul din faţă şi am luat notiţe. Prezentatorul vorbea cu autoritate.
"Nici un păcat nu este mai rău decât altul," spunea el. "Să mănânci un hamburger este la fel de greşit ca şi când ai merge la un bordel." *Eu*

mănânc hamburgeri, mi-a venit în minte. *Asta înseamnă că nu fac progrese în umblarea mea creştină?Poate că mă înşel.* Am mers acasă şi am plâns cu amar. Mă minţisem tot timpul până în acel moment? Cine sunt eu ca să cred că Dumnezeu mă iubeşte?
Atunci Dumnezeu m-a făcut să îmi aduc aminte de ceva. M-am. văzut la o casă de toxicomani, zăcând pe podeaua din baie, sub efectul unei supradoze de heroină. Ceilalţi toxicomani au încercat să mă resusciteze. Pierdusem controlul sfincterelor şi era cu adevărat o imagine sordidă. "Te iubeam pe când zăceai în acea baie pe podea, întinsă în propria-ţi murdărie," l-am auzit pe Dumnezeu spunând. "Te iubesc şi acum. Dragostea mea nu este oferită numai atunci când te comporţi sau arăţi ■suficient de bine, sau atunci când devii creştină, nici doar atunci când crezi tu că arăţi şi te comporţi ca o creştină. Te-am iubit mereu şi te voi iubi mereu. Eu sunt Părintele tău adevărat - tu eşti copilul meu." Ştiu că Dumnezeu ne iubeşte într-un mod pe care nu vom fi niciodată capabili să îl înţelegem. Sunt atât de mândră de El şi de ceea ce face El: poate să ia pe cineva ca mine şi să îi dea o viaţă incredibilă.
Cineva m-a întrebat odată: "Dacă vreau să fiu atât de sincer pentru a putea face o schimbare în viaţa

cuiva, ce ar trebui să spun? Ce să îi spun unui alcoolic sau unei persoane de pe stradă?"
La început nu am ştiut ce să răspund, aşa că m-am rugat câteva săptămâni în legătură cu aceasta. Apoi, Dumnezeu mi-a spus în mod clar: "Transmite-le că până nu reuşesc să iubească pe cei din propriile familii şi biserici, să nu spună nimic." Când poţi iubi cu adevărat persoanele care îţi sunt cele mai apropiate, cu toate defectele lor, atunci poţi iubi pe oricine. Dar noi trebuie să învăţăm cum să iubim. Mor oameni pentru că nu sunt iubiţi. Eu însămi mă aflam pe moarte din lipsă de iubire. Dragostea este un lucru important. Dumnezeu spune că trebuie să îl iubim cu toată inima şi apoi, să ne iubim unii pe alţii. Dar poate vei întreba: "Cum învăţ felul în care să iubesc?" învăţăm prin ceea ce facem pentru a-i servi pe alţii, prin a le întinde o mână. Dacă veţi încerca să învăţaţi în orice alt fel decât acesta, va fi ca şi când aţi vrea să învăţaţi să înotaţi urmând un curs prin corespondenţă. în cei zece ani pe care i-am petrecut pe stradă, nimeni nu mi-a adresat un cuvânt referitor la Isus. Când m-am alăturat bisericii, am crezut că absolut toţi vor fi cinstiţi, oneşti şi plini de afecţiune. Dar m-am
înşelat. Cu toţii avem nevoie de vindecare. îmi iubesc biserica, dar există o mulţime de dureri şi aici. Dumnezeu ne cheamă să ne iubim unii pe alţii.
După relatarea experienţei mele şi imnul de închidere, am mers către foaier pentru a da mâna cu oamenii în drumul lor spre ieşire. Dar nici unul dintre ei nu s-a oprit numai la a da mâna cu mine, ci m-au cuprins şi m-au îmbrăţişat. Unii dintre ei plângeau, alţii mi-au relatat pe scurt povestea lor şi durerile lor. Un editor din New York s-a auto-prezentat. "Te-ai gândit vreodată să scrii despre viaţa ta? Noi am fi foarte interesaţi." *Cum?* m-am gândit eu. *Soacra mea încă nu ştie nimic despre trecutul meu.*
Pastorul unei alte biserici m-a rugat să vorbesc săptămâna care urma la biserica localităţii învecinate, Caldwell. A durat aproape o oră până ce am dat mâna cu toţi şi am stat de vorbă cu ei.
Luni am primit un apel telefonic de la o persoană ce reprezenta o editură locală. "Am auzit că îţi relatezi povestea vieţii la biserică," a spus el. " Noi am fi interesaţi să o publicăm."
"Cine, eu? E incredibil," am exclamat. "Sunt onorată. Dar, ah, aşteaptă, soacra mea nu ştie nimic despre lucrurile acestea. Nu ştiu dacă voi putea să aştern totul pe hârtie. Va trebui să mă gândesc la aceasta."
Sunt căsătorită de opt ani cu un bărbat care a fost cercetaş de la vârsta de 18 ani. Mama lui este violonistă într-o orchestră simfonică şi a fost o muziciană talentată toată viaţa ei. Tatăl lui a fost la un moment dat ambasador al Statelor Unite în Bangladesh. Ei nu cunoşteau trecutul meu, viaţa aceea pe stradă marcată de dependenţa de droguri.
Care ar fi reacţia ei?
M-am tot gândit la asta în mintea mea.
Ştiam că fuseseră momente când am simţit că nu eram ceea ce sperase ea. Dacă avea să afle trecutul meu, ştiam că avea să fie foarte dezamăgită. "Doamne, ce să fac? m-am rugat.
"Scrie povestea vieţii tale, împărtăşeşte experienţele tale şi speranţa care o vei da oamenilor, va schimba vieţi," am simţit că îmi spune Dumnezeu. "Toate acestea nu te au pe tine în centrul atenţiei, îţi aminteşti? Ci, pe Mine, ceea ce am făcut Eu pentru a schimba vieţi".
Brad şi cu mine am vorbit şi ne-am rugat în legătură cu acest lucru, luând în considerare toate aspectele. Nu aveam lucruri plăcute despre care

să scriu. Familia mea ducea o viaţă total dezordonată, dar nu voiam să îi rănesc. Pe de altă parte, se părea că oamenii vor beneficia de mărturia mea, mai ales dacă mă concentram pe harul lui Dumnezeu şi capacitatea Lui de a ne vindeca. Am căzut de acord să scriu cartea, dacă va fi cu adevărat o carte despre Dumnezeu.
Editorul a numit un scriitor cu experienţă să mă susţină în scrierea cărţii şi să-mi ofere ajutor. Am lucrat împreună pentru un număr de luni, dar nu am reuşit să cădem de acord asupra elementului central al cărţii, într-un final i-am spus editorului că voi scrie cartea singură, în ciuda faptului că nu aveam experienţă la scris. Am reuşit să schiţez o primă variantă şi am predat-o editorului. Ei au sugerat să primesc ajutor pentru finalizarea ei şi au numit un student să lucreze cu mine.
Grozav! Am pierdut şansa de a avea cartea scrisă de un profesionist şi acum sunt blocată cu un amator, am gândit.
Dar L-am simţit pe Dumnezeu reasigurându-mă. "Eu pot să te ajut să scrii cartea aceea. La urma urmei, Eu însumi am scris o carte - şi se prezintă încă foarte bine!"
S-a dovedit până la urmă că studentul a înţeles viziunea mea şi m-a ajutat să realizez o versiune revizuită. Rezultatul a fost exact cel aşteptat de mine şi cartea a fost publicată.

în acest timp, am participat la întâlnirile unui grup de sprijin la care participau şi alţi autori creştini. Fiecare avea lucrurile sale personale: dependenţe sexuale, probleme de mânie, probleme cu capacitatea de a se controla şi multe altele. I-am întrebat: "Cum puteţi să vă simţiţi vrednici de a scrie pentru Dumnezeu?"
"Nu ajungi la nivelul acela niciodată, Cheri," mi-a răspuns unul dintre ei. "Faci asta pentru că ai primit o chemare să o faci. El te va însoţi la fiecare pas pe întregul drum. Când scrii, nu spui că acum le ai pe toate, le faci pe toate." Când cei din grupul meu se loveau de greutăţi, nu le tratau ca pe ceva care să îi dea înapoi. Greutăţile nu erau altceva decât un alt lucru de prezentat lui Dumnezeu, un alt lucru care trebuia rezolvat, un alt lucru la care trebuia renunţat.
în timp ce scriam cartea şi participam la înlâlnirile grupului meu de sprijin, a devenit clar că Dumnezeu va li de partea mea, conducându-mă prin întregul proces. Am experimentat vindecare cu ajutorul ambelor căi.

A trebuit să recunosc faţă de mine însămi adevărul despre trecutul meu, despre ceea ce Dumnezeu vrea să spună atunci când declară: "Trecutul tău este iertat."
A doua oară când am prezentat experienţa vieţii mele, în altă biserică, pastorul a filmat întregul program. înainte să încep, o fată pe nume Wendy a intrat în biserică şi s-a aşezat pe rândul din spate. Braţele îi erau acoperite de tatuaje. La finalul prezentării, s-a apropiat de mine la uşă, plângând ca un copil. îi curgea nasul şi era atât de înecată de plâns că nu putea să rostească clar ceea ce dorea să îmi spună. Am recunoscut acea revărsare de sentimente şi am sperat că simte că, în ciuda tuturor problemelor ei, Dumnezeu o iubeşte. Am rămas îmbrăţişate pentru un timp îndelungat.
Pastorul m-a abordat apoi şi am aflat că el conducea un post de televiziune numit *Hope TV {Speranţa TV).* "Ai fi interesată să realizezi o emisiune televizată?" m-a întrebat el. M-am holbat la el de-a dreptul.
"Glumiţi?" am bâiguit eu. "Nu am nici un fel de experienţă cu transmisiile de televiziune.
"E în regulă," a spus pastorul. "Te vom învăţa noi."
"Desigur," am răspuns. *îţi mulţumesc, Doamne, pentru încă o ocazie de a lucra pentru Tine.* Am fost de acord să realizez programul.
Pe măsură ce timpul trecea, am fost chemată să vorbesc la tot mai multe biserici, la şcoli locale şi adunări ale tinerilor. Telefonul a început să sune în mod regulat pentru a primi întrebări şi solicitări. "Ai putea să vii să stai de vorbă cu fiica mea de 13 ani?" m-a întrebat o mamă. "A intrat într-o bandă şi aş vrea să iasă de acolo." O altă persoană suna pentru ajutor. "Am o problemă cu imaginile porno de pe internet, nu mă pot opri să le vizionez şi nu ştiu ce să fac." "Mă poţi ajuta să intervin în viaţa fiului meu de 30 de ani care consumă droguri?" întreba altcineva. "Eu fac crize de furie şi lucrul acesta îmi afectează relaţiile. Ce pot face?" "Soţia mea este pe punctul de a mă părăsi pentru că sunt obsesiv şi îmi vine să mă sinucid." întrebări grele. Pe măsură ce oamenii mă contactau, stabileam o relaţie de prietenie. Deşi lucram ca asistentă de psihiatrie, în ceea ce priveşte serviciul meu regulat, voiam ca noua mea lucrare de slujire să fie centrată pe dimensiunea spirituală. Aveam propriile probleme de recuperare, dar puteam oferi orientare spirituală şi încurajare. Erau oameni

disperaţi care aveau nevoie de speranţă şi de cineva care să le spună că Dumnezeu îi va salva.
"Doamne, doresc să fac parte dintr-o lucrare de slujire dedicată Ţie," m-am rugat. "Vreau să vorbesc despre Tine şi despre ceea ce se întâmplă când oamenii îşi predau viaţa cu totul Ţie."Mă rugam de patru ani de zile ca să fac parte dintr-o lucrare de slujire, să fac ceva pentru Dumnezeu. Auzisem diferite persoane vorbind în biserica mea despre lucrarea de slujire în care erau implicate şi tânjeam să fac parte din echipa lui Dumnezeu. Don, un misionar, autor şi pastor, îmi povestise despre aventurile sale din timpul celor 30 de ani de activitate în Africa şi Brazilia ca plantator de biserici. îşi crescuse copiii în diferite părţi ale lumii. Odată mi-a povestit despre un trib din Brazilia, în mijlocul căruia a trăit, acolo unde Amazonul se varsă în ocean. Valurile erau mari acolo unde întâlnea apele oceanului şi exact acela a fost locul unde i-a învăţat pe copii să facă surf folosindu-se doar de propriile corpuri. Am ascultat fascinată.
Când am să intru în lucrarea de slujire, aceasta este ceea ce vreau să fac, m-am gândit. *Jaci o să înveţe să facă surf. Am să-i învăţ pe oameni despre Dumnezeu în timpul zilei, iar seara o să am aventuri exotice cu familia mea.* Alţi oameni mi-au povestit despre serviciile misionare care le

prestaseră, cum ar fi, de pildă, predarea limbii engleze în China. *Am s-o iau pe Jaci într-un tur al locurilor precum Marele Zid în China sau Piaţa Roşie, în Rusia. Vom experimenta realitatea unor culturi diferite.* Am continuat să mă rog şi să mă gândesc la activitatea mea misionară.
La scurt timp după ce începusem să împărtăşesc experienţa vieţii mele, m-a contactat o femeie din biserică. "Cheri, am nevoie de ajutor. Cred că tu poţi să răzbeşti acolo unde nimeni altcineva nu reuşeşte." Ea se ocupa de mama unei tinere femei care avea o dependenţă de metamfetamine. Mama fusese internată în spital cu un atac cerebral sever, iar fiica se mutase în casa mamei ei, transformând-o într-o ladă de gunoi. "Fiica are patru copii care sunt neglijaţi. Poţi să vii să mă ajuţi?"
"Bine," am încuviinţat eu. M-am rugat pentru aceasta şi am plecat cu maşina spre casa respectivă. Casa cu trei dormitoare era amplasată într-un cartier aspectuos, dar pe gazonul neîngrijit erau aruncate ici şi colo cutii goale de conserve sau suc. înăuntrul casei am simţit mirosul de urină uscată şi haine murdare. Era evident că acei copii erau neglijaţi. De
îndată ce m-am aşezat pe canapea, m-au asaltat sărind în jurul meu, luptându-se pentru a-mi atrage atenţia.
"Ghici ce s-a întâmplat azi," a spus fetiţa în vârstă de opt ani. "Astăzi la şcoală am jucat leapşa în pauză şi eu am fost cea care alerga după copii. Vrei să vezi ce am desenat?"
Fratele ei a apărut pe lângă ea cu camionul lui. "Să-ţi arăt ce ştie să facă," a râs el.
"Uite, fratele meu m-a lovit," a adăugat un alt băiat, arătându-mi un braţ învineţit. "Uite aici!"
Copilul de doar cinci anişori s-a târât prin spatele meu pe canapea şi mi-a sărit în spate. Curând mi-am dat seama că era mai bine să mă aşez pe podea, unde puteau toţi să aibă acces la mine.
"Cum a fost la şcoală?" i-am întrebat încercând să îi ascult pe fiecare în parte.
M-am uitat în jur prin toată casa încercând să îmi dau seama de ce era aerul atât de închis şi de ce era dezordine în sufragerie. Fiecare uşă care dădea în sufragerie avea un prosop sau o pătură făcute sul şi fixate în partea de jos pentru a bloca curentul. Uşile păreau încuiate, şi uitându-mă la păturile subţirele precum coala de hârtie, ce erau făcute teanc în colţurile camerei, mi-am dat seama că toţi copiii dormeau în sufragerie. Am descoperit că acea cameră de zi precum şi bucătăria şi baia erau singurele camere pe care ei aveau voie să le folosească. Când m-am ridicat să plec, partea din spate a pantalonilor mei kaki, era aproape neagră de murdărie.
Mai târziu, am mai trecut pe la casa aceea de câteva ori încercând să stau de vorbă cu mama dependentă de droguri, încercând să stabilesc o legătură cu ea. Am invitat-o să mi se alăture în frecventarea întâlnirilor grupului meu de sprijin. A venit cu mine doar o singură dată. într-una din săptămâni, am luat-o pe fetiţă cu mine la biserică. S-a întors către mine şi a spus ca într-o conversaţie oarecare,"Ghici ce mi s-a întâmplat săptămâna asta!"
Am zâmbit către ea.
"Nu ştiu. Ce s-a întâmplat?"
"O, am fost violată," a spus ea într-o manieră total degajată. "Unul dintre prietenii mamei s-a căţărat pe geamul de la dormitor, apoi a plecat."

Mi s-au umplut ochii de lacrimi. Am înţeles. Suferise o traumă atât de puternică, încât disociase evenimentul de persoana ei. Era doar încă o întâmplare ca multe altele.
Până ce vizitele mele la ei acasă atinseseră numărul de trei sau patru, mă şi hotărâsem să fac ceva pentru copii. Brad şi cu mine am cumpărat patru saci de dormit pentru ei, pufoşi şi multicolori, cu personaje din desene animate. I-am luat cu noi şi le-am oferit copiilor sacii lor de dormit. Au scos strigăte ca de război şi au ţipat de bucurie.
"Vă mulţumim," a spus mama cu sinceritate. Brad şi cu mine am plecat simţindu-ne la fel de comfortabil ca şi sacii de dormit.
Până la următoarea mea vizită, mama lor vânduse deja sacii de dormit pentru a procura droguri. Copiii nu au apucat niciodată să doarmă în ei. M-am aşezat pe podea dezamăgită, în timp ce copiii se năpusteau asupra mea şi se luptau cu mine în joacă. Mama lor stătea pe canapea, fumând ţigară după ţigară, istorisindu-mi o poveste pe care nu o puteam urmări. Băieţelul cel mai mic avea o răceală teribilă şi un atac de tuse la fiecare câteva minute. Mama a întins mâna după o sticlă de sirop de tuse

care se afla pe masa din bucătărie. "Oh, mai taci odată!" a spus dezgustată. "Nu începe din nou!" îi dădea băiatului sirop de tuse cu lingura şi îi arunca pe gât pastile de Tylenol. "Nu ştiu de ce copilul acesta e răcit tot timpul," a vociferat ea, scuturându-1.
Pentru că fumezi ca o locomotivă şi îi ţii pe copii încuiaţi în această cameră, am gândit eu. *E o minune că au şi sănătatea pe care o au.* Am privit la camera dezordonată, am privit la mama care era prea prinsă de dependenţele ei ca să îi mai pese de altceva, la copiii cu privirea speriată şi disperaţi să primească atenţia cuiva, la uşile încuiate ce ascundeau secrete interzise copiiilor, şi cu toate astea neputând să îi protejeze de ele. în acea mizerie şi în acel haos, m-am simţit înfrântă.
"Cheri, aceasta este lucrarea ta de slujire," am simţit pe Dumnezeu spunând.
Mi s-a îngustat privirea şi m-a cuprins ameţeala. *Nici vorbă, Doamne! Am trăit cu oameni cu dependenţe* ***toată*** *viaţa mea şi toţi cei din familia mea sunt toxicomani. M-am căsătorit cu Brad care e atât de departe, de străin de preocupările acestea. Este o uşurare sufletească faptul că am reuşit să mă îndepărtez de aşa ceva, să scap. Este cu neputinţă să vrei să*

fiu iarăşi înconjurată de oameni care mint, distrug şi fac tot timpul lucruri greşite. Cum rămâne cu a face surf pe Amazon sau cu predarea limbii engleze în China, sau cu viaţa într-o colibă din Africa? Cum rămâne cu mine? Cum rămâne cu visele mele? Cred că nu vorbeşti serios!
Dar cunoşteam vocea Sa şi ştiam că nu greşisem în ceea ce auzisem.
Gândurile mi s-au învolburat. *Regret nespus, dar ai făcut o mare greşeală. Mă rog de ani de zile pentru o lucrare de slujire care să fie a mea, care să îmi aparţină, dar nu m-am referit la aşa ceva. Tu vrei ca eu să lucrez cu toxicomani şi victime ale violului şi pungaşi care toarnă droguri în corpurile lor? Tocmai din asta am ieşit eu. Nu vreau să mă întorc acolo. Aceasta este cu totul şi cu totul o greşeală. Nu e drept.*
Am nutrit o proastă dispoziţie câteva luni de zile, încercând să îl conving pe Dumnezeu să-Şi schimbe părerea. Am încercat să pun problema în mod raţional în momentele mele de rugăciune. "Oricine poate lucra cu persoane cu nevoi speciale, Doamne!" am argumentat eu. "Eu nu am nimic de oferit."
"Nu este adevărat. Tu te potriveşti de minune, Cheri," părea că spune El. "Poţi să intri într-o închisoare şi să stabileşti o relaţie foarte repede. Nu oricine poate să facă lucrul acesta. Prietenul tău misionar, Don, face ceea ce face penru că este talentat în acea direcţie. Eu te voi înzestra pe tine pentru aceasta, cu tot ce ai nevoie."
M-am supărat, dar convingerea creştea. "Tu poţi lucra cu oameni care nu şi-ar deschide sufletul în faţa nimănui altcuiva. Pentru faptul că tu provii din acelaşi mediu, le poţi da speranţă. Ei îşi vor deschide sufletele în faţa ta. Poţi să îi călăuzeşti direct spre Mine şi apoi să îi laşi în locul în care i-ai condus." în toate lucrurile pe care le făceam, Dumnezeu continua să îmi insufle acest gând.
Aşa că firul a început să se depene. Nu credeam că sunt pregătită, dar cum Dumnezeu deschidea uşile, piedicile erau spulberate. Alte biserici m-au contactat pentru a stabili ocazii în care să merg să vorbesc, la fel cu prilejul diverselor întruniri ale tinerilor. Când a apărut cartea ce prezenta biografia mea - *Un miracol al străzii* - au apărut şi mai multe ocazii prilejuite de acordarea de autografe sau pur şi simplu făceam un tur de discursuri cu alţi autori. Am început să lucrez în cadrul unui program educativ referitor la conştientizarea pericolelor reprezentate de folosirea

tutunului, la o şcoală locală din district. Am început să lucrez şi în cadrul unui program TV difuzat în direct. într-un an de zile, călătoream în toată ţara având programate discursuri pentru sfârşitul de săptămână.
Călătoream atât de mult, încât şefa mea m-a chemat să avem o discuţie despre slujba mea ca asistentă. Eram îngrijorată cu privire la randamentul prestărilor mele, dar nu aceasta era problema.
"Cheii, nu te mai pot lăsa să-ţi iei liber în nici un sfârşit de săptămână," a spus ea cu părere de rău. "Sunt prea multe persoane, aici, la serviciu, pe care le afectează acest lucru." Mi s-au mărit ochii, întrucât nici nu mă gândisem la aceasta.
"Am să încerc să nu mai las să se întâmple lucrul acesta din nou, dar pot să încep după weekend-ul următor?" am întrebat cu tânguire în glas. "Este un eveniment al tineretului la care am fost programată să vorbesc."
S-a dovedit în cele din urmă, că şefa mea nu a putut să întâmpine nevoia mea de a fi liberă atât de multe zile în timpul sfârşitului de săptămână. Nu mă gândisem niciodată să renunţ la slujba mea, dar

uitasem rugăciunea pe care o adresasem lui Dumnezeu ceva timp înainte: "Dă-mi o lucrare de slujire, Doamne!" în calitate de asistentă de psihiatrie, am încercat să îmi ajut pacienţii să-şi dezvolte respectul de sine şi să poată face faţă bolilor ca depresia, folosind mijloace de abordare care ţin de sfera consilierii tradiţionale. Slujba mea socială nu era locul în care să spun: "Acest tratament la spital este important, dar ai nevoie şi de Dumnezeu."
"Doamne," mă rugasem. "Te rog să mă aduci în postura de a spune oamenilor necăjiţi despre Tine." Cu ochii în lacrimi, a trebuit să îmi iau la revedere de la şefa mea. Când am făcut lucrul acesta, lucrarea de slujire pentru care mă rugasem, demarase deja.
într-o zi a sunat telefonul. Era Wendy, fata pe care o întâlnisem după ce povestisem experienţa mea pentru a doua oară, şi aceasta avusese loc în Caldwell.
"Nu ştiu dacă o să-ţi mai aduci aminte de mine," a spus ea cu ezitare în glas.
"Ba da," am răspuns eu încântată. Pe unii oameni nu îi poţi uita, pur şi simplu.
"Am de gând să vorbesc despre mine în seara aceasta, în cadrul grupului meu de studiu biblic," a început ea. "Ai putea veni şi tu?"
"Mi-ar face plăcere să vin," i-am răspuns. Ea locuia în Parma, un orăşel la ceva distanţă. Când am sosit în seara aceea, Wendy a citit experienţa ei, întrucât era prea emoţionată ca să o redea liber.
"Toată viaţa mea am fost molestată şi nedorită," a spus ea. "Am locuit pe stradă, am lucrat într-un local de strip-tease, am fost prostituată şi dependentă de metamfetamină. Dar toate acestea s-au schimbat când am intrat într-o biserică din Caldwell, Idaho. în acea zi, fără să am vreun motiv, m-am decis să intru într-o biserică pe lângă care treceam. *Ce caut eu în locul acesta?* mă gândeam în timp ce mă strecuram pe rândul din spate.
Wendy citea în continuare în timp ce lacrimile curgeau izvor pe obrajii mei.
Pe măsură ce Wendy vorbea, repeta cuvinte pe care le spusesem cu doi ani în urmă - cuvinte de care nu-mi mai aduceam aminte să le fi rostit. Viaţa mea dăduse speranţă vieţii ei şi, ea se hotărâse să-şi predea viaţa lui Dumnezeu. Apoi, Wendy frecventase o altă biserică mică, mai aproape de locuinţa ei. Membrii de acolo au înconjurat-o şi au primit-o cu căldură. Nu i-a deranjat faptul că avea tatuaje şi că fuma. Atât ea, cât şi soţul ei, devenit alcoolic, fuseseră botezaţi împreună. Chiar adoptaseră un copil, întreaga ei viaţă fusese schimbată pentru că intrase într-o biserică şi avea asemănare cu persoana care îşi povestea experienţa.
Am stat acolo şi am suspinat în tăcere. Plecând urechea la luptele tinerei femei pe care le ducea în procesul recuperării sale, lupte care fac şi ele parte din procesul de vindecare, am fost smerită.
"Doamne, voi lucra pentru Tine întreaga mea viaţă," am capitulat în cele din urmă. "Voi face tot ceea ce îmi ceri şi voi face cât pot eu de bine." Când m-am predat, m-a lovit conştientizarea unui lucru: *Cum aş putea să împlinesc eu, orice altă lucrare de slujire? Aceasta este ceea ce ştiu. Ştiu că Dumnezeu este capabil să schimbe vieţi, pentru că viaţa mea a fost schimbată atât de mult. Dumnezeu ne foloseşte pentru a schimba vieţile altor oameni, doar pentru că El le-a schimbat şi pe ale noastre.* Avea logică.

"Uau," am exclamat când, în sfârşit, am înţeles scopul lui Dumnezeu, fiind copleşită de descoperire. "Dacă accept această lucrare de slujire, nu înseamnă că primesc doar nişte rămăşiţe. Fiecare dintre noi are locul său în inima lui Dumnezeu şi în planul Lui." Mai bine de atât nici că se putea.
Văzând cum primeam apeluri telefonice total neaşteptate, precum şi ocazii de lucru, văzând semnul clar al binecuvântării lui Dumnezeu, mă simţeam pe culmi spirituale înalte, mai tot timpul. Chiar şi astăzi, Dumnezeu continuă să mă sprijine în consolidarea deciziei pe care am luat-o, aproape zilnic. Confirmarea deciziei mele de a-L urma pe Dumnezeu în acest domeniu al lucrării de slujire vine de la persoane pe care le respect şi care îmi spun că privesc cu alţi ochi lucrarea de slujire pentru că au văzut ce a făcut Dumnezeu în viaţa mea. Şi vine o confirmare şi mai puternică atunci când eu însămi văd persoane pe fundul prăpastiei caic **fac** o schimbare în viaţa lor cu 180 de grade. Şi nu există nici un dubiu că la temelia tuturor acestor lucruri este Dumnezeu însuşi. încurajată di- **mesajele** primite de la vieţile din jurul meu, răzbesc în momentele dificile[1] l'ăcându-le faţă cu rândul, fie acasă, fie în lucrare. Sunt atât de **multe** lucruri care trebuie învăţate în această lucrare de slujire şi sunt atât de multe cele pe care nu le ştiu încă! Dar când mă simt în nesiguranţă, **Dumnezeu** are răspunsul pregătit.
I 'oate că nu o să-mi învăţ fiica să facă surf în Brazilia sau să locuiască într-o colibă în Africa, dar aici, în mijlocul celor năpăstuiţi, văzând cum Dumnezeu îi eliberează pe oameni, aventura nu încetează niciodată. Nu voi uita niciodată că sunt şi eu tot un misionar.

3
Luminile Nordului

Am tras în piept aerul cald al Alaskăi, pe când coboram din avion în Juneau, şi nu-mi venea să cred că eram într-adevăr acolo. Era vară, şi soarele amurgului încă mai lumina cerul. Oraşul din golf, mic şi artistic, se cuibărea într-un buzunar pitoresc de munţi şi brazi. Exceptând faptul că nu era nici un aisberg, Alaska era exact cum mi-o închipuisem. Nu aveam încă experienţă în planificarea cuvântărilor la distanţe mari. Mi-am amintit de telefonul pe care-1 primisem de la departamentul Misiunea Femeii.
"Nu avem un buget prea mare", îmi spusese femeia. "Cât ar costa ca să veniţi şi să vorbiţi?"
"Cum?" am spus, gândind cu voce tare. "O să mă plătiţi ca să vorbesc despre Dumnezeu? Cât plătiţi de obicei?" am întrebat. Mi-au oferit o sumă mică, plus cazare, mâncare şi drum.
"De câte ori sunteţi dispusă să vorbiţi?" a întrebat femeia.
"O să vorbesc de câte ori vreţi dvs.", i-am răspuns, naivă. Tot ce ştiam era că Dumnezeu avea să se îngrijească de acest lucru şi că tot ce făceam era pentru El.
în Juneau, am ţinut câteva prelegeri în nişte biserici mici şi am fost dusă să vorbesc într-un oraş din afara localităţii Anchorage, la un dejun oficial al femeilor. Se ţinea în clubul unei clădiri de apartamente, cu o bucătărie şi un şemineu pe un perete. Măsuţe drăguţe, decorate cu garoafe şi margarete proaspete, înconjurau locul din centru unde urma să stau. Camera s-a umplut cu femei, majoritatea având o profesie şi fiind bine îmbrăcate, multe dintre ele fiind asistente medicale, asistente sociale şi

angajate în cadrul spitalelor. Stând în mijlocul încăperii, cu câteva plante decorând platforma pe care mă aflam, m-am rugat şi mi-am început mărturia. Mintea mea s-a întors înapoi la acei ani dureroşi, oribili. Niciodată nu mi-a fost uşor să povestesc. Ascultătoare politicoase se uitau la mine printre îmbucături de mâncare, şi totuşi nu păreau să înţeleagă că eu retrăiam acel timp şi tristeţea lui. Dar cum ar fi putut?
"Daţi-mi şi mie apa, vă rog", am auzit dintr-un colţ al încăperii. "Aceste sandwich-uri sunt delicioase", a şoptit altcineva dintr-un alt colţ. Am încercat să mă concentrez. Ochi înţelegători au tresărit şi feţe s-au crispat în timp ce povesteam detalii neplăcute din viaţa mea. "Ketchup, vă rog." Atenţia continua să-mi fie distrasă de cele ce se petreceau în jurul meu. O femeie s-a ridicat ca să-şi umple din nou farfuria de la bufet. Am ezitat, privind la masa elegantă şi la femeile pe jumătate ascultând la mine, pe jumătate bucurându-se de mâncarea lor. *Asta nu-i decât o ocazie de a socializa şi de a se întâlni unele cu altele pentru a lua masa,* mi-am **dai** scama, dezgustată. *Nu e nici pe departe o ocazie în care să vorbeşti despre cât de incredibil este Dumnezeu. Eu nu sunt decât un mijloc de* ***distracţie,*** M-am străduit să continui. Eu îmi vărsăm sufletul acolo, înaintea **lor, conectată** dureros la trecut, încercând să explic lucrurile uimitoare pe **care Dumnezeu** le făcuse şi încă le mai făcea pentru mine, dar aveam **senzaţia** că **ceea** ce spuneam eu nu era interesant. Pe măsură ce imagini din via(ă mă înconjurau, m-am întristat văzând interesul superficial al ascultătoarelor mele. îmi venea să urlu. Nu merita efortul de a săpa în trecutul meu, dacă nu era nici un beneficiu pentru nimeni.
"Doamne, dacă asta înseamnă să fii misionar, nu ştiu dacă pot s-o fac", m-am rugat la final. Cum trebuia să ţin şaisprezece prezentări, excursia, cândva dorită cu ardoare, părea acum un coşmar. Am vorbit în câteva biserici din oraş, şi apoi la o şcoală. Dusă într-un alt oraş, am vorbit în mai multe biserici. Erau în general biserici mici, una având chiar numai nouă membri. *Cum am putut veni aici ca să vorbesc pentru atât de puţini oameni?* m-am întrebat, dezamăgită. Călătoria se desfăşura într-un ritm atât de alert, încât nu am putut să obţin reacţii de la oameni. Oare mărturia mea mişca pe cineva? Era vreun motiv ca eu să fiu acolo?

Una dintre gazdele care m-a întâmpinat în al treilea oraş arăta de parcă urma să se descompună, la modul propriu. Când am dat mâna cu ea, am observat că îi lipseau câteva degete. M-am uitat la braţul ei. Era subţire şi deformat, ca şi cum şi-ar fi pierdut tot muşchiul.
Nu puteam să ignor pur şi simplu infirmitatea ei misterioasă. "Ce s-a întâmplat?" am întrebat-o. Mi-a spus că avea o boală rară, care înainta treptat. Mai pierduse un picior şi purta proteză.
"Dar Dumnezeu este atât de bun", a spus, lăsând la o parte suferinţa ei. "Mă bucur că sunt în viaţă şi că

mai pot încă să mă mişc. Sunt atât de încântată că ai putut veni în Alaska. Ai mai fost vreodată aici?"
"Nu", am răspuns.
"Ai văzut Luminile Nordului?" m-a întrebat.
"Nu. Am crescut în California de Sud", am spus. "Nu le-am văzut niciodată. Aş vrea să le fi văzut."
"Unii oameni vizitează Alaska şi pleacă fără să le vadă vreodată", a spus ea. "Totuşi este o experienţă prea extraordinară ca s-o ratezi. O să mă rog ca, înainte să părăseşti Alaska, să le vezi", mi-a spus senin. S-a întors apoi spre bărbatul de lângă ea. "Aş vrea să-mi cunoşti soţul." I-am strâns mâna, uimită de această femeie amabilă, atât de plină de bucurie.
Iată-mă, eu eram descurajată de călătoria mea de până atunci, iar această femeie se ruga ca eu să văd Luminile Nordului, cu toate că trupul ei era pe moarte. Am dat din cap în semn de uimire. "Nu, hai să ne rugăm pentru tine", voiam să-i zic.
Prezentările au continuat, femeia şi soţul ei ducându-mă din biserici în cămine culturale şi în şcoli. Deşi dădusem mărturie de o sută de ori înainte, nu aveam nici o idee despre cât de epuizant din punct de vedere emoţional putea fi faptul că vorbeam despre trecutul meu dificil. Nu aveam timp să-mi revin între prezentări. în curând, m-am simţit foarte extenuată, vocea îmi răguşise, iar emoţiile mă lăsaseră pustiită.
în timp ce gazdele mele şi cu mine ne îndreptam de la o prezentare la alta într-o noapte întunecoasă, mi-am ridicat ochii exact la timp pentru a vedea o rază strălucitoare de lumină atingând munţii. Sărea, se învârtea şi se năpustea de colo până colo pe cer.
"Luminile Nordului!" au exclamat noii mei prieteni. "Dumnezeu mi-a răspuns la rugăciune." Femeia a sărit în sus de bucurie. "Opreşte maşina!"

Soţul ei a oprit maşina şi a sărit afară din ea. Vântul bătea înviorător dinspre umbrele munţilor care ne înconjurau. Raza luminoasă s-a transformat într-un spectacol mobil de lumini, a atins piscurile munţilor, s-a mişcat, a ricoşat, şi-a schimbat forma şi s-a transformat într-un vârtej de culori ale curcubeului, lumini roşii, roz, albastre şi verzi, întretăiate de auriu şi alb. Culorile, aproape vii, pulsau de electricitate. *Aşa trebuie să fie culorile din ceruri,* m-am gândit. *Vii, intense şi noi.* Femeia şi soţul ei se minunau, dar eu, cu lacrimi în ochi, priveam tăcută, hipnotizată, la cer. Ştiam că era un dar pentru mine.
A doua zi, am zburat spre Dillingham, Alaska, luându-mi rămas bun de la voioasele mele gazde. Oraşul era situat pe malul unui râu, într-un alt **golfuleţ,** şi era mai deschis decât Juneau. Am văzut tundra verde întinzându-se până la pădurile de molizi şi mesteceni şi mai departe până la **vârfurile** albe, cu stânci ascuţite, ale munţilor care împrejmuiau valea în depanare. Lacuri, ici şi colo, completau peisajul. Aeroportul pe care **am aterizat** avea o pistă de aterizare îngustă şi un hangar mic. Un bărbat de 80 de **ani,** Henry, purtând o cămaşă de stofă aspră şi o beretă albastră de marinar, era acolo ca să mă întâmpine. Deşi nu purta barbă, avea privirea aspră a unui om de la munte. Era tăcut, dar în ochii lui se citea bunătatea. Henry mi-a pus bagajul în remorca unui camion de un verde spălăcit, iar eu m-am aşezat pe locul meu în camionul care nu avea nici o uşă. In oraş, am acordat un interviu la radio proprietarului unei mici staţii radio care funcţiona acasă la el, pe frecvenţă AM, iar apoi Henry şi cu mine ne-am urcat din nou în camion. Am mers spre centrul regiunii, pe un drum plin de praf, timp de două ore şi jumătate. Privind tundra accidentată şi pădurile înalte de fagi şi brazi, pe măsură ce dădeam peste tot mai multe hârtoape, aveam senzaţia că mă aflu într-un ţinut sălbatic.
O parte din drum, Henry mi-a spus frânturi din povestea lui. Crescuse în Aleknagik, satul eschimoşilor Yupik spre care ne îndreptam, şi trăise pe insulă mulţi ani, crescându-şi copiii acolo. Se lăuda cu faptul că era proprietarul portului de ambarcaţiuni de pe insulă. Părea să fi aparţinut dintotdeauna insulei, să fi fost dintotdeauna acolo, la fel ca micul doc cu bărci de pescuit şi mici şalupe. El transporta cu feribotul pe oricine dorea să ajungă sau să plece de pe insulă. Locuitorii insulei pescuiau somoni, vânau elani şi caribu[1] şi adunau fructe de pădure. Dar pentru alte alimente,
[1] Caribu este o specie de reni din America de Nord (n.tr.).
trebuiau să meargă la cumpărături în Dillingham şi fiecare trebuia să treacă lacul mai întâi. Henry îi considera pe oamenii din Aleknagik misiunea sa, iar acest om - care auzise pentru prima dată de mine prin intermediul cărţii mele - era persoana responsabilă de invitaţia mea în Alaska. "In acest sat este mult alcoolism şi multă deprimare", mi-a spus. "Sunt unul dintre cei mai mari furnizori de locuri de muncă pentru oamenii de pe insulă şi încerc să am grijă de ei. Sunt o mulţime de nevoi aici." Mare

parte din drumul care ne mai rămăsese, l-am parcurs în linişte.
într-un final, am cotit prin pădure şi am ajuns într-o zonă defrişată de la capătul sud-estic al marelui lac Aleknagik. Drumul s-a oprit la un mic doc. Printre valuri de ceaţă de după-amiază târzie, am zărit insula la mare depărtare. Nu-mi venea să cred. Cheri Peters - fată de oraş devenită misionar la frontieră şi explorator al sălbăticiei. Henry mi-a luat bagajul şi celelalte provizii din spatele camionului şi le-a încărcat într-o barcă mică din lemn, cu motor. Din cauza bagajului, micuţa barcă intra adânc în apă. Henry a pornit motorul şi am pornit-o încetişor de-a lungul lacului. Am simţit o undă de aventură. Nu mai fusesem niciodată până atunci într-o barcă mică - cu atât mai puţin într-una în mijlocul sălbăticiei alaskiene. Vântul care bătea pe lac mi se înfăşură în păr, iar eu savuram aerul umed şi proaspăt, valurile înspumate şi cerul albastru de deasupra norilor joşi.
Când am acostat în port, nu se zărea nici urmă de sat, ci doar pădure şi copaci. Ne-am strecurat printre bărci asemănătoare, către un doc de lemn, împodobit cu câţiva pelicani din plastic şi cu câteva scoici. Dincolo de doc, am văzut casa mare, cu două etaje, a lui Henry, albastră cu ornamente albe. Simţeai o atracţie familiară spre ea. Nişte trepte albe duceau către uşa de la intrare, o morişcă veche se învârtea încet în adierea vântului şi o barcă veche cu vâsle decora curtea, înţesată cu flori bine îngrijite.
Soţia lui Henry, Mary, o femeie tânără pentru cei aproximativ 50 de ani ai ei, era vorbăreaţa familiei. Glumea şi tachina pe toată lumea, răspândind voioşie. M-am simţit imediat binevenită. La masă, am vorbit despre sătenii din Aleknagik. Am vorbit din nou despre deprimarea, băutura, drogurile şi molestările excesive de acolo. Sătenii erau oameni buni în mare parte şi, dacă era uşor să te împrieteneşti cu ei, era greu în

schimb să îl introduci pe Hristos în stilul lor de viaţă. Henry şi Mary doreau să le aducă speranţă, însă nu credeau că vor reuşi să ajungă la vreunul dintre ei. Când mi-au citit cartea, m-au chemat.
Cum aş putea să aduc vreo îmbunătăţire unui astfel de stil de viaţă? m-am întrebat, umilită. *Ce aşteptări mari!* Apoi mi-am amintit că nu era vorba despre mine sau despre ce puteam face eu. Isus făcuse totul pentru mine, iar eu eram aici pentru El. El avea să compenseze lipsurile mele. Cu această reasigurare, m-am pregătit pentru prima mea prezentare în mica şcoală publică din sat.
Casele din Aleknagik nu erau toate bine întreţinute. Unele nu erau altceva decât nişte cocioabe, decolorate din cauza vremii. Majoritatea oamenilor pe care i-am văzut prezentau semne vizibile de alcoolism. Dinţii le lipseau sau erau cariaţi. Pielea le era tăbăcită, nările - umflate şi roşii. Albul ochilor li se îngălbenise, lipsit de viaţă.
Pentru prezentarea mea, am stat în mijlocul unei clase, iar elevi în **vârstă** de cinci până la paisprezece ani se îngrămădeau să stea în băncile şi pe scaunele din faţa mea. Mulţi adulţi ascultau şi ei, unii stând cu braţele **încrucişate,** la margine. Sala fremăta de mişcare. Apoi s-a făcut linişte. M-am rugai şi am început să vorbesc.
(Tind am **terminat,** o femeie care purta piei negre de animal a venii la mine şi m-a îmbrăţişat. Mai bine spus, şi-a aruncat braţele în jurul gâtului meu, şi-a pus capul pe umărul meu şi n-a mai vrut să-mi dea drumul. Blănurile duhneau a fum. Din instinct, am vrut să mă trag înapoi, dar mi-am amintit ce îmi spusese Mary. Ea mă avertizase că obiceiul sătenilor de aici era ca, atunci când aveau să-ţi spună ceva, să te îmbrăţişeze şi să nu-ţi dea drumul până nu termină ce au de zis. Braţele femeii atârnau greu în jurul gâtului meu, dar nu am spus nimic şi am ascultat. Nu dădea nici un semn că ar vrea să-mi dea drumul. *Concentrează-te,* mi-am spus. Vorbind chiar în urechea mea, femeia, cu accentul ei de eschimos Yupik, mi-a spus că soţul ei se înecase într-o zi, în urma unui accident la pescuit. Ea fusese cu el, dar nu putuse să-1 salveze. în durerea care a urmat, ea căzuse rău de tot în patima alcoolului, însă acum era în stadiul de recuperare. Copiii ei, între timp, se îndreptau, la fel cum făcuse şi ea, spre alcoolism. Ea dorea să mă rog pentru ea, aşa că am făcut-o. Câţiva copii s-au oprit şi

mi-au mulţumit pentru prezentare, iar alţi adulţi mi-au împărtăşit nevoile lor sau răspunsul lor la mărturia mea.
Eram în hol, pe punct de plecare, şi şcoala era aproape goală, când am întâlnit-o pe Beth. Era mai mică decât ceilalţi copii de pe insulă. Părea să aibă 9 ani, ca şi fiica mea. Era slabă, cu un păr negru tuns scurt, cu nişte ochi negri frumoşi şi cu trăsături faciale minuscule. O văzusem în timpul prezentării, dar în afara faptului că arăta mai neîngrijit decât ceilalţi, nu ieşise în evidenţă prea mult.
Beth a venit cu braţele întinse spre mine. M-am aşezat pe un scaun din apropiere, astfel încât să fiu de înălţimea ei, şi mi-am deschis braţele. De data asta nu am mai fost luată prin surprindere.

Şi-a pus braţele în jurul gâtului meu, aşa că nu-i puteam vedea faţa, care era culcată pe umărul meu. Un timp nu a scos nici o vorbă, ci a stat doar cu braţele agăţate de gâtul meu. Eu o ţineam în braţe şi aşteptam.
"Ţi-am citit cartea", mi-a spus la ureche, cu o voce înceată şi timidă. "Viaţa mea e la fel ca a ta."
Părea atât de tânără! "Nu se poate!" am exclamat încetişor. "Ce vrei să spui cu asta?"
Mi-a spus povestea ei. în timp ce vorbea, un nod mi se urca încet în gât. într-adevăr, viaţa ei era la fel de dureroasă pe cât fusese şi a mea. M-am simţit îndemnată s-o întreb: "Vrei să fii asistenta mea cât timp mă aflu aici, în Aleknagik?"
Ochii îi străluceau, plini de bucurie: "Da."
A venit cu mine acasă la Henry şi la Mary, ne-am plimbat împreună, iar ea mi-a răspuns la întrebările pe care i le puneam. Am aflat că avea 12 ani. Am lucrat şi am petrecut timp împreună atunci când nu ţineam prezentări. Ea se agăţa de mine, rareori dându-mi drumul.
în timpul meu de meditaţie şi de rugăciune personală, am simţit că Domnul îmi spunea că unul dintre motivele principale pentru care mă aflam în Alaska era Beth. *Te-am adus aici pentru ea,* mi-a venit în minte un gând. Planul şi dragostea lui Dumnezeu m-au copleşit. Fusesem atât de frustrată şi de dezamăgită, gândindu-mă că îmi pierdeam timpul şi concentrându-mi atenţia doar asupra numărului de ascultători. Crezusem că era vorba de ceva mult mai amplu. Deci nu era vorba numai despre retragerea unei femei sau despre dejunul oficial al unor doamne ori despre

diversele biserici şi şcoli în care am vorbit. Era vorba mai degrabă doar despre o singură persoană. Beth mi-a schimbat întreaga mea concepţie despre Dumnezeu şi despre lucrare. Lucrarea înseamnă pur şi simplu să ajungi la acea singură persoană care strigă după ajutor. Oamenii consideră adesea că o lucrare este importantă dacă vorbeşti în faţa a 45.000 de oameni, în cadrul unei cruciade evanghelistice. Eu cred că Dumnezeu spune mai degrabă: "Beth este aici".
Când am plecat, am vorbit cu Mary şi cu Henry despre cazul lui Beth, asigurându-mă că nu urma să fie abandonată. Pentru a-i face viaţa mai bună, mai lucrau şi asistenţi sociali. Beth mi-a scris o scrisoare câteva săptămâni mai târziu. Chiar dacă avea 12 ani, scria ca un copil de 6 ani. "Te iubesc şi salut-o pe Jaci din partea mea", a mâzgălit ea. Cu scrisoarea în mână, am închis ochii şi mi-am amintit de faţa zâmbitoare a lui Beth şi **de căldura** îmbrăţişării ei. Asigurarea dragostei lui Dumnezeu pentru o **fetiţă, a** licărit prin mine ca luminile nordului pe un cer întunecat.

Usi deschise

Nu-mi venea să cred. Doug Batchelor mă chema să dau mărturie în biserica lui. Când am devenit creştină, el a venit în vizită, în calitate de evanghelist, în biserica pe care o frecventam. Acum era un evanghelist faimos al denominaţiunii mele şi păstorea aceeaşi biserică. îşi mai amintea oare de mine? Mă îndoiam de acest lucru, dar ceea ce am învăţat de la el nu mi-a ieşit niciodată din minte. în special un lucru nu l-am uitat niciodată.
Participam la o serie de întâlniri - seminarii despre profeţii - la biserica din Sacramente Această biserică era plină de oameni, în marea lor parte din clasa de mijloc şi din elită, care o frecventau de ani de zile. Eu mergeam la această biserică de aproape zece ani. însă niciodată nu i-am spus vreunui membru al acestei biserici povestea mea, şi nici nu m-aş fi simţit bine dacă aş fi făcut-o.
într-o seară, în timpul unei întâlniri, fratele pastor Batchelor a împărţit biserica în grupe mici pentru a discuta un anumit subiect, înainte de a ne reuni ca un întreg pentru studiul principal. "Ce credem noi despre lupta dintre bine şi rău din această lume, atât din punct de vedere personal, cât şi social?" a întrebat el.
Imediat după ce ne-am împărţit pe grupe, o femeie tânără a intrat în sală. Era machiată în exces şi avea părul tapat. Purta o bluză strânsă pe corp, care lăsa să se vadă zece centimetri de abdomen, pantaloni de culoare ţipătoare, o vestă de dantelă, ciorapi din tricot şi sandale cu toc înalt. Cinci sau şase coliere, evident ieftine, îi împodobeau gâtul, completând peisajul. Probabil plânsese, căci rimelul negru i se întinsese şi i se scurgea

pe obraz. S-a uitat în jur stânjenită, a scrutat cu privirea sala cea mare şi apoi s-a îndreptat spre grupul meu şi s-a aşezat exact lângă mine. "Pot să stau aici?" m-a întrebat. Mi-am dat seama numaidecât că luase droguri. Pupilele îi erau dilatate şi vorbirea neclară. Mirosul proaspăt şi dezgustător de marijuana

se ţinea după ea.
Grupul în care mă aflam a încercat din răsputeri să se comporte normal şi să o includă în conversaţie. Eu intram în pământ de ruşine. *De ce trebuia să te aşezi lângă mine? Încerc atât de mult să mă integrez printre aceşti oameni! Asta e ultimul lucru de care am nevoie. Frecventez biserica asta de zece ani şi încă nu mă simt în siguranţă.*
M-am uitat din nou la faţa pătată a fetei şi frustrarea mea a dispărut. Am simţit durerea prin care trecea. Acum m-am simţit protectoare. *De ce ai venit aici îmbrăcată în culorile astea stridente? Locul ăsta nu e sigur pentru tine. Aceşti oameni te vor judeca.* I-am zâmbit, însă am încercat să mă port ca toţi ceilalţi, politicos şi distant.
în timp ce discutam despre lupta dintre bine şi rău, fata a vorbit. "Eu mă lupt cu fumatul", a spus ea. *Măcar de-arfi asta singura ta problemă,* m-am gândit, uitându-mă la degetele ei îngălbenite. *Pun pariu că mai sunt şi altele.* Nu-mi mai găseam locul pe scaun. Eram încă în proces de recuperare şi, deşi învinsesem drogurile, nu fusesem încă în stare să înving prin forţe proprii obiceiul fumatului. Nu voiam să afle nimeni acest lucru. "Ştii", a spus o femeie rafinată, îmbrăcată într-un costum fin, "fumatul nu e sănătos pentru corpul tău. Corpul nostru este templul Duhului Sfânt şi noi nu ar trebui să introducem în el nimic care să ne facă rău." Alţi câţiva din grup au fost de acord şi au continuat discuţiile.
Priveam fix la oamenii aceia cu sfatul lor bine intenţionat şi încercam să-mi ascund fărădelegea. Această fată avea nevoie de Dumnezeu. Am respirat adânc şi am trecut peste ezitările mele. I-am zâmbit.
"Vreau să ştii că, atunci când am venit în biserică, eram o dependentă de heroină în recuperare şi locuiam pe străzi de zece ani", i-am spus. "Nu aveam părinţi care să mă iubească şi cărora să le pese de mine. Şi ei erau tot dependenţi. Singurul lucru pe care îl ştiam când am venit aici era că aveam nevoie să-L găsesc pe Dumnezeu. L-am găsit. Nu contează ce îţi vor spune oamenii, să ştii doar atât: că aici II vei găsi pe Dumnezeu."

Fata s-a uitat la mine recunoscătoare, dar tot grupul se holba la mine, cu priviri neîncrezătoare întipărite pe feţe. *Chiar aşa, Cheri? Ai născocit toată povestea asta doar ca s-o faci să se simtă mai bine?* le-am auzit minţile întrebându-mă. Niciodată nu le dădusem nici măcar vreun indiciu că aş proveni dintr-un astfel de mediu. Mă îmbrăcam bine şi păstram tăcerea.
Chiar atunci, Doug Batchelor ne-a spus să spargem grupurile şi să ne aşezăm din nou pe rânduri pentru studiul principal. Fata cea nouă s-a ridicat şi s-a aşezat în altă parte, iar eu am pierdut-o din vedere. După întâlnire, am încercat s-o găsesc. Voiam să îmi cer scuze pentru comentariile privind ţigările ei şi să-i spun că era totuşi binevenită, chiar dacă fuma. Şi eu mai aveam de lucru în această privinţă. însă nu am mai găsit-o după întâlnire. Grija mea pentru ea a crescut. Dacă ea pusese la suflet ceea ce se întâmplase, iar acest lucru o rănise şi avea să o îndepărteze de Dumnezeu? în acea seară m-am hotărât să-1 sun pe evanghelist şi să-i cer să se roage pentru ea. Nu mi-a trecut prin minte că m-aş putea ruga eu pentru ea. Eram creştină de curând şi totuşi eram încă un gunoi. Mi-a luat ceva timp, deoarece trebuia să sun la mai multe hoteluri din zona în care putea să locuiască, dar într-un final l-am găsit.
"Bună seara", i-am spus. "Nu mă cunoaşteţi. Mă numesc Cheri. Am fost astăzi la seminarul dumneavoastră despre profeţii". I-am povestit ce se întâmplase.
"Da, o ştiu pe fata despre care vorbeşti", a spus el, după ce am terminat. "Eu am invitat-o şi ştiu exact ce fel de viaţă duce."
"Păi, este minunat!" am exclamat. "Deci trebuie să vă rugaţi pentru ea şi să o sunaţi!"
"Hei", mi-a spus el deschis. "Dumnezeu nu a aşezat-o lângă mine."
Ce vrea să însemne asta? m-am gândit. "Cum?"
"Atunci când Dumnezeu aşează pe cineva lângă tine, nu i-1 pasa altcuiva, nici măcar pastorului sau evanghelistului. Tu poţi ajunge la cineva la care un evanghelist nu poate ajunge. Am numărul ei şi poate că *tu* trebuie să o suni." Avea o voce binevoitoare.
O, nu. Sunt încă un gunoi, m-am gândit. iV« *pot face asta.* Fratele pastor Batchelor mi-a dat numărul tinerei femei şi am închis telefonul.

Am sunat-o. Aveam studii biblice. Am aflat multe lucruri despre ea care nu m-au deranjat, pentru că şi eu veneam din acelaşi stil de viaţă degradat. Era bisexuală, făcuse strip-tease, folosise droguri şi fusese

molestată toată viaţa. Ştiam că Dumnezeu ne iubeşte şi ne iartă şi i-am spus-o şi ei. într-un târziu, fata a ajuns la un punct în care trebuia să ia o decizie pentru Hristos şi să facă paşi spre recuperare. S-a hotărât să nu renunţe la stilul ei de viaţă. Cu lacrimi în ochi, mi-a mărturisit că mă ascultase şi că ştia că Dumnezeu o iubeşte, însă a întrerupt studiile. Eram dezamăgită, însă ceea ce am câştigat 'din această experienţă a fost conştientizarea faptului că Dumnezeu vrea să ne folosească pe toţi în lucrarea Sa. Nu ar trebui să-i pasăm pe oameni altora, ci să ne rugăm ca Dumnezeu să ne pună în gură cuvintele pe care să le rostim.
Aşa că, atunci când fratele pastor Batchelor a sunat ca să mă invite să vorbesc la Biserica Centrală, unde este pastor în prezent, nu mi-a venit să cred. O să vorbesc în biserica lui Doug Batchelor? El e un om care m-a învăţat atât de multe prin predicile şi casetele lui video.
"Doamne, sunt atât de onorată", m-am rugat, "totuşi îmi este teamă, deoarece nu vreau să fiu atât de entuziasmată de acest lucru, încât să pierd din vedere faptul că toate acestea sunt pentru Tine. Te rog, nu mă lăsa să mă umflu prea mult în pene." încă îngrijorată de acest lucru, am zburat spre Sacramento. Când am ajuns acolo şi am vorbit cu oamenii care se ocupau de program, am aflat că eu eram vorbitorul pentru ora tineretului.
O prietenă apropiată, Lyndi, m-a aşteptat la biserică. Era fiica Donnei. Donna era femeia care îmi ascultase povestea cu mulţi ani în urmă. Ea mi L-a prezentat pe Hristos şi mi-a arătat dragoste necondiţionată. Datorită mărturiei ei am putut eu să-L găsesc pe Dumnezeu şi să scap de dependenţele mele. Lyndi frecventa această biserică. Ea avea un program social personal în cadrul unui proiect finanţat de primărie, care beneficia de puţine fonduri.
"Ai vrea să mergi cu mine pe strada Banning?" m-a întrebat. "Vreau să invit oamenii de acolo să vină să-ţi asculte povestea în seara asta. Vrei să vii şi să vorbeşti cu aceste familii?" Mi-am amintit lecţia pe care o învăţasem cu mulţi ani în urmă de la Doug Batchelor, ca niciodată să nu-i pui pe oamenii de lângă tine în responsabilitatea altora. Totuşi nu era treaba mea să-i invit pe oameni să mă asculte, nu-i aşa? Nu trebuia ca
acest lucru să fie făcut de altcineva pentru mine? Aveam alte lucruri pe care le puteam face. Apoi am fost copleşită de sentimentul că timpul meu aici nu era al meu, că Dumnezeu mă chemase aici şi că totul până aici fusese providenţa Sa. Eu fusesem invitată. Nu mai puteam trece responsabilitatea asupra altcuiva decât asumându-mi riscul de a-I spune "nu" lui Dumnezeu.
"Desigur", am răspuns. "Nimic altceva nu mi-ar face o mai mare plăcere. Să ne rugăm ca Dumnezeu să meargă înaintea noastră şi să ne deschidă uşile."

5
Ostaticii de pe strada Banning

Mi s-a pus un nod în gât când am intrat pe strada Banning. Aveam senzaţia că intram într-o altă lume, unde totul era întunecat, degradat sau pe moarte, chiar şi culorile. Copacii erau rari şi murdari, şi clădiri cafenii se aliniau de-o parte şi de alta a străzii. Locuinţele erau comprimate în ansambluri mai mari, şase în total; fiecare era compusă (.lin doisprezece apartamente care dădeau într-o curte interioară. Curtea de 3/6 metri, din ciment, era murdară, iar scări din metal şi ciment duceau la locuinţele de la etaj.
M-am uitat după vreun semn de viaţă, după vreun semn de speranţă. Nu era nici urmă de iarbă sau de flori. Mi-am amintit cum trăiam şi eu în felul acesta, cândva. Am încercat să-mi îndepărtez din minte amintirile care mă năpădeau şi să mă concentrez.
Am observat în dreapta mea un băiat de vreo 14 ani, aplecat peste o maşină de poliţie în timp ce era percheziţionat de un poliţist. Alt poliţist îi verifica maşina. Băiatul era şocant de slab. Purta blugi de mărime mare şi o cămaşă largă şi zdrenţuită, care lăsa să i se vadă corpul osos. Capul îi era aplecat, aşa încât părul blond şi murdar îi acoperea faţa. Mă întrebam ce făcuse.
"Poliţia trebuie să fie mereu aici!" a mormăit Lyndi.
Am examinat-o de sus până jos pe Lyndi, o femeie creştină frumoasă, crescută într-un cămin plin de dragoste. Aici, ea arăta ca o floare printre bălării.
Lyndi venea pe strada Banning de aproximativ un an. Mai devreme, în timp ce vorbeam cu ea, îmi spusese: "Vreau pur şi simplu să ajut, dacă

îmi stă în putere". Cât o iubeam! Ştiam din experienţă cât de lipsiţi de speranţă le păreau aceşti oameni acelora care erau "normali". Eram mişcată de credinţa lui Lyndi într-un Dumnezeu care le iubeşte chiar şi pe aceste "oi pierdute". Şi mi-am amintit cum îl rugasem pe Dumnezeu să meargă înaintea noastră şi să ne deschidă uşi. Nu cu mult timp înainte, Dumnezeu mă ridicase cu grijă dintr-o astfel de viaţă. Ştiam că El putea face acest lucru şi aici.
Am oprit pe o alee, silindu-i pe trei oameni îngenunchiaţi suspicios lângă o maşină parcată, să se oprească din ceea ce făceau. Ne-au privit câteva minute, apoi s-au întors la ocupaţia lor.
Ne-am apropiat cu precauţie de prima locuinţă. Am privit în jur ca să îmi dau seama de cât de în siguranţă suntem. Am încercat să mi-L imaginez pe Dumnezeu înconjurându-ne cu protecţia Sa. Ştiam că El ne adusese aici ca să le spunem acestor oameni despre un Dumnezeu care doreşte să le dea "un viitor şi o nădejde" (Ieremia: 29,11). Ştiam că Dumnezeu merge până în depărtări incredibile pentru a-Şi găsi "oile pierdute" şi pentru a ne ajuta să-L găsim. Ştiam că El este cu noi.
Am zâmbit în timp ce Lyndi bătea la prima uşă. Am ascultat. Se părea că nu era nimeni acasă. Lyndi s-a îndreptat spre o fereastră mică şi soioasă şi a încercat să privească înăuntru. încetişor, uşa s-a crăpat puţin, în prag stătea o femeie care se holba absent la noi. într-un final, a strigat: "Lyndi, ce faci? Dormeam. Intră." A trântit uşa de perete, apoi s-a dus spre canapea şi s-a întins, aprinzându-şi o ţigară în timp ce Lyndi mă prezenta.
"Diane, aceasta este Cheri, cea despre care ţi-am vorbit. Se află în oraş pentru a vorbi despre noua ei carte, *Un miracol al străzii.* Cheri vorbeşte la biserica mea în seara asta. Aş vrea să vii", a turuit Lyndi invitaţia.
"Aş aprecia dacă, uitându-mă diseară prin sală, aş vedea cel puţin o persoană care să înţeleagă despre ce vorbesc", am spus, făcându-i cu ochiul lui Diane în timp ce îi înmânam una dintre cărţile mele.
"Lyndi este minunată, însă nu a trăit niciodată pe stradă. Ea nu poate înţelege despre ce e vorba."
Diane m-a privit pe mine şi cartea cu suspiciune, apoi a izbucnit în hohote de râs şi a arătat spre Lyndi.
"Pe-aici îi spunem 'Fecioara Lyndi'."

A râs din nou la gândul că Lyndi ar putea să trăiască pe stradă. Diane îşi pierduse majoritatea dinţilor din cauza drogurilor, însă când zâmbea, nu dădea nici un semn că s-ar ruşina de acest lucru. Aprinzându-şi altă ţigară de la cea de dinainte, o tachina pe Lyndi astfel, încât era evident că se plăceau una pe alta.
Apoi, Diane o puse pe Lyndi la curent cu cele mai noi bârfe din bloc. "Perechea de peste stradă aproape că s-au omorât unul pe altul azi-noapte, când cearta lor obişnuită a scăpat de sub control. De data asta a fost aşa de rău, că i-a speriat pe copii. Cineva aduce maşini furate aici, le dezmembrează şi pe urmă le lasă în parcare. Tipul bătrân de la etaj şi-a primit în sfârşit nevasta înapoi în apartament. A stat într-o remorcă aproape un an. Fata de pe colţ a fost arestată pentru droguri." Poveştile curgeau într-una. în final, am încetat să mai ascult, pentru că era prea mult de asimilat.
Apartamentul mic, cu o cameră, era înţesat cu lucruri. Măsuţa de cafea, improvizată, era plină de hârtii, cutii, poze şi alte obiecte. Am respirat adânc. Dumnezeu spune că noi suntem lumina lumii. Tocmai adusesem puţină lumină în acest loc.
M-am uitat la pozele a doi băieţei. Am presupus că erau de 8 şi 11 ani. "Sunt băieţii tăi?" am întrebat.
"îhî. Ăla mare nu mai stă aici. E la bunică-sa. E mai bine aşa. Ala mic pare nevinovat, da' dă mereu de necazuri. Doar ce-am ieşit din închisoare fin'că nu l-am pus să se ducă la şcoală. Iţi vine să crezi? Ce a înrăutăţit totul e că, atunci când m-au arestat, au găsit tăbliţe de înmatriculare furate pe maşina mea. Băiatul meu a făcut asta ca să nu iau amenzi!" A râs tare de naivitatea lui.
Aproape că am plâns pentru aceste vieţi ruinate.
"O să vin", i-a spus lui Lyndi, iar eu am părăsit apartamentul.
"Ne vedem la şase. Voi veni să te iau", a spus Lyndi, zâmbind.
M-am uitat la Lyndi, am zâmbit şi am dat din cap. Nu-mi trecuse prin minte că urma să vedem asemenea condiţii de viaţă. Lyndi părea să ştie ce gândesc şi mi-a zâmbit înapoi. Am traversat strada către cealaltă clădire.
Chiar în momentul acela, câţiva copilaşi au ieşit în fugă, strigând: "Lyndi! Hei, e Lyndi!" Copiii nu puteau să aibă mai mult de 5 ani. Cel

mai tânăr membru al grupului, BaBa, avea un an şi jumătate. Cea care avea grijă de ei se numea

Sammi, o fetiţă frumoasă de 5 ani. Semăna un pic cu Shirley Temple. Nici nu voiam să-mi imaginez cum era viaţa ei. Sammi, cum făcuse şi Diane mai devreme, ne-a povestit tot ce se întâmplase în clădire de când Lyndi fusese acolo ultima dată.
"Tata e în puşcărie şi o să stea acolo mult timp. Da' mama i-aicea. Vrei s-o vezi pe mama? Avem un câine nou. Cineva 1-a abandonat aicea şi mama a spus că poa' să rămână. Vrei să-1 vezi?" Era cu sufletul la gură de bucurie şi i-a apucat mâna lui Lyndi.
Uşile apartamentelor s-au deschis. Cred că toată acea gălăgie îi făcea pe oameni curioşi. Feţele care ne priveau semănau cu cele pe care le văzusem în trecutul meu, ostatici într-o lume a drogurilor, a abuzului şi a disperării. Erau neîngrijiţi şi slabi, cu cearcăne întunecate în jurul ochilor. Nu puteam privi în altă parte.
Uşile sunt deschise, L-am auzit pe Dumnezeu zicându-mi. Eram cuprinsă de veneraţie. El chiar a deschis uşile, la propriu.
Timp de o oră, Lyndi şi cu mine, conduse de Sammi, am mers din casă în casă vorbind despre ceea ce Dumnezeu făcuse pentru mine. Am înmânat cărţi de-ale mele şi i-am invitat pe oameni la biserică în acea seară, ca să audă întreaga mea poveste. Am dat treizeci de cărţi. Când oameni din biserică îmi citesc cartea, spun că ei nu cred că ceea ce descriu eu s-ar putea întâmpla. Când dependenţi de droguri sau oameni ai străzii o citesc, spun: "Nu pot să cred că n-ai inclus şi acest aspect sau că n-ai vorbit şi despre chestia aia." Sunt o mulţime de discuţii şi de experienţe de pe stradă pe care nu le-am putut împărtăşi în cartea mea. Glumeam, în legătură cu asta, cu aceşti oameni. "Cartea aceasta este şi pentru o audienţă creştină", le spuneam. "Nu le-am putut spune totul."
I-am invitat pe toţi să vină la întâlnire în acea seară. Era acolo o femeie cu bube proaspete pe mână. A spus câteva lucruri pe care doar dependenţii de droguri le pot înţelege, punându-mi la probă povestea. Nu numai că am înţeles ce îmi spusese, dar am adăugat şi câteva lucruri de la mine. Am trecut testul, iar ea a fost de acord să vină.
Am zâmbit când am văzut că Dumnezeu le mişca inima acestor oameni. Cred că am văzut speranţa întipărită pe feţele lor probabil pentru prima dată după mult timp. Ştiam că abuzurile cu care oamenii aceştia

trăiesc sunt mai mult decât vedem noi aici, la suprafaţă. Lyndi şi cu mine ne-am îndreptat spre maşină urmate de copiii care ţipau şi de părinţii lor, înghesuiţi unul într-altul. "Ne vedem diseară. Nu ne uitaţi."
Când am sosit la biserică în acea seară pentru a da mărturie, eram cu cinci minute în întârziere. Am pătruns în sala mare în care trebuia să ţin prezentarea. Doar doi tineri se aflau în sală. Eram aproape dezamăgită. *Ei bine,* m-am gândit, *până la urmă, nu sunt chiar atât de cunoscută.* Apoi, mi-a venit în minte un gând. *Lui Dumnezeu nu-Ipasă dacă este o singură persoană sau dacă sunt o mulţime. Trebuie să faci exact ce îţi cere El să faci, fără să-ţi pese de nimic. Nu te lăsa descurajată de număr.* încurajată, eram gata acum să ţin prezentarea în faţa acestor doi oameni. Tocmai în momentul acela, a mai intrat o persoană.
"Dacă eşti aici pentru întâlnirea tinerilor, nu ai nimerit sala care trebuie", a spus el.
Când am intrat în sala în care trebuia să intru, ochii mi s-au umplut de lacrimi. Primele două rânduri erau ocupate de oamenii de pe strada Banning. Copiii erau cu părinţii lor. Dependenţi de droguri, cu bube proaspete pe mâini, erau acolo. O motociclistă cu blugi rupţi şi geacă din piele era acolo. Vorbisem cu ea şi îi dădusem cartea mea. I-am aruncat un zâmbet.
"Este un miracol!" îmi venea să mă urc pe scaune şi să spun în gura mare întregii clădiri. "Priviţi ce face Dumnezeu!"
Am văzut-o pe Donna, cea care m-a adus pentru prima dată la Hristos, făcându-mi semn cu mâna. întocmai ca o cloşcă, avea lângă ea o femeie din închisoare, de care se îngrijise. Ştiam exact ce simţea acea femeie, deoarece Donna lucrase şi cu mine în acelaşi fel. Această femeie era foarte mândră să fie acolo, pentru că auzise de Hristos. Tinerii bisericii erau amestecaţi printre cei de pe strada Banning. M-am aşezat în rândul din faţă, încercând să mă comport aşa cum ar face-o un vorbitor. însă îmi venea să sar încoace şi încolo şi să strig: "E grozav! Nu-mi vine să cred!"
în timp ce stăteam acolo, aşteptând, un alt pastor a venit la mine şi m-a întrebat: "Cheri, ai vreun exemplar din cartea ta, ca, atunci când te prezint, să le arăt cartea şi să vorbesc despre ea?"
"O să fac rost de una", am spus. "Lasă-mi câteva minute la dispoziţie."

Pastorul a plecat. Adusesem vreo câteva cărţi pentru tineri, însă le dădusem pe toate pe strada Banning. Am încercat să găsesc una. M-am întors către grupul de pe strada Banning. "A adus vreunul dintre voi cartea pe care v-am dat-o?" am întrebat.
Motociclistă a spus că a adus-o ea. Am întrebat-o dacă o puteam folosi puţin. Era pe punctul de a o scoate din geantă, când s-a oprit. "Cheri, încep să te plac şi nu vreau să te rănesc. Asigură-te că ajunge înapoi la mine, OK?"
"OK", am răspuns, zâmbind. în tirnp ce o scotea din geantă, am trecut printr-unul dintre cele mai umilitoare momente din toată această perioadă din viaţa mea în care am lucrat pentru Dumnezeu. împachetase complet cartea în celofan, ca să nu se îndoaie sau să se murdărească. Era doar un volum broşat - nimic mai mult. Mi-am dat seama că această persoană era cineva care îl dorea atât de mult pe Dumnezeu, încât avea o teribil de mare grijă până şi de această speranţă, de această carte pe care o avea în mână. A despachetat cartea şi mi-a dat-o. Stăteam pe scaun, meditând la cât de mult o iubea Dumnezeu pe această motociclistă pe care, probabil, nu o mai iubea nimeni în acel moment. Nimeni nu ştiuse că ea căuta ceva la nivel spiritual şi nu auzise strigătul ei după Dumnezeu.
Pastorul a venit din nou, s-a aşezat lângă mine, iar eu i-am dat cartea. A răsfoit-o. Stăteam acolo, ascultând vocea minunată a unui solist. Eu savuram muzica, privind la Donna şi la femeia din închisoare, la oamenii de pe strada Banning şi la cei şaizeci de adolescenţi. Inima îmi era plină. Deodată, pastorul s-a îndreptat din corp şi s-a îndepărtat puţin de mine, evident stânjenit.
Ce se petrece? m-am gândit, privindu-1.
La ce pagină este? S-ar putea să fi ajuns la o parte mai descriptivă. Motociclistă care îmi înmânase cartea pusese un semn de carte în ea. Pastorul se uita la semnul de carte. Am citit ce era scris cu litere îngroşate: Cele Zece Porunci ale bolilor transmisibile sexual. Motociclistă tocmai fusese la o clinică gratuită în acea zi. *Oare se întreabă dacă sunt sau nu creştină?* m-am gândit. *Pastorul nu ştie că nu e cartea mea.* Aproape că am izbucnit în râs. Voiam să-i spun: "Da, sunt creştină. Nu este semnul meu de carte. Este al ei." însă am tăcut. Pastorul s-a ridicat şi m-a prezentat, apoi a plecat.

în timp ce dădeam mărturie în acea seară, m-am uitat frecvent la oamenii de pe strada Banning. Nici eu nu fusesem dorită sau iubită în viaţa mea. Am fost molestată, respinsă, dependentă de droguri, însărcinată la 12 ani şi am trăit pe străzi. Tot ce spuneam eu era viaţa lor. Ştiam asta. Ei ştiau că eu ştiam. Au plâns atunci când au auzit fragmente din propriile lor vieţi în povestea mea. Am plâns împreună atunci când am pus la un loc trecutul meu cu prezentul lor. Cândva, trăisem o viaţă atât de asemănătoare cu a lor, şi totuşi, acum, datorită a ceea ce Dumnezeu făcuse pentru mine, viaţa mea putea da speranţă altcuiva în viaţa căruia nu fusese nimic înainte.
Le-am povestit cum L-am întâlnit pe Hristos într-o casă plină de droguri şi că El mi-a arătat cum mă priveşte. El mă priveşte ca pe o persoană de valoare. Le-am explicat că, imediat ce am păşit într-o relaţie cu Hristos, El m-a curăţit de toată vina mea. Le-am vorbit despre cum este să parcurgă următorii paşi curăţiţi şi iertaţi. Am văzut că acest grup înţelegea ce spuneam şi am crezut că vorbele mele aveau să schimbe viaţa cuiva de pe strada Banning. Ce mi-a atras, de asemenea, atenţia, a fost că şi mulţi tineri aveau lacrimi în ochi. Nu puteam pricepe. Păreau a fi adolescenţi creştini normali. Mai târziu, am aflat că unii sufereau de boli chinuitoare, de depresie şi de tot felul de lucruri.
După serviciul divin, am vorbit cu noii mei prieteni. "Am vrut să vin la biserică de atâta timp", mi-a spus cineva cu un zâmbet pe care doar cerul îl poate da cuiva. "Imediat ce am intrat, am simţit pace." "Nu am mai fost niciodată într-o biserică", au spus alţii.
Am privit în jur, ştiind că mâine, după ultima întâlnire, urma să mă aflu în zbor spre casă. Aş fi vrut să le spun membrilor bisericii: "Vă rog, iubiţi-i pe aceşti oameni. Faceţi-i să simtă că sunt bineveniţi. Dumnezeu i-a adus aici - i-a adus acasă."

Încredere în Dumnezeu în timp de restrişte

Dacă aveam cumva impresia că lucrarea mea era o plimbare prin parc într-o zi caldă de vară, urma să am un şoc. Se părea că apele se aşezaseră. îmi începusem lucrarea şi formasem un consiliu de administraţie care s-o conducă. I-am pus lucrării numele True Step (Pasul Adevărat). în locul unui program de recuperare în 12 paşi, am vrut să subliniem păşirea întru Hristos ca fiind cea mai bună cale de recuperare din abuzul de substanţe.
Ni s-a permis să folosim o fermă frumoasă, cu patruzeci de acri (aprox. 16 ha) pentru a înfiinţa o instituţie de recuperare şi un centru misionar. Lucrarea era înfloritoare. în paralel cu prezentările mele,

am început să lucrez pentru o reţea creştină de televiziune care emite în toată lumea şi am devenit gazda unui talk-show pentru un post de radio creştin. Lucrurile nu puteau decât să meargă din ce în ce mai bine, gândeam. -
în schimb, lucrurile se destrămau încetul cu încetul. Un lucru a urmat altuia pentru a-mi zdruncina credinţa şi pentru a mă face să mă întreb dacă, într-adevăr, pot urma îndrumările lui Dumnezeu. Apoi, un telefon m-a surprins cu garda jos, dezechilibrându-mă.
în timp ce vorbeam la biserica lui Doug Batchelor, am întâlnit-o pe Elena, o femeie de 30 şi ceva de ani, care tocmai fusese eliberată din închisoare. Ea avea în spate o istorie de molestări şi droguri şi era mamă singură a patru copii din patru taţi diferiţi. Tocmai auzise de Dumnezeu şi, atunci când am întâlnit-o, venea la întâlniri cu Donna, cea care mă

condusese şi pe mine la Dumnezeu. Ştiam că Donna sperase ca ea să aibă vreun beneficiu în urma ascultării modului în care Dumnezeu lucrase în viaţa mea.
In acea seară, după program. Elena şi cu mine am petrecut multe ore împreună, până în zorii zilei următoare. Am vorbit despre cât de incredibil este Dumnezeu şi despre planurile pe care le are El cu privire la noi. Era o persoană foarte energică şi am văzut potenţialul pe care îl avea de a lucra pentru Dumnezeu după ce termina recuperarea.
"O să fie un timp, după ce te pui pe picioare, când va fi plăcut să lucrez cu tine", am spus, zâmbindu-i. "Sper că vom ţine legătura."
"Bineînţeles", a zâmbit ea larg.
Acest lucru s-a întâmplat mai curând decât mă aşteptam. Nu la mult timp după ce m-am întors în Idaho, m-a sunat.
"Bună, Cheri", a spus. "Sunt Elena, prietena Donnei de la întâlnirile lui Doug Batchelor. Mă mai ţii minte?"
"Desigur", am spus, încântată. "Ce mai faci?"
"Bine, bănuiesc, doar că sunt din nou însărcinată."
Nu eram sigură dacă să o felicit sau nu, gândindu-mă la cei patru copii de care se lupta deja să aibă grijă. Nu părea bucuroasă. "Cum te simţi?" am întrebat-o.
"Ei bine, aveam de gând să avortez copilul, dar am simţit că, în calitate de proaspăt creştin, acesta era un lucru grav."
"Te admir pentru că ai hotărât să n-o faci", am spus. "Ştiu că trebuie să-ţi fie greu să mai faci un copil acum."
"Cheri", a continuat, "am sunat să-ţi spun că, dacă iei copilul, nu-1 avortez."
Mintea mi-a îngheţat. *Cum? Dacă iau copilul? Şi dacă nu-l iau?* Ce-mi spunea? De unde veneau lucrurile astea? "Hei, stai puţin", am spus. *"Dacă* iau copilul? Elena, mă simt onorată că m-ai ales pe mine să-ţi iau copilul, dar mai sunt multe alte opţiuni şi mulţi oameni care vor să adopte copii. Te-ai mai gândit şi la altceva? Nu mă aflu în situaţia de a adopta un copil."
"M-am hotărât să mă mut acolo, lângă tine", a spus. "E în ordine dacă stau la centrul tău misionar de la fermă pentru o vreme? Aş dori să mă vindec emoţional şi spiritual şi să-i aduc pe copii într-un mediu mai
sănătos. Apoi, o să nasc copilul acolo. Tatăl este un bărbat drăguţ de 20 de ani, de la programul în 12 paşi pe care l-am urmat, dar nu vreau să ştie nimeni de aici. Te rog, nu-i spune Donnei nimic din toate astea."
M-am cutremurat. Aveam senzaţia că sunt prinsă într-o capcană de ticăloşie şi de tăinuire. Donna era mama mea spirituală, iar eu o iubeam. Voiam s-o ajut pe Elena, deoarece avea nevoie de ajutor, dar, de asemenea, voiam s-o respect pe Donna, cea care mă condusese la Dumnezeu. Promisiunile şi paşii Elenei înspre recuperare păreau a fi paşi în direcţia corectă, aşa că am fost de acord să vină. Aveam să ţin secretă sarcina ei.
"Aş dori să-1 aduc şi pe prietenul meu, Ray", mi-a spus apoi.
"Elena", am spus, "dacă ai de gând să vii şi să faci aceste schimbări în viaţa ta, nu-ţi poţi aduce prietenul aici. El nu poate sta cu tine la centrul misionar dacă nu este soţul tău. Nu ar fi bine. îşi poate găsi un loc în oraş. Sunt mulţi oameni implicaţi în această fermă care nu ne-ar mai susţine dacă s-ar întâmpla acest lucru. îmi pare rău, dar nu pot permite asta."

Elena s-a mutat la fermă şi şi-a continuat recuperarea acolo. Lucrurile mergeau bine. I-am înscris pe toţi cei patru copii la şcoli creştine, după ce am găsit biserici care să-i susţină financiar. Cel mai mare a mers la un liceu creştin. Cei trei mai mici nu merseseră la şcoală deloc înainte. Elena îmi spusese că îi educa acasă, însă cel de 7 ani nu ştia deloc să citească. Nici unul dintre ei nu părea să fi dobândit vreo abilitate şcolară. Acum, în noile lor medii de viaţă, au început să crească, atât din punct de vedere şcolar, cât şi social.
L-am dus pe cel mai mare dintre copii la un adăpost pentru adolescenţi, iar el L-a acceptat acolo pe Hristos într-un mod incredibil. In timp ce părăseam adăpostul, a început să plângă în hohote. "Ce s-a întâmplat?" l-am întrebat.
"Nu pot să mă întorc acasă şi, în acelaşi timp, să trăiesc aşa cum trebuie", a spus el. "E o nenorocire acolo." A început să plângă din nou, neputându-şi veni în fire.
La început, nu am înţeles. *Elena este în perioada de recuperare şi toată lumea este bine,* am presupus. Din fericire, el urma cursurile colegiului cu internat de alături şi nu trebuia să trăiască cu mama sa în fiecare zi. Aceasta oferea timp pentru ca situaţia de acasă să se pună în ordine. Aşa credeam.

Când am mers din nou la fermă să o vizitez pe Elena, prietenul ei, Ray, m-a întâmpinat în prag. Stătuse cu ea toată noaptea.
"Ştii ce am vorbit, Elena", i-am spus. "El nu poate să stea aici."
"Ba da, poate", mi-a spus ea. "Am vorbit cu Ben, proprietarul fermei, şi el mi-a spus că poate să stea."
M-am luptat ceva timp cu problema aceasta dintre Elena şi Ray şi Ben. Ştiam că Ben dorea să ajute oamenii. Avea o inimă de aur. Mai ştiam şi că trebuie să fixez nişte limite pentru această misiune - limitele pe care le stabilisem înainte ca ea să vină.
într-adevăr, Ben era proprietarul fermei. Ne-a permis să înfiinţăm acolo True Step Ministries. Nu era proprietatea mea, aşa că nu-1 puteam de afară pe Ray cu forţa. Ben fusese deja făcut să creadă că l-ar putea ajuta pe Ray dacă l-ar lăsa să stea acolo, împotriva regulamentului. Ori de câte ori plecam, Elena contra-ataca în faţa lui Ben ceea ce spusesem eu şi îl atrăgea de partea ei. Nu mă mai confruntasem cu o astfel de problemă înainte şi nu ştiam ce să fac. îmi plăcea ferma şi nu voiam să mut misiunea de acolo doar din cauza aceasta. Oare nu puteam rezolva situaţia?
în consiliul de administraţie al True Step Ministries, am deschis subiectul acesta în faţa lui Ben şi a celorlalţi membri ai comitetului. "Ben, ştiu că eşti bun la suflet", i-am spus. "Ştiu că încerci să-1 salvezi pe Ray, însă sunt anumite lucruri care sunt clare. Nu putem sprijini ceva rău."
Comitetul a hotărât ca Ray să plece de la fermă noaptea. Aşa că s-a întors în furgoneta lui, a dormit pe şosea şi a venit înapoi pentru micul dejun. "Nu, încă nu e bine", i-am spus. Prin urmare, Ray a mers mai jos pe şosea, a parcat în afara ei pe timpul nopţii şi apoi, dimineaţa, s-a întors, însă ei tot mai trăiau împreună la centrul misionar.
"Elena", i-am spus, "dacă vrei să trăieşti cu el, găseşte-ţi un loc în afara fermei şi trăieşte cu el. Nimeni nu are dreptul să-ţi spună ce să faci şi cum să faci. Singurul motiv pentru care îţi spunem acest lucru este pentru că tu ai ales să locuieşti într-un centru misionar şi ai ales să ne ceri nouă să te ajutăm pe parcursul recuperării." Era dificil de discutat cu ea şi am încercat să păstrez limitele stabilite fără să ne certăm.
Ziua în care copilul Elenei trebuia să se nască se apropia. Am încurajat-o să găsească o familie adoptivă. "Fiindcă eşti sănătoasă, poţi

stabili ce criterii vrei pentru adopţie", i-am spus. "De ce nu mergi la o agenţie care se ocupă de adopţii, ca să găseşti familia potrivită?"
Odată, o prietenă a mea mi-a spus că ea şi cu soţul ei încercaseră să adopte un copil timp de nouă ani. încercase foarte mult timp şi avusese parte numai de eşecuri. I-am spus că noi avem un copil care va avea nevoie de un cămin atunci când se va naşte. A început imediat să plângă. "O să-ţi fac cunoştinţă cu Elena şi atât", am spus. "Vreau ca nimeni să nu se simtă constrâns. Ea caută o familie iubitoare. Sunt convinsă că te va plăcea."
Elena s-a întâlnit cu acest cuplu, s-au plăcut şi au început procesul de adopţie. Elena m-a întrebat dacă aveam să fiu de faţă la naşterea copilului. Nu voia să meargă la spital din cauza cheltuielilor, aşa că a găsit o moaşă. Aşa că m-am dus şi am stat lângă ea când a născut copilul. Nu m-am simţit în largul meu, cu toate problemele care existau între noi, dar am simţit că Dumnezeu adusese copilul acela acolo ca noi să-1 ajutăm. Când a ieşit capul copilului, cordonul ombilical era strâns de mai multe ori în

jurul gâtului. Elena se uita la mine, iar eu încercam să nu dau pe faţă spaimă. Am spus o rugăciune scurtă. Moaşa s-a aplecat şi a apucat cordonul de parcă ar fi vrut să se lupte cu el, dar, în momentul acela, cordonul s-a slăbit numaidecât şi ea a putut să-1 dea jos de la gâtul copilului cu uşurinţă.
I-am aşezat Elenei copilul pe piept, iar eu am mers în bucătărie, unde aştepta cuplul adoptiv. Bucătăria era apropiată de dormitor, aşa că din bucătărie se auzea totul. Ei îşi încordaseră auzul ca să prindă prima respiraţie şi primul plânset.
"E frumoasă şi sănătoasă", le-am spus celor doi. Am observat că mama adoptivă era blondă, iar tatăl adoptiv hispanic. Elena era hispanică şi tatăl blond. Fetiţa semăna cu părinţii ei adoptivi. Moaşa a curăţat-o. Am râs împreună de drăgălăşenia fetiţei. Ceilalţi copii au intrat şi au văzut-o. "Pot să iau fetiţa şi s-o duc în bucătărie?" am întrebat-o pe Elena. Părinţii adoptivi şi-au ţinut fetiţa în braţe pentru prima dată. Rugăciunile lor fuseseră ascultate. Această fetiţă era dorită şi urma să aibă parte de un cămin plin de iubire şi de o viaţă bună.
De îndată ce Elena şi-a revenit, 1-a adus pe Ray la ea în fiecare noapte şi din nou a fost dificil să ne înţelegem cu ea.
"Nu puteam păstra fetiţa, pentru că acum a venit vremea *med",* a spus Elena. "Nu e vremea copiilor. E timpul să mi se îndeplinească şi mie visele."

Mă durea sufletul când mă gândeam la cei patru copii ai ei. "Poate că te-ai mutat aici pentru copiii tăi, pentru ca ei să primească o educaţie creştină. Nu se poate să fie vorba numai despre tine în momentul de faţă. Ai şi o responsabilitate faţă de ei."
"Nu", a spus Elena. "Am trăit destul pentru ei. Vreau să fiu o cântăreaţă celebră şi m-am hotărât să scot un CD." Elena s-a lansat în prezentarea unui plan detaliat despre cum avea să reuşească acest lucru. Avea să aibă o misiune a ei. Avea să ţină un concert pe întuneric, cu luminile stinse. Avea să scoată un CD şi nimeni nu avea să ştie cine e cântăreaţa. Oamenii aveau să fie atât de fascinaţi de voce, încât toţi aveau să întrebe a cui e vocea misterioasă. Aceasta avea să continue să se întâmple până la un moment dat, când, în sfârşit, avea să se facă cunoscută şi toată lumea avea să o iubească. Avea să îşi construiască o misiune puternică şi avea să fie proprietara unei ferme a ei, precum şi a unui oraş al ei, şi totul avea să fie perfect. Era serioasă şi, cum nu accepta alte puncte de vedere, am încercat să o ajut cu lecţii de canto, ca să-şi îmbunătăţească performanţele vocale, dar a refuzat. Voiam doar s-o ajut să treacă prin programul de recuperare şi s-o învăţ câteva aptitudini parentale, s-o ajut să relaţioneze cu ceilalţi şi să crească în relaţia ei cu Dumnezeu. Sarcina părea imposibilă, dar nu doream să mă dau bătută.
Cum Elena mergea la biserica la care mergeam şi eu, a fost consiliată de pastorul meu şi i-a povestit lucruri oribile pe care, chipurile, i le făcusem.
"Nu te apăra, Cheri", părea să spună Dumnezeu.
"Glumeşti!" am spus. "Nu pot accepta lucrul ăsta. Nu am făcut nimic rău. Vei trimite Tu pe altcineva în locul meu [să mă apere]? Vei lăsa pur şi simplu pe altcineva s-o facă?" Porunca Lui părea de nesuportat într-o situaţie atât de teribilă.
în această perioadă, Sandra a intrat în viaţa mea. Pe când era în închisoare, îmi citise cartea, *Un miracol al străzii,* povestea vieţii mele anterioare, şi, cum urma să vorbesc în oraşul ei, s-a rugat lui Dumnezeu să o scoată din închisoare ca să poată veni la prezentare. Acest lucru s-a întâmplat şi, când a ieşit din închisoare, s-a alăturat centrului nostru misionar. Era o adolescentă creştină adoptată, o cântăreaţă talentată, care şi compunea mult. Era, de asemenea, dependentă de droguri. Oscila între a fi sănătoasă, atunci când era aproape de Hristos, şi a trăi haotic fără El.
Când interpreta muzică specială în biserica ei, adesea se ducea în baie să prizeze heroină şi apoi se întorcea şi cânta. Fusese crescută în biserică, însă heroina din baie nu era un incident singular. Era pur şi simplu un mod al ei de a da piept cu viaţa. Lucram în acelaşi timp şi cu Elena, şi cu Sandra. Lucrurile cu Sandra păreau să meargă bine.
într-o zi, în timp ce lucram cu Sandra, aceasta a început să plângă. "Am recidivat", mi-a mărturisit.
"îmi pare foarte rău", am spus, "dar asta face parte din recuperare. Unii oameni recidivează de şapte ori sau chiar mai mult până se pun pe picioare. Să ştii că nu ai mai puţină apreciere din partea mea. O să reuşeşti."
"Am nevoie de ajutorul tău, Cheri", a spus ea. "îţi aduci aminte de chitara aceea frumoasă, pe care

prietenii din biserică mi-au împrumutat-o?"
"Da."
"Am amanetat-o ca să-mi cumpăr droguri. Am dus-o într-un loc unde se cumpără lucruri furate şi am vândut-o pe cincizeci de dolari."
"îmi pare foarte rău, Sandra", am spus, "chiar îmi pare rău." Mi-am dat seama că, dacă a fost în stare să amaneteze chitara pe care o iubea la fel de mult ca muzica, avea mari necazuri. "Aş vrea să te ajut."
"Şi poţi s-o faci, Cheri. Oamenii te cunosc", a spus ea încrezătoare, "îl cunoşti pe primar. Dacă te duci la traficant şi îi spui că o să vorbeşti cu primarul şi că o să fie mare scandal, probabil că o să-ţi dea chitara înapoi."
Oare durerea nu avea să înceteze niciodată? Ştiam acum că drumurile noastre aveau să se despartă. Ea luase decizia de a se reîntoarce la droguri, iar eu nu puteam face nimic. Aveam senzaţia că priveam o fată care se îneca fără să o pot salva. "Nu pot face asta pentru tine, Sandra", i-am spus întristată. "Poate că aş putea s-o fac, poate că aş putea trage sforile, însă nu ţi-ar face decât rău. N-aş face nimic altceva decât să îţi permit s-o continui tot aşa. Nu vei reuşi să treci de faza asta. Recidivezi, şi acest lucru este grav. Dacă cineva îţi vine în ajutor, nu vei realiza gravitatea situaţiei. Trebuie să suporţi consecinţele de una singură. Nu o să-ţi aduc înapoi chitara. îmi pare rău."
"Da, şi o să-ţi pară şi mai rău", mi-a spus cu amărăciune.
Sandra le-a spus tuturor cunoscuţilor ei şi membrilor bisericii noastre că eram groaznică şi că nu o ajutam cu recuperarea. A omis incidentul cu chitara. "Cheri mai degrabă mi-a pricinuit durere decât să mă ajute", spunea

ea. "Singurul motiv pentru care mai rămân este pastorul." însă ea nu rămânea pentru recuperare, iar pastorul îi îngăduia lucrul acesta.
Mă simţeam atacată - nelalocul meu. Nu ştiam nici măcar cui să mă plâng. Ştiam că Dumnezeu nu voia să mă apăr în faţa nimănui. în timpul meu de închinare personală, am citit o carte de Watchman Nee, un evanghelist din China, care a fost atacat în multe moduri.
Cu cât un creştin este mai umilit de cei din jur, cu atât este mai în siguranţă. De fapt, cel mai sigur loc de această parte a cerului este crucea. Când a fost sfătuit să se apere, Watchman a spus: "Dacă aş dovedi că am dreptate, aş dovedi că fratele meu nu are; însă ce avantaj aş avea eu dacă aş dovedi că fratele meu nu are dreptate? Nu, eu am fost prevenit în Scriptură că 'toţi cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prigoniţi' (2 Timotei: 3,12). Nu mă pot aştepta la mai puţin."[2]
M-am simţit aprobată citind aceasta. Chiar dacă durea, nu aveam de gând să mă apăr. Eu lucrez cu oameni periculoşi, oameni care manipulează şi au percepţii deformate. Unii dintre aceşti oameni vor fi nişte succese, iar credinţa mea se va întări, văzându-i cum intră într-o relaţie cu Dumnezeu şi fac schimbări. Alţii vor părea că au o relaţie cu Dumnezeu, deşi în realitatea nu au. Trebuia să ţin minte că acest lucru făcea parte din lucrarea mea.
Erau o mulţime de lucruri pe care trebuia să le înţeleg şi la care trebuia să mă aştept. Recidivarea este un lucru obişnuit în cadrul procesului de recuperare, iar atunci când oamenii recidivează, ei atacă pe toată lumea din jurul lor. "Este vina mamei mele, a fratelui meu", s-ar putea să acuze ei. "Iau droguri pentru că nu am o familie normală", ar putea spune ei, pentru a arunca vina pe altcineva.
în timpul momentelor mele de comuniune cu Dumnezeu şi al experienţelor dificile din această primă parte a lucrării, am început să îmi dau seama care era de fapt problema. Noi doream atât de mult ca oamenii să se vindece, încât nu mai fixam limitele care ar fi trebuit fixate pentru a rămâne sănătoşi noi înşine. Aceasta distrugea lucrarea. Pe mine mă doborâse până într-atât, încât credeam că nu mai pot răspunde chemării lui Dumnezeu. *Este prea mult,* mă gândeam. *Această lucrare este pur şi simplu prea grea. Nu sunt suficient de bună sau de inteligentă ca să o fac.*
[2] Bob Ashleyt, *Watchman Nee: Man ofSuffering.* (Uhrichsville, Ohio: Barbour Publishing, Inc., 1998), 29, 144.
Din nou, Dumnezeu a intervenit şi m-a ajutat să înţeleg. Nici unul dintre noi nu va fi vreodată suficient de inteligent. însă limitele stabilite trebuie respectate întocmai. Atunci când observăm o problemă de comportament, de multe ori, noi, ca creştini, nu vrem să spunem nimic, de teamă să nu rănim sentimentele persoanei respective. *Sunt şi ei la începutul relaţiei lor cu Dumnezeu,* gândim noi. *O să treacă şi asta.* însă eu am învăţat că, ori de câte ori avem de-a face cu manipulare, noi trebuie să ne ocupăm de ea în mod activ, într-o manieră sinceră şi directă, în loc să ne rugăm doar şi să sperăm că va dispărea.

Deşi învăţam aceste lucruri, viaţa misiunii mele continua să se destrame. Elena continua să se afunde şi mai mult în relaţia ei cu Ray. De asemenea, ea primea un ajutor social din partea statului California, pe care şi-1 transforma într-un cont bancar în Idaho.
într-un final, le-am spus celor din consiliul de administraţie al misiunii: "Trebuie să stabilim nişte limite şi să le respectăm cu ei ca grup. Suntem manipulaţi, iar misiunea se duce de râpă. Dacă nu rămânem fermi pe poziţie în ceea ce priveşte limitele, misiunea va trebui să se mute de la această fermă." Era o fermă frumoasă şi nimeni nu voia să facă lucrul acesta. Avea treizeci de acri (aprox. 12 ha) care puteau fi lucraţi, iar nouă ne fuseseră donaţi şapte cai. în cei câţiva ani în care stătusem acolo, nu ne acuzase nimeni de nimic. Ne făcusem atâtea vise în legătură cu locul acesta. în plus, nu aveam unde să ne ducem în altă parte.
Comportamentul Elenei a continuat să se înrăutăţească, iar noi am continuat să fixăm limite.
"Mă urăşti", spunea ea. "Biblia ne spune să ne iubim unii pe alţii. Uite, stai să-ţi arăt." A luat o Biblie şi a deschis-o la 1 Corinteni 13. "Dragostea acoperă totul, crede totul, nădăjduieşte totul, suferă totul. Dragostea nu va pieri niciodată", a citit ea.
"Dar eu chiar te iubesc, Elena, însă acolo mai scrie şi că dragostea nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr. Dragostea nu înseamnă permisivitate. Nu înseamnă că poţi închide ochii la ceea ce este greşit. In Biblie, Eli şi-a iubit fiii, însă niciodată nu i-a ţinut în frâu. Consecinţele au fost extreme. Dumnezeu ne-a dat Cele Zece Porunci pentru că ne iubeşte. El ne-a pus restricţii din dragoste. Este acelaşi lucru şi în cazul misiunii."

Nu voiam să mă aflu în această situaţie. Simţeam că nu pot face nimic şi mă simţeam responsabilă nu numai pentru Elena şi pentru cei patru copii ai ei, dar şi pentru misiune. Elena era o persoană pe care Donna o adusese în viaţa mea. Elena avea să se întoarcă în California într-o stare mai rea, în loc de una mai bună. Ce urma să creadă Donna? Aveam inima zdrobită.
însă era vremea să acţionez. "îmi pare rău", le-am spus tuturor de la centrul misionar şi din consiliul de administraţie al True Step Ministries. "Misiunea va trebui să se mute."
"Nu poţi face asta", a spus cineva. "Ai investit prea mult în locul acesta."
Deşi nimeni nu credea că vom pleca, am strâns toate lucrurile de la centrul misionar, am împachetat şi ne-am mutat. Am încetat să mai avem întâlniri acolo. "Nu vom mai fi o parte din ceea ce se întâmplă la fermă", am spus.
Ray s-a mutat în mod oficial la fermă. Elena a recidivat şi a început să se drogheze împreună cu Ray. Fiul ei cel mai mic a fost prins bătând unii dintre copiii de la şcoală. Din moment ce Elena nu mai era sprijinită financiar de misiune, trăia din ajutorul social acordat copiilor ei. Când cineva s-a oferit să ia copiii, a refuzat. A luat hotărâri bazate pe criteriul financiar.
Relaţia mea cu Donna a avut de suferit, deoarece mă retrăsesem. Când i-am zis Elenei că nu-i voi spune Donnei că este însărcinată, am simţit că nu mai pot s-o sun pe Donna şi să-i vorbesc. Se întâmplau prea multe lucruri care aveau legătură cu sarcina Elenei şi care, pentru Donna, nu ar fi avut nici un sens dacă n-ar fi ştiut toate informaţiile. S-a produs o ruptură între Donna şi mine.
N-am mai făcut nimic cu misiunea timp de câteva luni, încercând să-mi dau seama de ceea ce trebuia să fac în continuare. încă mai aveam contracte de prezentări, însă ferma se dusese pe apa sâmbetei. Aveau să fie lucrurile din nou la fel de bune ca înainte? Unde am mai fi putut avea noi şansa să găsim un alt loc la fel de drăguţ? Aveam senzaţia că eşuasem complet. Din punct de vedere material şi financiar, pierdusem totul. Persoane dragi mie, pe care le ajutasem cu lucrarea mea, se întorceau la 180 de grade şi spuneau lucruri oribile despre mine, iar alţii le credeau. Am ales să păstrez tăcerea.

Prin haos, m-am agăţat de Dumnezeu. "Mă încred în Tine", I-am repetat. "Mă încred în Tine." Nu mai era nimic altceva de făcut.
Când am recăpătat, în sfârşit, destulă pace şi destul curaj pentru a reveni la misiune, am simţit că trebuie să reiau legătura cu Donna. Trecuse mult timp.
Donna a fost amabilă cu mine, dar mi-am dat seama că lucrurile nu sunt în ordine.
"Elena s-a întors în California", mi-a spus. "E foarte tensionată şi nu crede că-ţi pasă de ea." Donna a continuat, subliniind plângerile pe care Elena le avea la adresa mea.
"Nu cred că este sinceră cu tine", i-am spus.
"Nu, Elena a fost întotdeauna sinceră cu mine", a insistat ea. "Niciodată nu am crezut că este vreo problemă la Elena." Am respirat adânc. Nu voiam să nu respect promisiunea pe care i-o făcusem

Elenei, însă promisiunea aceea mă distrusese. Trebuia să-mi calc cuvântul.
"Ţi-a spus că a născut un copil cât timp a stat aici?"
"Nu." Donna era tăcută.
"Ţi-a spus că 1-a adus pe Ray să stea aici cu ea?"
"Nu."
"Ţi-a spus că băiatul cel mic al ei a fost prins bătându-i pe ceilalţi copii de la şcoală?"
"Nu."
Donna şi cu mine am vorbit deschis. Mi-am cerut scuze faţă de ea. "Am vrut mai mult decât oricine altcineva s-o ajut pe Elena, fiindcă tu ai adus-o în viaţa mea. Am vrut să fac ceva. Cred că nu puteam face nimic. Ea nu se afla acolo pentru recuperare. Când a aflat că lucrez la un post de televiziune şi că am o emisiune radio, a crezut că poate deveni faimoasă. Nimic altceva nu părea să mai conteze pentru ea."
Relaţia mea cu Donna s-a îmbunătăţit. Am hotărât ca, niciodată, indiferent ce ar interveni, să nu mai permitem să existe rupturi în relaţia noastră.
Adevărul despre cele ce se petreceau la misiune şi neadevărurile spuse despre mine au ieşit în cele din urmă la iveală. Nu a trebuit să spun nimic.
Am învăţat în aceste momente că lucrurile dificile, haotice şi urâte dintr-o lucrare fac parte din aceasta. Ceea ce contează, este cum faci faţă

acestor lucruri. De atunci, am lucrat cu mulţi oameni care aproape că îşi reveniseră, dar care apoi au recidivat. De fiecare dată, tiparele sunt practic la fel. Se supără şi acuză pe toată lumea din jur. Este vina altcuiva, şi ei aruncă astfel responsabilitatea asupra celorlalţi. Dumnezeu m-a învăţat că acuzaţia nu este adevărată. Dacă nu rezist, este pentru că am făcut ceva care să-mi slăbească puterea de a rezista. Dacă alţii nu încep recuperarea, este, de asemenea, decizia lor. Eu trebuie să las lucrurile aşa cum sunt. Am învăţat că unii oameni se vor prinde de Hristos, iar alţii nu. Aceia care nu vor face acest lucru vor încerca să-ţi pricinuiască rău, însă acesta este preţul misiunii.
Fără această lecţie, misiunea nu s-ar fi maturizat niciodată. Dumnezeu are însă şi o cale de a Se revanşa pentru lucrurile pe care le pierdem. în interval de un an, Dumnezeu ne-a dat o altă fermă, una numai a noastră. Prin credinţă, mergem mai departe, cu un singur Pas Adevărat o dată.

7

Hope TV

Cinci camere de televiziune se holbau în tăcere la mine, aşezată cu picioarele încrucişate, în timp ce mă aflam pe un elegant platou de filmare ce aparţinea programului local de televiziune, *Hope TV*.
Ochii cei mari, fără pleoape, s-au ascuns în spatele luminii orbitoare produse de reflectoarele puternice, dar puteam să simt prezenţa lor pretutindeni, înregistrând cu conştiinciozitate fiecare expresie a mea pentru telespectatorii nevăzuţi. Mi-am strâns mâinile şi m-am înălţat dreaptă în scaun. Eram programată să fiu în direct pentru cincisprezece minute la o staţie de televiziune creştină, al cărei proprietar era pastorul bisericii din Caldwell, unde îmi povestisem experienţa. *Poartă-te natural,* îmi dicta creierul, *şi nu spune nimic prostesc!* Mi-am relaxat mâinile şi am zâmbit, rezistând pornirii de a striga în camere, "Hei, salut, Brad şi Jaci! Sunt la televizor!"
Regia tehnică era asigurată în cea mai mare parte de studenţi de la colegiu şi energia din sală radia voie bună şi încurajare. Dan Matthews, o personalitate în domeniul televiziunii, profesionist de treizeci şi cinci de ani şi gazdă a unei emisiuni teleton pentru strângere de fonduri, era aşezat într-un scaun de partea cealaltă cum stăteam eu. Emisiunea teleton era transmisă în continuu în timpul întregii zile, gazda intervieva diferite persoane, iar interviurile erau intercalate în campania de strângere de fonduri.
"Cheri, bun venit în emisiune," a spus Dan. "Ne-ar face plăcere să auzim mărturia ta. Relatează-mi, te rog, când ai devenit tu pentru prima

dată creştină." Maniera lui amabilă m-a ajutat imediat să mă destind. Ei, o să fie exact ca o discuţie cu un prieten. Am uitat de camere şi de reflectoare.
M-am lansat în istorisirea experienţei mele folosind un limbaj de stradă moderat, dar încă vulgar pentru un post de televiziune creştin. Un val de chicote înfundate a izbucnit în spatele camerelor de

luat vederi. Aceasta era o emisiune transmisă în direct şi am încercat să ignor râsetele atenuate. Cineva din spatele camerelor a ridicat o pancartă scrisă cu litere negre îngroşate prin care îmi spunea că nu pot să rostesc acel cuvânt la o televiziune creştină.
Iar am spus ce nu trebuia. Mi-am dus mâinile la gură, iar obrajii aproape că mi-au izbucnit în flăcări. Cu siguranţă că distrusesem totul încă din primul minut al emisiunii. "îmi pare rău, încă nu sunt aşa de rafinată," m-am scuzat cu timiditate, neştiind ce altceva să fac decât să râd. Dan a râs şi el împreună cu mine şi cumva, nu sunt sigură cum, a reparat gafa mea verbală şi a readus discuţia la subiect.
După ce s-au epuizat cele cincisprezece minute care îmi fuseseră rezervate şi tocmai când începea pauza pentru spoturile publicitare, cineva i-a transmis cu repeziciune un mesaj lui Dan. "Cheri," a spus Dan întorcându-se spre mine, "persoana care trebuia să intre în direct după tine nu poate ajunge. Ai vrea să îi iei tu locul?"
Am zâmbit. "Desigur." Tot mă simţeam încurcată. "Aceasta înseamnă că sunt iertată pentru începutul meu stângaci?" Am râs amândoi. Restul minutelor au zburat şi am putut astfel să relatez întreaga mea experienţă. Ceea ce a făcut ca totul să fie uşor, a fost faptul că stăteam de vorbă cu un orator profesionist. Când timpul de transmisie s-a încheiat, directorul programului, pastorul Bill Hali, s-a apropiat de mine şi mi-a spus:
"Cheri, a fost foarte bine. îţi mulţumesc!"
"Este unul din lucrurile pe care le face Dumnezeu," i-am răspuns. "Eu nu am făcut nimic. Sunt întotdeauna uimită de faptul că El mă poate folosi."
"Ai vrea să fii gazda unui program de televiziune dedicat adolescenţilor?"
"Cum?" am întrebat surprinsă. "Vorbeşti serios? Mi-ar plăcea tare mult!"
"Grozav! O să începem săptămâna viitoare," a adăugat el. Şi aşa a

început *The Journey Home (Drumul spre casa)* - o emisiune de experienţe şi mărturii, centrată pe iubirea şi îndrumarea tinerilor cu nevoi speciale, care prezintă ceea ce face Dumnezeu în vieţile oamenilor. în drumul spre casă, către recuperare şi către cer, cum arată umblarea noastră şi cât de practică poate fi această umblare? Ce fac cu mânia după ce L-am găsit pe Dumnezeu? Dacă toată viaţa am trăit în adăposturi şi am manipulat pe oricine, cum învăţ comportamente noi? Dacă am tulburări grave privind felul în care mă hrănesc, cum învăţ să merg prin credinţă şi să am încredere în Dumnezeu atunci când simt că aş vrea să chefuiesc? Am avut ca invitaţi o varietate largă de oameni, atât tineri cât şi adulţi, cu mărturii diverse.
La nu foarte mult timp după ce am început să realizez emisiunea *The Journey Home,* l-am întrebat pe pastorul Hali dacă am putea să adăugăm un element nou la acest talk-show. De când mă ocupam de Casa de Adăpost Hays, un adăpost pentru tinerii din oraş cu nevoi speciale şi care nu aveau locuinţe, m-am gândit la un plan. De multe ori povestisem experienţa mea la adăpostul acesta şi întâlnisem mulţi tineri de pe stradă. Oricine erau ei, viaţa le era dominată de haos. Erau plini de furie, fără nici o legătură cu societatea, şi pierduţi.
"Nu ar fi bine," l-am întrebat pe pastorul Hali, "dacă am putea să îi aducem în studio pe copiii cu probleme, ca să se ocupe de echipamentul tehnic? Am putea să găsim diferite persoane aici care să îi înveţe cum să folosească o cameră de luat vederi, sau cum să facă editarea, ori chiar luminile şi sunetul."
"Stai puţin," a spus pastorul Hali. "Echipamentul cu care lucrăm noi aici este scump. Nu putem să lăsăm chiar pe oricine să vină aici şi să îl folosească. Avem nevoie de persoane cu experienţă."
"Desigur că aşa este, dar sub o atentă supraveghere, aceşti tineri ar putea să înveţe să lucreze în mod responsabil cu echipamentul şi astfel să capete experienţă. Cel mai bine învăţăm un lucru când avem posibilitatea să-l practicăm. Nu numai că ar fi o experienţă bună pentru ei în ceea ce priveşte cariera lor profesională, dar vor avea ocazia să audă istorisiri pozitive despre cum lucrează Dumnezeu în vieţile oamenilor. Haideţi, nu credeţi că este o idee grozavă?"
Am fost stăruitoare, şi după ceva vreme, a fost în sfârşit de acord cu mine şi a aprobat planul. "O să încercăm," a spus el. Nu mi-am imaginat

cât de departe va ajunge acest plan sau cât de intens îl va folosi Dumnezeu ca să influenţeze vieţile oamenilor.
"Sunt gazda unei emisiuni creştine de televiziune despre recuperare," le-am spus tinerilor de la adăpost. "Aţi vrea să ne ajutaţi, să veniţi în studio şi să învăţaţi să folosiţi echipamentele video şi astfel

să ne ajutaţi să realizăm emisiunea? Avem nevoie de ajutorul vostru." Nu am spus: "Vreau ca voi să îl cunoaşteţi pe Isus şi să vă învăţ Ioan 3:16," deşi mi-ar fi plăcut foarte mult. Am lucrat cu administratorii instituţiei de adăpost, şi pentru că ştiau că va fi foarte benefic pentru aceşti tineri, au început să mă plătească de fiecare dată când adolescenţii veneau la televiziune ca să ajute.
Odată, fiind la televiziune, exact înainte să intrăm în direct, am reuşit să obţin atenţia întregii echipe pentru rugăciune - ceva ce noi făceam de fiecare dată înainte de emisiune. "Să ne rugăm," am spus.
"Să ne ce?" am auzit un adolescent întrebând. Tocmai venise să lucreze cu camerele de luat vederi pentru prima dată.
"Acum ne vom ruga," a şoptit un alt adolescent.
"Dar nu m-am rugat niciodată," a spus cel care vorbise prima dată.
"Pleacă-ţi capul, atât ai de făcut," am auzit alţi câţiva tineri şoptind către el. Am zâmbit şi am început să mă rog. Pentru că mediul în care ne aflam era orientat spre slujire, copiii care veneau şi care nu ştiau să se roage pentru că nici măcar nu înţelegeau noţiunea de rugăciune, au învăţat cum să se roage, doar prin a fi prezenţi în mijlocul nostru. I-am urmărit pe aceşti tineri cum se schimbau încet, trecând de la a nu avea nici o cunoaştere de Dumnezeu, la a se ruga cu întregul grup, sau chiar până acolo că erau chiar ei aceia care conduceau tot grupul în rugăciune.
Odată, un tânăr îmbrăcat în negru care purta un tricou cu o inscripţie grafică, şi despre care aflasem că este satanist, a venit în studio cu un grup de alţi tineri de la Casa de Adăpost Hays şi s-a ghemuit într-un colţ de unul singur. Am mers la el.
"Ce s-a întâmplat?" l-am întrebat. "Se pare că eşti cam singur pe aici. Poţi să vii să ni te alături şi să faci orice doreşti tu. Poţi să mergi să filmezi cu camera sau să înveţi cum se editează. Este o adevărată distracţie dacă lucrezi cu băiatul de la sunet. Poţi să te alături oricui, să îţi faci o părere despre cum este să realizezi o emisiune."

"Urăsc creştinii," a spus el.
"Văd asta, dar poţi să ni te alături în orice." Mă apropiasem la câţiva zeci de centimetri de el.
"Depărtează-te de mine sau te pocnesc," a ameninţat el. "O să-ţi sparg faţa!" Ochii lui aruncau flăcări. Am păşit înapoi şi am mărit distanţa dintre noi. "Aşa e suficient de departe? Acum te simţi în siguranţă?" Faţa i s-a schimonosit şi puteam spune că era turbat de mânie.
"Bine, am să plec," i-am spus, "dar vreau doar să ştii că te poţi alătura oricui ca să înveţi ceva. în special, să filmezi cu camera este chiar grozav!" Ani plecat înapoi pe platoul de filmare.
Pe lângă tinerii de la Casa de Adăpost Hays, mai lucram cu un grup de adolescenţi de la Project Patch (Asistenţă Planificată pentru Copii cu Tulburări) - un serviciu creştin foarte bine organizat şi structurat pentru **tineri** cu tulburări de comportament şi alte probleme. Stabileam o relaţie cu aceşti tineri pentru a-i cunoaşte şi pentru a vorbi despre mărturiile pe care le aveau de dat, îi pregăteam să apară în emisiune pentru ca atunci când vorbeau, să le putem auzi inimile, nu doar ceea ce li se întâmplase în viaţă. O fată, Malia, care trebuia să cânte, venea dintr-un mediu îngrozitor. îl întâlnise pe Hristos şi dorea să cânte un cântec, care cu adevărat însemna ceva pentru ea. în timp ce mă aflam pe platoul de filmare cu câţiva dintre cei ce urmau să îşi povestească experienţa, am auzit pe cineva de la cameră râzând. Mi-am îndreptat privirea în direcţia aceea şi l-am văzut pe băiatul din colţ râzând împreună cu tehnicianul care manevra camera de luat vederi, în timp ce îl învăţa cum să o folosească. "Mulţumesc, Doamne!" m-am rugat în tăcere. Ştiam că Duhul Sfânt spărsese mânia unui băiat care avea nevoie de apartenenţă cu disperare. îi fusese oferit curajul de a se ridica, de a merge şi a spune: "Vreau să învăţ cum se face acest lucru."
Deşi era o emisiune concepută să îi înveţe diferite tehnici pe tinerii cu probleme, *The Journey Home {Drumul spre casă)* oferea cu adevărat oricui dorea să vină în cadrul ei, ocazia de a auzi Evanghelia. în timp ce mânuiau echipamentul, tinerii ascultau mărturiile despre ceea ce făcuse Dumnezeu: cum schimbase Dumnezeu vieţile oamenilor, cum Dumnezeu îi ajutase să iasă din situaţia de a nu avea un adăpost, sau îi eliberase de dependenţa de droguri, de obiceiurile rele în alimentaţie sau depresie, şi

despre cum Dumnezeu le fusese alături, iubindu-i şi având grijă de ei. Pe lângă mărturiile care erau date, cei înzestraţi în domeniul muzical îşi împărtăşeau talentele. Erau atât de multe ocazii de a auzi despre dragostea şi îndrumarea practică a lui Dumnezeu în viaţa de zi cu zi! Dumnezeu ne oferise o astfel de oportunitate încât, nu numai că făceam lucrare de slujire chiar acolo în studio, ci slujirea noastră era transmisă în direct la televiziune. în timp ce unele schimbări erau subtile, altele erau cu

adevărat dramatice. Şi pe măsură ce viaţa lor se schimba, era schimbată şi viaţa mea.
Această lucrare de slujire a schimbat felul în care îl priveam pe Dumnezeu. Am ajuns să îmi dau seama că, dacă îi permitem lui Dumnezeu să lucreze, El va lua orice plan, orice proiect, orice lucru pe care îl avem la îndemână şi va schimba vieţi folosindu-se de el. Nimic nu devine special de la sine, când e vorba de o anume lucrare de slujire, fie că aceasta constă în a cânta, a scrie, sau a servi supă la bucătărie.
Nu a avut de a face cu a învăţa cum să foloseşti camera de luat vederi sau echipamentul de sunet. Chiar dacă vindecarea relaţională ce s-a produs prin intermediul acestor lecţii, a fost uimitoare, totul a avut de a face cu a prezenta şi altora evanghelia. A avut de a face cu cineva căruia i s-a oferit ocazia să îl audă pe Dumnezeu spunând: "Eu te iubesc şi eşti în siguranţă." Katie a fost una dintre cei care au auzit.

8

Nu e treaba ta

Intr-o zi m-am dus la Casa de Adăpost Hays, ca de obicei, să povestesc experienţa vieţii mele. Tineri de diferite vârste stăteau în cerc în jurul meu, pe scaune pliante. Unii se rezemau pe spate în scaunele lor, alţii se ghemuiau, alţii stăteau tăcuţi cu mâinile şi picioarele încrucişate. Expresiile lor variau de asemenea, de la interes la apatie, până la ostilitate. Participarea la activităţile în grupe mici era o cerinţă din partea adăpostului, aşa că unii tineri se aflau acolo împotriva voinţei lor, dar cu toate acestea, doream ca ei să ştie că mie îmi păsa de ei. Speram că unii dintre ei vor fi întăriţi auzind cum Dumnezeu schimbase viaţa mea.
"înainte de a vă spune cine sunt," am început eu, "de ce nu, fiecare dintre voi să-mi spună câte puţin despre cine este. în felul acesta voi şti în ce direcţie să merg când vă voi spune mediul din care provin şi lucruri din trecutul meu, voi şti ceea ce este asemănător cu viaţa voastră şi ce nu." Şi au început să vorbească pe rând, aşa cum stăteau în cerc.
"Eu am fugit de acasă şi părinţii mei sunt toxicomani," a spus o fată.
"Am ajuns aici pentru că am spart un magazin," a spus tânărul care a urmat.
"Eu am căpătat obiceiul de a fura şi nu am unde să stau pentru că părinţii m-au dat afară din casă."
Fiecare persoană din cercul acela mi-a spus de ce se afla în acel moment în casa de adăpost. Apoi am ajuns la Katie, o fată de 15 ani cu pielea de culoare închisă, care mă privea cu ochi negri împroşcând cu venin.

"Nu e treaba ta de ce sunt eu aici," a spus ea. Replica ei a fost presărată cu câteva cuvinte vulgare. "Nu ştiu cine eşti tu de poţi să vii să stai aici şi să mă întrebi despre viaţa mea. Nici măcar nu te cunosc."
M-a fixat cu o privire aspră.
"îmi cer scuze, este adevărat," am spus, confirmând şi faţă de restul grupului acelaşi lucru. "Nu am dreptul să vă întreb. Am să mă opresc din a întreba cine sunteţi voi şi am să încep să vă spun cine sunt eu." Le-am spus povestea vieţii mele cu toate momentele ei negre. Când discuţia a luat sfârşit, am mers la Katie. Ea era supărată.
"Katie, ai fi interesată să vii la studioul de producţie şi să lucrezi cu noi?" am întrebat-o, ignorând limbajul ei corporal. "Ştiu că ai fi o achiziţie valoroasă pentru echipă."
"Cu siguranţă, nu," a scuipat ea cuvintele cu o faţă rece şi neclintită. Mi-a întors spatele şi a plecat furioasă.
"Dacă vreodată îţi vei schimba părerea," am strigat eu, "ne-am bucura să te vedem. Vino doar aşa, să treci pe acolo."
într-o zi, în timp ce pregăteam echipamentele pentru emisiune, mi-am ridicat privirea şi am văzut-o pe Katie intrând în studio. Mi-a tresărit inima. Se părea că Dumnezeu o conducea prin acelaşi proces prin care mă condusese şi pe mine. A fost prezentată grupului şi curând s-a împrietenit cu fiecare dintre cei care îl alcătuiau. După câteva luni în care a devenit din ce mai în ce încrezătoare în noi, ne-a descoperit mai multe momente din viaţa ei. într-un final, a putut să ne vorbească despre trecutul ei. Prima dată când ajunsese într-o casă de adăpost a fost când avea 7 ani. Mersese dintr-un cămin în altul, dar nu fusese niciodată îngrijită. Mama ei fusese dependentă de heroină. întreaga istorie a lui Katie era una de suferinţă, molestare şi abuz. Pe măsură ce am condus-o spre mărturisire, am descoperit o

multitudine de probleme, mânia fiind cea mai evidentă. îmi amintesc dispreţul ei plin de mânie şi cuvintele încărcate de ură pe care mi le-a adresat la adăpost. Acum ştiam motivul pentru furia ce o acumulase în interior.
S-a implicat în emisiunea *The Joumey Home (Drumul spre casă),* oferind ajutor cu filmarea, editarea şi realizarea coloanei sonore. Am observat la ea schimbări ale stilului de viaţă, dar era rezervată în ce privea discuţiile religioase, cu toate că fiecare emisiune era despre Dumnezeu,

ne rugam pentru toate lucrurile, cântam cântece spirituale şi căutam texte din Biblie care să se potrivească fiecărei emisiuni. M-am rugat ca, în timp, să înţeleagă cine era Dumnezeu, pentru ea. Fiica mea, Jaci, avea 8 ani în vremea aceasta, şi, în mod ocazional, se alătura grupului oferind ajutor în găsirea textelor biblice. Dacă realizam o emisiune despre mânie, sau despre cum trata cineva mânia, Jaci avea o mică concordanţă la începutul Bibliei ei, găsea texte despre mânie şi le citea grupului. Katie şi câţiva membri tineri ai grupului îi permiteau lui Jaci să le citească versete din Scriptură. Deseori adoptau o atitudine defensivă dacă eu sau un alt membru al echipei citea un verset, întrucât ei simţeau că le predicăm. Dar Jaci doar găsea textele şi le împărtăşea lor ce găsise. "Am găsit un text potrivit despre mânie," spunea ea, iar Katie şi ceilalţi ascultau gânditori. *"Un copil mic îi va mâna",* m-am gândit eu, aducându-mi aminte de un verset din Isaia. Cât de adevărat era!
într-o zi, o reţea creştină de televiziune din Illinois - Three Angels Broadcasting Network (3ABN) - ne-a contactat telefonic. "Ne place lucrarea voastră de slujire," au spus ei. "Nu v-ar plăcea să realizaţi o emisiune şi la televiziunea noastră?"
Eram de-a dreptul încântaţi. "Căile pe care ne conduci Tu, Doamne, nu încetează să mă uimească," m-am rugat eu. în acel moment al lucrării, călătoream în toată ţara, prezentând mărturii, vorbind la diverse întâlniri ale tinerilor, lucrând în şcoli. Se iviseră atât de multe ocazii, iar acum eram rugată să aduc tineri cu istorisiri interesante, pe care îi întâlnisem în călătoriile mele şi să mergem la Illinois să realizăm filmările de sezon pentru emisiunea *Teen Pathways (Cărările adolescenţei).* Tinerii pe care aveam să îi aleg urmau să îşi prezinte propriile experienţe referitoare la direcţia în care i-a condus Dumnezeu şi modul în care El i-a eliberat de durerile trecutului. Cei mai mulţi dintre ei erau tineri care se recuperaseră de pe străzi sau care aveau doar puţină educaţie religioasă sau chiar deloc. Am decis totodată să iau cu mine câţiva tineri creştini, să fie nişte stâlpi de susţinere, să îi conducă pe "copiii cei noi" prin subiectele spirituale şi cele legate de stilul de viaţă.
Cu această ocazie, mă puteam adresa unui adolescent care de abia începuse procesul de recuperare sau care era nou în credinţă. "în luna martie vom realiza o emisiune de televiziune pentru adolescenţi. Ai vrea

să faci parte din echipă?" aveam acum posibilitatea să îi întreb. "Dacă eşti de acord, este nevoie să studiezi câteva lucruri. Vom aborda subiecte legate de mântuire şi cine este Hristos. Avem nevoie de opiniile tale referitoare la aceste subiecte, nu de ale altcuiva." Toate lucrurile pe care dorisem să le predau acestor adolescenţi prin studii biblice, erau abordate acum cu un scop în minte.
"Katie, ai vrea să mergi cu noi în Illinois şi să ajuţi la filmări? Ai fi de acord să îţi împărtăşeşti şi tu experienţa?" am întrebat-o. Povestea ei nu avea încă un final, dar procesul ei de recuperare se derula în mod benefic. Ea avusese avantajul de a fi susţinută de un grup creştin.
"Ar fi cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, dacă aş putea să merg," a răspuns ea. A întâmpinat, însă, greutăţi în a primi permisiunea de la cei care erau răspunzători pentru ea. După rugăciuni serioase, grupul care trebuia să călătorească în est, încă simţea că şansele ca ea să îi poată însoţi erau foarte mici, dar în ultimul moment, a primit permisiunea să meargă.
Toţi am ştiut că aceasta a fost răspunsul la rugăciunile noastre, inclusiv Katie. Deşi admitea acest lucru, nu voia să discutăm despre el.
Echipa de televiziune a zburat deasupra arcului din St. Louis şi a ajuns cu maşina la studiourile de filmare 3ABN. Unii dintre aceşti adolescenţi nu părăsiseră niciodată graniţele statului lor. Studiourile erau încântătoare, dotate cu tehnologie digitală de ultimă oră. Decorul pentru emisiunea *Teen Pathways (Cărările adolescenţei)* reprezenta o pădure, iar în mijloc era un foc de tabără. Personalul ne-a întâmpinat călduros, atât pe mine cât şi pe tineri şi Danny Shelton, preşedintele, s-a prezentat singur.
"Am fost muncitor în construcţii până când am simţit că Dumnezeu mă conduce să construiesc un

studio de televiziune," a mărturisit el. "La început, sarcina aceasta părea imposibilă, dar Dumnezeu a continuat să deschidă uşă după uşă. Acum, acesta a devenit o misiune internaţională prin intermediul satelitului, răspândind evanghelia peste tot în lume. Facem cunoscute publicului, o mulţime de acţiuni şi servicii creştine şi le oferim resurse pentru un stil de viaţă sănătos, cum ar fi, de exemplu, seminarii de nutriţie şi de renunţare la fumat. Suntem de asemenea implicaţi în programe externe, cum ar fi, de pilda, construirea de biserici în alte ţări. Toţi cei care lucrează aici sunt dedicaţi lucrării de slujire."

Ne-am pus pe treabă. Sarcina noastră era să realizăm douăzeci de emisiuni pentru sezonul următor de transmisii televizate. Şi pentru că programul prevedea prezenţa noastră în cadrul studioului doar pentru patru zile, scopul nostru era să înregistrăm cinci emisiuni pe zi. Planificarea noastră includea o emisiune legată de prezentarea lui Katie, o alta despre Joey care fusese paralizat şi apoi vindecat şi o emisiune despre Stephanie care fusese membra unei bande din Texas, dar care îl găsise pe Hristos. Copiii erau din Idaho, Texas, California, Oregon şi Washington.

Lucrând în echipă, toţi am găsit texte biblice care să se potrivească fiecărei experienţe prezentate şi am discutat despre felul în care avea să fie concepută fiecare secţiune. Am asistat cu uimire la felul în care acest grup divers se transforma într-o echipă şi tinerii realizau emisiuni de televiziune lucrând împreună. Ştiau că totul urma să fie transmis în cadrul unei slujiri mondiale şi conştientizarea acestui lucru le aducea încântare şi emoţie.

între orele de filmare, am văzut-o pe Katie trecând în fugă cu lacrimi de durere în ochi. "Katie?" am strigat-o. M-a ignorat şi a alergat spre camera ei. Am urmat-o. Am ciocănit la uşă şi am intrat. Katie se aruncase pe pat cu faţa în jos, plângând cu suspine, acoperindu-şi capul cu mâinile. "Katie, ce s-a întâmplat?" am întrebat-o. Dacă vreunul dintre noi era supărat sau desprins de grup în vreun fel, lucrul acesta ar fi afectat emisiunea şi restul sezonului de televiziune. A refuzat să îmi spună, aşa că am convocat o întâlnire a întregului grup.

A ieşit la iveală că unii dintre adolescenţii creştini închiriaseră o casetă video pentru a cărei vizionare era recomandată precauţie, ca să o urmărească în camera lor în timpul pauzelor de filmare. Katie încercase să se alăture grupului şi să se adapteze grupului urmărind filmul împreună cu ei, dar imaginile de pe ecran i-au readus în memorie amintiri îngrozitoare din perioada abuzurilor copilăriei ei. *Toată această acţiune este o faţadă. Toţi copiii ăştia creştini nu sunt cu nimic diferiţi faţă de mine, nu au nimic diferit faţă de mine,* se gândise ea. Se supărase atât de tare, încât a trebuit să părăsească încăperea, iar acum se temea că ceilalţi o vor respinge.

S-a adresat grupului: "Credeţi că eu am venit aici ca să realizez o emisiune de televiziune?"

"Da," a răspuns unul dintre ceilalţi adolescenţi. "Realizăm *Teen Pathways (Cărările adolescenţei).* De asta am venit cu toţii aici."

"Nu," a spus ea, "eu am venit aici pentru că am crezut că voi îl cunoaşteţi pe Dumnezeu şi eu am nevoie de El." A început din nou să plângă şi şi-a cuprins capul cu mâinile.

Adevărul celor afirmate de ea a pătruns în minţile tuturor celor prezenţi. Mi-am dat seama cu câtă uşurinţă spunem ceva, dar nu practicăm ceea ce spunem. Nu credem că este important ceea ce facem, lucrurile de care râdem sau cele pe care le vizionăm.

Discuţia noastră de grup s-a transformat într-o ocazie de creştere. Cine suntem noi, cu adevărat, în Hristos? Ce credem noi cu adevărat? în spatele uşilor închise eşti aceeaşi persoană care eşti atunci când uşa este deschisă? Dacă spunem că suntem creştini, atunci să şi fim ceea ce spunem că suntem. Există persoane ca şi Katie care speră că viaţa lor va putea fi altfel. Când adulţii ies afară din camera ta, eşti aceeaşi persoană ca atunci când ei erau înăuntru? Dacă răspunsul este nu, ia-ţi timp şi cercetează de ce se întâmplă aşa. Altfel, exemplul nostru ar putea să arunce pe cineva înapoi în beznă.

Am încheiat întâlnirea cu rugăciune şi spunându-ne unii altora şi lui Katie că ţineam la ea şi că Dumnezeu avea încă multe lucruri să ne înveţe pe fiecare dintre noi. Apoi am putut să ne întoarcem la filmări.

Mai târziu, în seara aceea, Katie a venit în goană din camera de sus. Eu mă aflam jos, la nivelul principal, unde îmi petreceam timpul personal de închinare. Sălta de bucurie prin toată camera rotindu-se şi sărind.

"Ghici ce tocmai s-a întâmplat?" a spus ea, cu ochi strălucitori de încântare.

"Ăă, te-ai îndrăgostit?" am întrebat eu.

"Nu, nu, nu. Ghiceşte!"
"Katie, spune-mi!"
"Nu, nu, nu. Ghiceşte!"
"Ai câştigat la loterie?"
"Nu."
"Te-ai întâlnit cu vreo celebritate?"
S-a oprit din învârteală. Faţa îi strălucea la un gând ascuns. "M-am rugat pentru prima dată singură singurică."
I-am răspuns cu un zâmbet uriaş şi am îmbrăţişat-o. "Asta este ceva cu totul şi cu totul nemaipomenit."
Mi s-au împăienjenit ochii, căci fusese în prezenţa lui Dumnezeu. Rugăciunea încetase să mai fie un lucru pentru alţii. Era chiar pentru ea. Mă simţeam şi eu de parcă aş fi sărit şi m-aş fi învârtit prin cameră.
Lucrând cu ea atât la Hope TV cât şi la *Teen Pathways (Cărările adolescenţei),* am ajuns să o cunosc din ce în ce mai bine. "Poţi să faci orice în viaţă, Katie. Chiar poţi să faci orice," i-am spus. "Acum trebuie să te concentrezi la ceea ce se întâmplă la şcoală şi la consiliere."
"Dar cum mai pot să realizez orice, când viaţa mea a fost aşa o mizerie?"
"Ştiu că va fi greu, dar cu Dumnezeu de partea ta, vei putea înfăptui orice lucru," am insistat eu. "Dacă ai putea să realizezi orice şi visele ţi s-ar împlini, ce ai prefera?" am întrebat-o.
S-a gândit pentru un moment. "Aş vrea să devin medic," a spus ea.
Am fost puţin surprinsă. *Medic?* Dar ştiam că Dumnezeu cunoştea trecutul ei plin de dezavantaje.
"Pentru că există Dumnezeu, dacă vrei să fii medic, indiferent de problemele pe care le-ai avut până acum, poţi să devii medic. Chiar cred asta."
Katie a auzit ceea ce i-am spus. A simţit prezenţa lui Dumnezeu şi a început să înţeleagă că nu avea nici un fel de limite. Katie a început să îşi schimbe viaţa, să obţină note de zece la şcoală în mod cinstit, să meargă la consiliere şi să împlinească toate celelalte lucruri de care avea nevoie ca să se menţină în bună condiţie. Viaţa ei era împrospătată de noi speranţe şi posibilităţi.
Din nefericire, Katie a fost anunţată că trebuia să se mute la o altă instituţie de ocrotire. Era tare tristă. "Faptul că lucrez la Hope TV şi programul acesta de aici sunt cele mai bune lucruri care mi s-au întâmplat în viaţă." îi vom lipsi tot atât de mult cât ne va lipsi şi ea nouă. Cu inima îngreunată, am continuat să mă rog pentru ea, întrebându-mă dacă aveam s-o mai văd vreodată.

The Journey Home (Drumul spre casă) a continuat. Dumnezeu îmi ceruse un singur lucru: să aduc speranţă celor pierduţi. Am găsit persoane care să mărturisească despre Dumnezeu dintr-o varietate de surse. Am telefonat la diferite adăposturi.
"Mă numesc Cheri Peters şi iată cu ce se ocupă organizaţia noastră. Am putea veni să facem prezentări în cadrul instituţiei dvs?" Persoane cu nevoi speciale veneau în urma acestor relaţii pe care le stabileam, sau erau recomandate din altă parte şi aşa îşi făceau apariţia. Dumnezeu mă ajuta să observ diferite persoane.
într-o zi, când ieşeam de la aprozar, am observat un tânăr dezordonat, cu părul răvăşit, încercând să facă o afacere cu droguri, prin telefon, în cabina telefonului public. Mi-am dat seama după comportamentul său. *Este cu siguranţă un consumator de metamfetamină,* am gândit eu: slab, cu dinţi cariaţi. Puteam să descifrez imediat toate semnele acestea. Am trecut pe lângă el şi apoi m-am îndreptat spre maşină, dar m-am întors deodată şi am mers la el. Era încă la telefon, dar nu m-am putut abţine. "Scuze," am spus. "Eşti consumator de metamfetamină?" Bărbatul s-a uitat la mine, luat prin surprindere, şi apoi s-a uitat în jur.
"Nu," a spus el, pe jumătate enervat şi confuz. Părea dezorientat şi arăta ca un consumator de metamfetamină. "De ce întrebi?" a adăugat el. "Ştii, motivul pentru care întreb este faptul că sora mea este cu totul pierdută în consumul de metamfetamină, şi nu am ştiut niciodată cui să mă adresez sau ce să fac să o ajut pentru că drogul pe care îl preferam eu nu era acesta."
Se holba la mine, încă ţinând receptorul în mână. Eu am continuat. "Sunt în recuperare acum," am spus eu, "de altfel, sunt în recuperare de foarte mult timp. Dar mă gândeam că dacă tu foloseşti drogul ăsta, poate ai lucruri pe care să mi le spui, ca apoi să vorbesc şi eu cu ea." L-am aşteptat să lase telefonul.
"Şi eu sunt în recuperare," a spus el, dar semnele îmi spuneau că nu era adevărat. Albul ochilor săi era îngălbenit, iar sub ochi avea cercuri vineţii. Avea o faţă suptă şi urme de amfetamine - ţesut cicatrizat întărit în urma scărpinării unor muşcături imaginare de insecte.

Am continuat să vorbim şi curând vorbeam despre Dumnezeu şi recuperare. A început să lucreze cu noi la postul de televiziune. Reţeaua de televiziune NBC realiza o prezentare specială cu subiectul "metamfetamină" în Boise pentru canalul local de televiziune, canalul 7 şi m-au contactat în legătură cu persoanele de intervievat. L-am întrebat pe bărbatul acesta dacă NBC ar putea să îi ia un interviu. Astfel, el a devenit sursa lor de informare în ceea ce priveşte modul de gândire şi judecată al dependenţilor de metamfetamină. NBC s-a oferit să plătească pentru el ca să intre într-un program de reabilitare. Ştiam că prin toată această experienţă Dumnezeu încerca să ajungă la el, să-l atingă, şi, deşi făcuse câţiva paşi înainte, nu alesese să se predea pe deplin. într-o bună zi a dispărut şi nu l-am mai văzut niciodată de atunci.
Mă sunau persoane care vizionaseră emisiunea şi îmi cereau să intervievez oameni pe care îi cunoşteau. De pretutindeni din ţară, din statul în care locuiam eu, Idaho, şi până la Mâine, m-au contactat diverse biserici. Pentru că transmiteam internaţional prin 3ABN, primeam telefoane din diferite ţări străine. Pentru că *Teen Pathways (Cărările adolescenţei)* şi *The Journey Home (Drumul spre casă)* aveau un asemenea succes, televiziunea 3 ABN ne-a cerut să realizăm o emisiune intitulată *Crossroads (La răscruce de drumuri),* care să fie transmisă la radio peste tot în lume.[3]
"Cum aş putea să tot zbor de la Illinois aici şi invers când am o lucrare de făcut aici?" am întrebat. "Nu s-ar putea găsi o altă soluţie?"
O soluţie salvatoare a apărut când postul local creştin de radio, KTS Y mi-a oferit posibilitatea să folosesc echipamentul lor pentru a înregistra emisiunea acolo. Apoi, casetele înregistrate puteau fi trimise la studiourile 3ABN. "Poţi să foloseşti studioul nostru în zilele de duminică," mi-a spus directorul general, Mike Agee.
"Mulţumesc, dar eu călătoresc la sfârşitul săptămânii să vorbesc la adunări de tineret şi în închisori," am explicat. "De regulă, nu mă aflu în zonă în zilele de duminică."
"Poate că Dumnezeu nu doreşte ca noi să realizăm o emisiune la radio," i-am spus soţului meu, Brad.
"Acordă timp acestei probleme," a replicat el.
Răspunsul a venit când 3ABN a sunat din nou.
[3] Vezi Apendice pentru informaţii referitoare la 3 ABN. Acest post necesită un satelit GE4 pentru a putea fi recepţionat.

"Am luat decizia să-ţi cumpărăm echipamentul de producţie," m-au anunţat ei. "Este portabil, deci îl poţi lua cu tine atunci când călătoreşti."
"Adevărat?" am izbucnit eu. "Nici nu visasem că se putea întâmpla aşa ceva."
Acum am un studio de înregistrări chiar la mine acasă. Când întâlnesc pe cineva care are o experienţă de povestit, invit acea persoană la mine acasă şi realizăm un interviu. în cinci secunde suntem conectaţi prin satelit cu 3ABN din Illinois. De acolo, totul se transmite în întreaga lume. Când călătoresc, echipamentul intră într-o valiză şi pot astfel intervieva oameni din orice loc unde se găseşte un telefon.
Când am întâlnit pe membrul unei bande din Colorado care îl acceptase pe Hristos, a avut ocazia să împărtăşească unei audienţe mai largi ceea ce făcuse Dumnezeu pentru el. "Nu-mi vine să cred că Dumnezeu mă poate folosi în felul acesta," a spus el.
"Iar mie nu-mi vine să cred că tu împărţi cu noi această povestire minunată," i-am răspuns eu. "îmi place să aud despre cum face Dumnezeu astfel de lucruri în vieţile oamenilor." Eficienţa emisiunii radio m-a uimit şi încă sunt uimită când văd cât de puternică este în domeniul stabilirii de relaţii cu oamenii, dar şi în a-L mărturisi pe Hristos lumii întregi.
Au trecut câţiva ani şi într-o bună zi am aflat pe unde mai era Katie. Se afla în închisoare acum, aşa că m-am dus să o vizitez, i^u a ştiut cine era vizitatorul ei până în momentul când s-a aşezat în faţa ferestrei.
"Ce cauţi aici?" mi-a zis, reacţia ei spunându-mi că nu dorea ca eu s-o văd în situaţia dată.
"Ce s-a întâmplat?" am întrebat-o simplu.
Mi-a povestit viaţa ei precum şi circumstanţele care o conduseseră la locul în care se afla acum.
"Ce ai de gând să faci când vei fi liberă?" am întrebat. "Trebuie să faci ceva care să te ajute să te ridici din nou."
"Am hotărât ca atunci când voi ieşi de aici să mă înrolez în armată şi să capăt ceva stabilitate în viaţa mea. Atunci voi putea să îmi termin studiile şi într-o zi voi fi medic." Ştiam că avea lacrimi în ochi spunând asta.

"Poţi, Katie!" am încurajat-o. "Sper că nu vei uita acest lucru niciodată!"

Când a fost eliberată din închisoare, a mers, într-adevăr, în cadrul armatei.
"Doamne," m-am rugat, "fie ca toate seminţele acelea care au fost plantate şi toate lucrurile pe care le-a experimentat cu noi, să crească şi să aducă viaţă din nou. Ajut-o încă o dată să rămână de partea Ta."
Deşi Dumnezeu aduce şi ia oameni din viaţa mea, ştiu că El aude rugăciunile. "Căci după cum ploaia şi zăpada se pogoară din ceruri şi nu se mai întorc înapoi, ci udă pământul şi-1 fac să rodească şi să odrăslească,... tot aşa şi Cuvântul Meu care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea şi va împlini planurile Mele." (Isaia 55: 10, 11)
Chiar dacă acum rezultatul este ascuns vederii, putem avea încredere că împreună cu Dumnezeu, toate poveştile pot fi poveşti de succes. într-o zi, am să văd lucrul acesta.

Nu m-aş întoarce înapoi

Emisiunea noastră, *The Journey Home(Drumul spre casă)* prezentată de televiziunea Hope TV, a a durat un an şi jumătate. în tot acest timp am întâlnit mulţi oameni ale căror povestiri m-au inspirat şi instruit deopotrivă. Prin audierea experienţelor altora, am văzut puterea lui Dumnezeu de a repara situaţii lipsite de speranţă şi de a inunda propriile închisori cu lumină şi libertate. Emisiunea *Teen Pathways (Cărările adolescenţei)* de la 3ABN se transmite încă în afara statului Illinois şi o dată pe an, adun tineri cu povestiri fascinante pexcare i-am întâlnit în timpul călătoriilor mele de-a lungul şi de-a latul ţării, sămeargă împreună cu mine la studiourile de filmare pentru a înregistra emisiunile pentru transmisia anuală. Aceste istorisiri au adăugat adâncime înţelegerii mele cu privire la caracterul lui Dumnezeu şi mi-au oferit totodată discernământ şi încurajare în a-L sluji.
Povestea lui Steve este una dintre acestea. Steve, un tânăr blond şi arătos în vârstă de 15 ani a venit să îşi prezinte experienţa în cadrul emisiunii *The Journey Home (Drumul spre casă).* Zâmbea tinerilor de la adăposturi, care îl filmau. Jucase fotbal american încă de când era mic, din şcoala elementară, şi ajunsese să joace în competiţia statului său, apoi în campionatul diviziei naţionale.
"Eram creştin la suprafaţă," a spus el. "Mergeam la biserică în fiecare săptămână, dar nici că îmi păsa prea tare de toate acele lucruri. Singurul lucru care mă interesa cu adevărat era sportul. Dacă nu era sezonul de fotbal american, era sezonul de fotbal continental, sau de baschet, sau atletism. Eram o vedetă la toate sporturile, dar excelam la fotbal american.

Dacă credeţi că acum mă laud, imaginaţi-vă cum eram atunci. Eram destul de arogant şi, mărturisesc, oarecum ticălos."
"într-o zi, după orele de şcoală, mă aflam în faţa casei şi jucam baschet cu fratele meu mai mic. Mama pregătea un meniu special pentru seara aceea pentru că aşteptam curând un telefon care să mă anunţe că fusesem selecţionat în echipa naţională de fotbal american pentru a juca împotriva Mexicului. Eram destul de siguri că fusesem selecţionat, aşa că urma să sărbătorim în acea seară. în timp ce glumeam cu fratele meu şi făceam exerciţii de ridicare de la podea, o maşină scăpată de sub control a venit direct spre noi, aproape răsturnându-se în şanţul de lângă intrarea casei noastre. S-a întâmplat cu atâta repeziciune! L-am împins pe fratele meu din drum, iar maşina m-a lovit atât de tare încât am zburat cincisprezece metri în curtea vecinului."
"Următorul lucru pe care mi-1 aduc aminte este că mă aflam în spital şi am aflat că îmi pierdusem piciorul. Mi-am dat seama că nu voi mai putea juca niciodată fotbal american - că întreaga mea carieră ca atlet se încheiase. Doream să trăiesc fără asta? m-am întrebat. Nu, doream să mor." A tăcut, amintirea acelei dureri făcându-1 să-şi încreţească fruntea.
Steve vorbea lent şi se părea că procesează încet informaţia, ca rezultat al unor traumatisme craniene pe care le suferise totodată.
"Ce s-a întâmplat pe urmă?" am întrebat.
"în timpul anului care a urmat m-am luptat cu furia şi depresia şi cu toate lucrurile pe care trebuia să le fac în procesul de recuperare fizică. L-am găsit pe Dumnezeu în tot acest proces de acceptare a ceea ce mi se întâmplase. L-am găsit pe Dumnezeu în aşa fel, că viaţa mea este incredibilă acum, pentru că am atâta pace şi bucurie. Am pus bazele unei formaţii şi acum merg în şcoli ca să povestesc experienţa mea, să cânt şi să-L prezint pe Dumnezeu - care este mult prea bun ca să îl păstrez doar pentru mine.

Mesajul meu este acesta: fiţi atenţi unde vă este inima! Fiţi atenţi pe ce anume vă bazaţi ca să vă conducă, pentru că acel ceva poate să vi se ia oricând. Ceea ce nu poate fi luat, este Dumnezeu. El niciodată nu va putea fi luat de la voi. Legătura voastră cu Hristos nu poate fi luată niciodată. Prin intermediul acestui accident, am descoperit viaţa."
Mă holbam la acest băiat care vorbea despre o tragedie ce ar fi distrus pe cei mai mulţi dintre oameni, dar care în loc de aşa ceva, găsise viaţa.

Puteam vedea bucuria ce îi radia pe faţă şi o puteam auzi în vocea lui. Ştiam că vorbea serios, iar cei care manevrau camerele de luat vederi ştiau şi ei acelaşi lucru.
"Care este mesajul pe care vrei să ni-1 adresezi la final?" l-am întrebat.
Steve s-a uitat la mine, apoi a privit dincolo de reflectoare către toţi cei de o vârstă cu el. "Trebuie să îl încercaţi pe Dumnezeu," a spus liniştit. "Trebuie să faceţi o schimbare de direcţie. Tot timpul când am mers la biserică, nu am ascultat, dar ceea ce am descoperit în vremurile mele de nevoie şi de suferinţă, este că Dumnezeu e cu mult mai real pentru mine decât mi-aş fi putut imagina vreodată şi El vrea pentru mine tot ce poate fi mai bun." Era evident chiar şi pentru el că unora dintre ascultători le venea foarte greu să îl creadă.
Cuvintele lui, însă, deşi lente, erau voite. "Nu aş face nici o schimbare în starea mea de acum, dacă asta ar însemna că nu aş mai putea să îl am pe Dumnezeu în viaţa mea. Dacă ar schimba felul în care acum îl văd şi îl experimentez pe Dumnezeu, nu m-aş întoarce la viaţa pe care am avut-o înainte."
Peste încăpere se aşternuse o linişte deplină. Am simţit cum mi se ridica un nod în gât privind la chipul serios al băiatului care, în mod evident, pierduse atât de multe. "Dacă ar fi să aleg între a-mi păstra piciorul sau a-L păstra pe Dumnezeu, l-aş alege pe Dumnezeu."^
Când Steve a încheiat relatarea experienţei sale, el şi formaţia lui au interpretat un cântec pe care îl compuseseră împreună. După emisiune, a stat de vorbă cu adolescenţii din spatele camerelor de luat vederi. "Trebuie să îl încercaţi pe Dumnezeu," l-am auzit spunând. "Acordaţi-I o şansă!"
Cei mai mulţi dintre aceşti adolescenţi credeau că vieţile lor sunt în control. Proveneau din case de adăpost, case de plasament sau din locuri în care nu fuseseră acceptaţi. Mulţi dintre părinţii lor erau dependenţi de droguri, la fel cum ajunseseră şi ei. Avuseseră de-a face de atâtea ori cu sistemul juridic, încât credeau că vieţile lor erau normale. "Nu aşa se presupune că trebuie să fie viaţa," doream să le spun, dar ei puteau să audă mai bine acest mesaj de la cineva de vârsta lor. Văzuseră că Steve avea o inimă cu mult mai eliberată decât experimentaseră ei vreodată.
în timp ce mă desprindeam de micul grup adunat în jurul lui Steve, inima mea aducea slavă lui Dumnezeu. *Doamne, nici eu nu aş face-o. Chiar dacă trecutul meu ar fi fost perfect, nu aş dori să reiau viaţa aceea din trecut.*

10
Jocul cu focul

L-am întâlnit pentru prima dată pe Johnny, un tânăr de 16 ani, în timp ce mă aflam într-un tur de susţinere de discursuri în Spokane, Washington. A venit să se întâlnească cu mine, în urma prezentării pe care am susţinut-o la biserică. Purta haine largi, bufante şi s-a autoprezentat printr-o politicoasă strângere de mână. M-a impresionat numaidecât prin conversaţia şi comportamentul pline de respect. Se părea că are o inimă de aur. Crescuse într-un cămin unde folosirea drogurilor era atât de uşoară şi de accesibilă precum uitatul la televizor. în timp ce mama sa se afla în recuperare, fiind recăsătorită, Johnny şi tatăl său încă foloseau droguri, tatăl său, heroină, Johnny, metamfetamină. Credeam că Johnny voia să îl găsească pe Dumnezeu, dar nu ştia cum. Era complet blocat în lucrurile de care devenise dependent.
"Johnny," i-am spus, "de ce nu ai sta tu cu noi tot timpul cât ne aflăm aici. Vino şi mănâncă cu noi la întâlnirea următoare, apoi rămâi la următorul meu discurs." Pentru că Johnny s-a alăturat echipei de slujire, am putut să observ cum îi renăşteau speranţele. Din întrebările lui, se putea deduce că vrea să facă ceva schimbări în viaţa lui. S-a alăturat echipei implicate în slujire, în timpul conversaţiilor de grup. Ne-a destăinuit mai multe lucruri despre trecutul lui şi despre dorinţa lui de a se rupe de dependenţele care îl ţineau legat. în timpul lunilor următoare, ni s-a oferit ocazia să revenim în oraşul lui şi să ne întâlnim din nou cu el. Pe măsură ce învăţa să îl cunoască şi să îl iubească pe Dumnezeu, l-

am văzut depăşind dependenţa de droguri. Puţin câte puţin, am putut observa schimbările. Găsea mai multă plăcere acum în persoana care era. Se implicase în cadrul

bisericii lui, în lucrarea de servire a altora, şi în timpul programelor noastre de slujire se alătura echipei de la True Step Ministries, încurajând şi rugându-se cu persoane care veneau la noi după prezentare ca să ne vorbească. L-am invitat la audiţie pentru emisiunea Teen Pathways (Cărările adolescenţei).
într-o zi l-am sunat ca să îi spun că aveam să mă aflu din nou în zona în care locuia el, trebuind să vorbesc la o întâlnire a tinerilor. "Poţi să ni te alături?" l-am întrebat. "O să trimit pe cineva să te ia."
"Da, mi-ar face mare plăcere să vin," a spus el. "Dar, bine, ştiu că eşti ocupată, dar mă întrebam dacă ai putea şi nu te-ai supăra să vii să-l întâlneşti pe tatăl meu," a spus el cu o voce care trăda un aer nostalgic şi meditativ.
Programul era plin de întâlniri, conferinţe individuale, întâlniri de rugăciune şi pregătiri. M-am gândit la întreruperea care ar fi avut loc dacă lăsam deoparte ce era programat pentru a da curs cererii lui, dar am înţeles, totuşi, importanţa solicitării lui. Mă invita să îi cunosc familia pentru că era atât de mândru să facă parte din viaţa mea! întâlnirea cu Hristos precum şi faptul că ni se alăturase în lucrarea de slujire prin televiziune, erau lucrurile cele mai grozave care i se întâmplaseră vr^oHafitşi dorea ca tatăl său să mă cunoască pentru a putea fi mândru de[1] el. Ştiam cât de multă nevoie avea de aprobare din partea tatălui său. Cum puteam să îl refuz?
"Desigur," am răspuns, "eu însămi voi fi acolo la ora 2 p.m. îmi dai adresa?" Am condus distanţa considerabilă de la locul de întâlnire până la el acasă. Locuia într-un cartier împânzit de curţi neîngrijite, maşini stricate, gunoaie şi ferestre acoperite cu scânduri. M-am uitat în treacăt să zăresc numerele caselor şi în final am ajuns la o casă învechită cu draperii grele care erau trase şi am ciocănit la uşă. Un câine de la casa vecină a lătrat furios la mine. Am aşteptat în aerul răcoros de afară.
Johnny a deschis uşa şi a păşit afară, toată faţa numai zâmbete. L-am îmbrăţişat. Era îmbrăcat frumos şi era evident că era mândru şi emoţionat de prezenţa mea acolo. Dar stătea în faţa uşii oarecum stingherit.
"Pot să intru să fac cunoştinţă cu tatăl tău?" am întrebat.
"Păi, o clipă," a spus el. "Trebuie să merg să îl întreb din nou." Am văzut tensiunea de pe chipul lui în timp ce rostea aceste cuvinte. Ceva nu era în ordine. în loc de a mă invita să aştept înăuntru, a intrat şi a închis
uşa după el, lăsâdu-mă să aştept afară. în scurt timp am auzit un bărbat blestemând şi ţipând la Johnny. "Nu vreau să văd nici o femeie fandosită. Nu ştiu de ce le inviţi." înjurăturile se înmulţeau şi se atenuau. "Vrea doar să intre şi să te salute. Nu rămânem aici." Apoi tatăl său a izbucnit în şi mai multe înjurături. Am auzit ceva spărgându-se. Când Johnny s-a întors la uşă, arăta prea obosit şi înfrânt la cei numai 16 ani ai lui.
"Regret, Cheri, dar în momentul acesta nu este în situaţia de a primi o vizită."
"îmi pare rău," am spus. "Nu este vina ta."
Sărmanul copil, el încearcă să facă ceea ce este bine, m-am gândit eu. *Pentru prima dată simte o undă de speranţă, iar tatăl său nu se poate desprinde de dependenţa sa nici măcar cât să spună cuiva "Bună ziua!".* Pentru o clipă, eu, care militez pentru înţelegerea celor care se luptă cu dependenţele lor, am uitat să mai fiu înţelegătoare. Am simţit dorinţa de a trece pe lângă Johnny, de a intra înăuntru să-l apuc de guler pe tatăl său şi să îi spun: "Ştii ce? Trebuie să te maturizezi şi să ai grijă de copilul acesta!" îl respectam pe Johnny prea mult, însă, ca să fac acest gest. "Hai să mergem," am spus. "Avem o mulţime de lucruri de făcut pe ziua de azi. Aşteaptă numai să îţi povestesc ce s-a întâmplat înainte să ajung aici."
La câtăva vreme de atunci, l-am invitat pe Johnny să vină cu avionul la Illinois, să îşi povestească experienţa în emisiunea *Teen Pathways (Cărările adolescenţei)* de la 3 ABN. Planul era ca el să zboare până acolo şi să ne întâlnim la aeroportul St. Louis. Când a coborât din avion, am văzut cum se îmbrăcase şi mi-a venit să plâng. El era singurul dintre toţi copiii noştri, care apăruse la aeroport cu părul aranjat perfect, purtând costum şi cravată, lucruri care presupuseseră foarte mult efort din partea lui ca să le poată cumpăra. Majoritatea tinerilor se prezentaseră în pantaloni lejeri şi tricouri, şi cu toate că nu credeam să fie ceva rău în acest lucru, când a apărut Johnny, ştiam unde era inima lui şi ce credea el despre ocazia respectivă. A fost un gest atât de plin de respect!

în timpul petrecut împreună la 3 ABN mi-a povestit despre tatăl său şi ceea ce îl frământa pe el. "Ceea ce mă îngrijorează cel mai tare este tatăl meu," a spus Johnny. "încă îşi injectează droguri în fiecare zi şi de dimineaţa până seara vin şi pleacă tot felul de oameni care cumpără droguri zilnic. A ajuns chiar să

trăiască cu o prostituată. Mi-e teamă că tatăl meu va muri înainte să îl găsească pe Hristos. Când el şi tovarăşii săi se droghează, folosesc acelaşi ac de la unul la altul. Există un program de asistenţă care se ocupă de schimbarea acelor şi despre care am auzit şi eu," a continuat el. "Fur seringile folosite ale tatălui meu şi le duc în acest loc pentru a le schimba cu unele curate. Vreau să îl păstrez în viaţă ca să aibă timp să se întâlnească cu Isus. Nu ştiu ce altceva aş putea să fac."
Pentru Johnny, aceasta era tot ceea ce putea el să facă - să încerce să îl păstreze în viaţă pe tatăl său, astfel ca acesta să poată trăi pentru a-1 găsi pe Hristos. L-am privit pe acest băiat care încerca să îl găsească pe Dumnezeu şi să se adapteze unui mediu creştin, cu toate că acasă fură seringi ca tatăl său să nu moară în timp ce se droghează cu amicii lui. Nici nu mi-am putut imagina efortul în încercarea de a te păstra drept şi curat şi căutând să-ţi dai seama cine este Dumnezeu când te desfăşori într-un mediu în care toată lumea trăieşte o viaţă atât de întunecată.
Adusesem cu mine cinci adolescenţi creştini ca îndrumători, împreună cu patru tineri cu nevoi speciale. îndrumăţofîFnîei nu aveau idee ce fel de viaţă era Johnny obligat să trăiască. Erau copii buni, dar am învăţat că nu este adevărat faptul că există tineri care nu sunt supuşi riscurilor.
Comportamentul lor exterior era diferit. Poate că nu erau dependenţi de amfetamina sau heroină, dar unele din lucrurile pe care le credeau de mică importanţă, neînsemnate pentru ei, erau mortale pentru alţii.
Unul dintre adolescenţii din grup a adus o sticluţă de No-Doze -pastile superconcentrate de cofeină. Johnny era un dependent de amfetamina în recuperare, dar a dorit atât de mult să se adapteze grupului de copii creştini, încât, atunci când aceştia au început să ia pastilele de No-Doze, a luat şi el. Pentru că aceste pastile declanşează aceeaşi energie nervoasă ca şi metamfetamina, i-a declanşat dependenţa. A luat din ce în ce mai multe pastile. Până mi-am dat eu seama că ceva nu era chiar la locul lui, toţi tinerii stătuseră treji întreaga noapte. Johnny era atât de energizat şi de nervos încât se simţea în aşa fel, de parcă era atacat de demoni. Dimineaţa următoare, toţi tinerii s-au prezentat la prima întâlnire obosiţi şi sfârşiţi.
Adevărul a ieşit la iveală şi am discutat despre ceea ce se întâmplase. Am încercat să nu le ţin predică, dar aveau nevoie să înţeleagă semnificaţia
a ceea ce se petrecuse. Am analizat situaţia în timpul închinării noastre de seară, dar şi pe grupe de câte doi. Am vorbit despre modul în care comportamentul nostru reprezintă o mărturisire de credinţă şi câteodată el mărturiseşte ceva ce noi nu dorim. Am observat despre lucrurile mici pe care le facem pentru a fi remarcaţi. Nu trebuie neapărat să fim dependenţi de droguri sau să ducem o viaţă dezordonată ca să fim persoane cu probleme. Sunt atâtea opţiuni care ne pot distrage şi depărta de la direcţia pe care trebuie să o urmăm. Am vorbit despre conştientizarea luptelor care se dau în jurul nostru. Câteodată suntem exact ca cei ce se joacă cu focul, doar că încă nu ne-am ars. Pe măsură ce tinerii şi-au deschis inimile, am început să tratăm diferite probleme importante.
"Eu sunt copil de pastor," a spus o fată. "Şi mă simt atât de pierdută. Tata are grijă de toată lumea, mai puţin de familia lui. Mă simt ca iarba din jurul unei pompe stropitoare. întregul gazon din jurul ei este udat, mai puţin iarba de la bază. El îi îngrijeşte şi se preocupă de toţi ceilalţi, dar eu nu primesc nimic din toate astea pentru mine personal. Ştiu că unele cărţi pe care le citesc nu sunt bune pentru mine, dar le citesc ca să uit de viaţa mea. Pentru că nu fac nimic 'sălbatic' toată lumea mă crede o persoană la locul ei, fără probleme."
Am vorbit despre lucrurile sănătoase pe care le-ar putea face adolescenţii pentru a căpăta atenţia de care au nevoie - să se implice în munca legată de muzica în studio, de designul grafic, animaţie computerizată sau editarea sunetului. Am vorbit chiar de lucrurile simple în care s-ar putea implica la şcoală.
După experienţa cu Johnny, True Step Ministries a definit principii stricte în ceea ce priveşte programul de îndrumare. Deşi câteodată m-am temut să asociez cele două grupe - adolescenţi creştini şi tineri cu probleme speciale - cred că această combinaţie aduce un beneficiu lucrării de slujire True Step. înainte de a aduce cu noi un tânăr creştin la un anume eveniment, ne luăm timp pentru a sta de

vorbă cu acea persoană despre ceea ce înseamnă programul de îndrumare. "Trebuie să fii aceeaşi persoană şi atunci când eşti văzut şi atunci când nu te vede nimeni," le spun. "Şi atunci când eşti însoţit de adulţi, dar şi când eşti pe cont propriu, trebuie să te comporţi le fel. Asta nu înseamnă că va trebui să fii perfect. Am întâlnit unii copii creştini nemaipomeniţi, dar şi ci au şi zile bune, au şi

zile proaste. E în regulă. însă nu te poţi situa într-o poziţie de îndrumător şi să te aştepţi să faci orice pentru Domnul, dacă tu nu eşti consecvent ca şi creştin. Altfel, oamenii pe care Dumnezeu i-a adus în apropierea ta, vor avea de suferit. Este important să-ţi depăşeşti propriile probleme de vreme ce vrei să le mărturiseşti şi altora despre Dumnezeu, ca să ştii ceea ce crezi şi susţii."
Opt luni de zile i-au fost necesare lui Johnny pentru a se recupera. S-a redresat, s-a pus pe picioare, a găsit o slujbă şi s-a întors la şcoală.
"Doresc să devin pastor," mi-a spus când ne-am întâlnit într-o ocazie ulterioară.
"Johnny, dacă îţi urmezi inima, vei deveni chiar unul foarte bun," i-am răspuns eu. "Eşti o persoană sinceră. Când vei deveni pastor, voi dori să mă alătur bisericii tale pentru că veifrfoarte bun."

11
Retrogradarea

Gabby stătea pe pat în pijamale de flanel, strângându-şi genunchii la piept cu braţele. Era o fată frumoasă cu păr negru, lung, ce îi cădea pe spate atingându-i mijlocul. Project Patch este o instituţie creştină de corecţie şi reabilitare unde există câteva nivele de privilegii bazate pe comportament corespunzător. Când o persoană se manifestă mult prea tare, toate privilegiile îi sunt revocate, acest lucru fiind numit *retrogradare* de către Project Patch. în retrogradare, chiar şi hainele persoanei sunt luate, în schimb oferindu-i-se pijamale, astfel că posibilitatea de a fugi este mult îngreunată. Gabby nu are voie să iasă din camera ei, oricare ar fi motivul, nici chiar să audă o prezentare specială, până ce nu îi expiră perioada de retrogradare.Cineva m-a întrebat dacă aş vrea să merg să vorbesc cu ea. Gabby m-a privit cu răceală după ce am ciocănit la uşă şi am intrat în camera ei.
"Bună," am spus. "Pe mine mă cheamă Cheri. Am venit să vorbesc la Project Patch în după amiaza aceasta şi am înţeles că e posibil ca tu să nu poţi auzi prezentarea mea de azi."
Ochii ei deveniseră două dungi îngustate de ură. Nu a spus nimic.
Doamne, dă-mi Tu cuvintele pe care să i le spun, m-am rugat în tăcere. *Ajută-mă să înţeleg în ce stare se află ea acum. Nu îmi da voie să cred capot să intru în viaţa ei pe nepoftite şi cauzând neplăcere.*
Pentru că Gabby nu îmi răspundea, m-am aşezat la capătul patului şi am început să vorbesc. I-am spus de unde eram de fel, că mă născusem într-o familie de adolescenţi care erau dependenţi de droguri. Am continuat cu molestările prin care am trecut, cum am început eu însămi să consum

droguri la vârsta de 12 ani, cum ajunsesem pe stradă până la vârsta de 13 ani. Cum mă adâncisem în povestea vieţii mele de pe stradă, m-a întrerupt.
"Da, ştiu ce vrei să spui," a rostit ea ca şi când ar fi dorit să mă facă să tac. "Şi eu am fost pe stradă înainte."
Am privit-o în ochi pe această fată care avea probabil 14 ani şi am ştiut că experimentasem dureri foarte asemănătoare. "Povesteşte-mi," am cerut eu. "De ce erai pe stradă şi când ai început să trăieşti aşa?"
Era o derulare înceată, dar mi-a povestit despre viaţa ei, despre cum niciodată nu s-a simţit dorită şi despre felul în care a încercat să facă faţă acestor lucruri. Multe lucruri îngrozitoare se petrecuseră în viaţa ei. Drogurile pe care le alesese erau destul de tari şi într-un final ajunsese să se ocupe de traficul cu droguri. Noaptea trecută fugise, fusese violată, iar acum că se afla înapoi la Project Patch, nu_mărturisise nimic nimănui.
Mă durea sufletul pentru fata aceasta c-are experimentase atâtea traume şi care era plină de sentimente de nesiguranţă şi de revoltă. Am început să îi spun despre deciziile pe care le luăm în viaţă şi despre urmările acestora. în timp ce stăteam acolo şi îi vorbeam, rugându-mă pentru cuvinte potrivite, a început să plângă.

"Dacă viaţa ta era atât de groaznică," a întrebat ea, "cum de s-a schimbat complet?" Mi-a tresărit inima de bucurie.
"L-am găsit pe Dumnezeu," am spus încetişor. "Toată viaţa aceea oribilă am predat-o Lui. A trebuit să mă ocup de o grămadă de lucruri, multe din ele fiind exact aceleaşi prin care treci tu acum. Dar până când să-L întâlnesc, fusesem pe străzi de unsprezece ani şi eram o epavă totală. Minţeam, manipulam şi mă drogăm."
Gabby ţinea strâns perna şi asculta. *E aşa de dificil,* m-am gândit eu. *Va trebui să plec curând ca să prezint celorlalţi copii experienţa mea. Doamne, dă-mi cuvinte potrivite!*
"De când mi-am predat viaţa lui Dumnezeu," am continuat eu, "El a cercetat toate acele probleme împreună cu mine, m-a ajutat să le tratez şi am mers împreună prin toate problemele. Dumnezeu a adus vindecare absolut fiecărui lucru rău care mi s-a întâmplat datorită alegerilor mele, sau care a fost adus asupra mea împotriva voinţei mele. Şi nu numai vindecare," am spus, "dar pot să zâmbesc sincer şi să îţi spun că există bucurie în viaţa mea, în ciuda tuturor acelor lucruri pe care nu le-am avut când eram copil. Viaţa mea este bună acum şi este în întregime un dar de la Dumnezeu. Nu mai trebuie să rătăcesc şi să mă simt pângărită. Eu cred făgăduinţele care sunt făcute în Biblie. Biblia spune: 'Cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi' (Psalm 103:12). Aşa de curată mă vede Dumnezeu. Sunt cu adevărat liberă."
M-a ascultat şi eu m-am rugat ca ea să poată afla că acelaşi lucru era tot atât de adevărat şi în dreptul ei.
"Ştii," am continuat eu, "când eram copil nu am avut niciodată vise, pentru că nu am îndrăznit să visez. Mi-era teamă că dacă visam, ceva tot s-ar fi întâmplat şi l-ar fi distrus. După ce m-am predat lui Dumnezeu, El m-a învăţat cum să visez cutezător. Unii oameni se uită la mine şi spun 'Cheri, eşti cu capul în nori, fii mai realistă!' *Să fiu mai realistă?* mă întreb eu. *Dumnezeu chiar face ca aceste vise să devină realitate!* Gabby, Dumnezeu promite să ne dea viaţă din belşug şi exact asta tânjeşte El să îţi ofere şi ţie."
Se putea simţi cum greutatea de pe inima ei începea să se ridice uşor.
"Ai visat vreodată la ceva?" am întrebat-o. "Este vreun lucru pe care ţi l-ai spus vreodată şi pe care ţi-ar plăcea enorm să îl faci?"
"Da," a răspuns ea. "Mi-ar plăcea să fiu cântăreaţă!"
"într-adevăr?" am întrebat eu. "Asta este grozav! Ştii să cânţi? Unii oameni spun că ştiu dar nu pot cânta nici o octavă întreagă".
"Da," a chicotit ea, "pot".
"Ei bine, o parte din ceea ce fac eu astăzi aici, se referă la a ţine audiţii pentru *Teen Pathways (Cărările adolescenţei)* o emisiune creştină de televiziune transmisă în lumea întreagă. Ai fi interesată să dai o audiţie în sensul acesta?"
"Da, dar sunt în retrogradare," a spus ea. "Pentru nimic în lume nu voi avea voie să părăsesc această cameră."
"Bine, dar de îndată ce ai să poţi, vino şi vizitează studioul de filmare când Project Patch vine la noi în vizită," i-am spus. "Poţi să dai atunci audiţia." Ne-am despărţit şi aveam credinţa că am s-o revăd.
Gabby a venit într-adevăr la studio ca să dea o audiţie pentru *Teen Pathways (Cărările adolescenţei).* A devenit parte din echipa noastră, a

învăţat să lucreze cu camera de filmare, s-a ocupat de editare şi de producţia de sunet. De asemenea, şi-a prezentat mărturia în cadrul emisiunii. Astfel, a trecut de la a sta pedepsită în pijamale ca să nu poată fugi, la a cânta pentru Hristos, la a împărtăşi experienţa ei şi la a-şi lua un angajament pe termen lung de a-L urma pe Dumnezeu. A trecut de la a cânta cântece rap şi de la a interpreta teme întunecate, la a cânta despre Evanghelie. In timpul petrecut cu noi, precum şi în timpul petrecut în cadrul instituţiei Project Patch am văzut cum şi-a consolidat decizia de a-L urma pe Hristos şi de a avea un viitor luminat de speranţă. Am privit cu bucurie cum s-a dezvoltat şi a înflorit în viaţa cea nouă pe care o descoperise.
"Trebuie să mergi cu Hristos întru totul şi să nu te uiţi înapoi," i-am spus. "Nu poţi să rămâi şi în lume şi în Hristos şi să ai şi viaţa schimbată de El. Trebuie să te desparţi cu totul de lucrurile pecare le-ai făcut în trecut, pentru că în Hristos eşti o făptură nouă." \
Eram obişnuită să cred că trebuia să fac tot ce era posibil ca oamenii pe care i-am întâlnit să rămână fermi şi dedicaţi în relaţia lor cu Dumnezeu. Sentimentul de responsabilitate mă copleşea. Dar

Dumnezeu m-a învăţat în schimb, că responsabilitatea mea este mai degrabă să îi ajut pe oameni să se ridice în Hristos de acolo de unde erau, să îi ajut să facă acel pas de început.
Katie este un alt exemplu de schimbare dramatică pe care Dumnezeu o poate aduce. Consumatoare de amfetamina de când se ştia, era legată de droguri de atâta timp, încât viaţa ei se putea compara cu un morman insurmontabil de rufe nespălate. îşi neglijase copiii, se sustrăsese vieţii de căsătorie şi odată cu căminul ei, pierduse totul. Când s-a prezentat la tratament la Port of Hope, un centru de reabilitare din oraşul meu, chipul ei era istovit şi aspru. Televiziunea naţională NBC a venit la centrul ei de tratament pentru a filma un program intitulat "Viaţa sau Metamfetamina". Au imortalizat transformarea ei. într-o săptămână şi jumătate, Katie îşi întorsese întreaga viaţă spre Dumnezeu. Echipa de filmare de la NBC a urmărit recuperarea ei zilnică. Ocazia următoare când au intervievat-o, după ce îşi predase viaţa lui Dumnezeu, era o cu totul altă persoană. Expresia ei era mult mai relaxată, iar liniile aspre ale feţei se atenuaseră.
în timp ce unii oameni ar putea fi uimiţi de transformare, într-o misiune ca cea de la True Step, eu văd aceste schimbări radicale destul de

frecvent. Când cineva îşi predă viaţa lui Dumnezeu, i se schimbă întreaga înfăţişare - felul de a vorbi şi de a merge este altul. "Vă garantez," le spun altora, " de îndată ce vă daţi seama de neajutorarea voastră şi îl rugaţi pe Dumnezeu să vină în viaţa voastră şi să vă ierte de tot ceea ce aţi făcut, veţi fi cu totul alţii." Aceasta este lucrarea la care ne-a chemat Hristos: să aducem în viaţa oamenilor acest tip de speranţă şi de cunoştinţă.
True Step este o lucrare de slujire prin care oamenii sunt făcuţi să vadă că în Hristos există speranţă, indiferent de povara lor sau de influenţele negative pe care le-au avut în viaţă. Când oamenii ca Gabby îşi dau seama de acest lucru şi se predau lui Hristos, noi sperăm că vor fi capabili să continue şi că vor găsi alte surse de sprijin pe termen lung.
Le spun tuturor celor cu care lucrez să se asigure că încep o relaţie cu familia bisericii şi să se înconjoare de oameni care pot să îi ridice. Organizaţia noastră îi îndrumă către grupuri de 12 paşi, căci aceste grupuri au activităţi zilnice pentru a-i determina pe oameni să se implice mai mult. Cum True Step Ministries nu este un centru de recuperare, noi îndrumăm oamenii către centre corespunzătoare de abuz de substanţe care pot furniza tratament.
Gabby a fost botezată în râu în afara centrului Project Patch. Pe când ieşea din apa rece, mi-am dat seama că găsise căldura pe care speram să nu o respingă niciodată.
"Te rog, ai grijă de ea până la capăt," m-am rugat. "Drumul pe care îl are în faţă este lung şi greu. Este atât de tânără şi are încă de înfruntat realităţile dure ale vieţii, în mod deosebit când se va întoarce acasă. "
Acasă. Pentru unii oameni acest cuvânt este plin de speranţă, dar pentru alţii anunţă descurajare şi înfrângere. Am îmbrăţişat-o în timp ce încă avea prosopul umed în jurul ei şi apa i se prelingea din păr, aducându-mi aminte de momentul în care şi eu mi-am declarat în mod public dragostea pentru Hristos. I-am zâmbit şi mi-am şters o lacrimă de pe obraz.

12
Plăcintă cu ananas

Cheri," a spus femeia. "Am o nepoată care are probleme. Speram ca tu să poţi să dai o mână de ajutor." "Despre ce e vorba?" am întrebat. "Marcy are 14 ani şi nu vine noaptea acasă. S-a alăturat unei bande şi sunt destul de sigură că ia droguri. E cmtotul intrată într-o pasă de rebeliune, iar mama ei a ajuns la capătul puterilor. Cumnata mea o creşte singură şi nu mai ştie ce să facă. M-am gândit că tu ai putea să îi dai ceva sfaturi."
Cine, eu? Am rostit o rugăciune mută. De obicei mă îngrijoram când primeam telefoane pentru a da ajutor, pentru că credeam că trebuia să am un răspuns. Deseori am intrat în panică încercând să găsesc o soluţie pentru problema cu pricina. *Trebuie să găsesc ceva inteligent ca să spun sau ceva isteţ de făcut pentru ei,* aşteptam de la mine de multe ori. într-un târziu, Dumnezeu m-a calmat şi m-a învăţat să nu intru în panică. *Te rog, Doamne, fă ca această problemă să fie deja rezolvată,* m-am rugat. *Arată-mi în ce direcţie să pornesc.*
"De ce nu îi spui mamei ei să mă sune," i-am spus acelei mătuşi. "Aş fi bucuroasă să stau de vorbă cu

ea."
O săptămână mai târziu, mama fetei mi-a telefonat. "Fiica mea, Marcy, ia nişte decizii teribile," a spus mama, cu o voce înnebunită de grijă. "E implicată într-o bandă. Observ semne care îmi arată că ia droguri. Nu doarme, stă trează toată noaptea, e irascibilă şi ideile ei nu sunt coerente tot timpul. Mai rău, de abia mai vine pe acasă. Chiuleşte deseori de la şcoală, iar notele i-au scăzut la 4. Este nervoasă şi obraznică. Refuză să facă ceea ce îi spun, chiar şi atunci când îi aduc în faţă regulile. Spune

doar că eu sunt prea strictă şi fuge de acasă. Indiferent de ceea ce fac sau spun, nu se schimbă nimic. Pur şi simplu nu mă ascultă. Nici nu mai ştiu cine este ea." Suferinţa din vocea ei portretiza situaţia mai mult decât o făceau cuvintele ei.
Mama lui Marcy încercase să facă din căminul ei un loc plin de siguranţă şi dragoste pentru fiica ei, în ciuda circumstanţelor grele ca schimbarea şcolilor, mutarea într-un alt stat, moartea bunicului ei, răpus de cancer. Marcy frecventase o şcoală creştină privată până în clasa a şasea. Mama ei era foarte prezentă în viaţa ei, ducând-o la muzee, piese de teatru, filme şi în vacanţe. S-au plimbat, au citit cărţi împreună, au pescuit, au mers cu cortul, au făcut drumeţii, au jucat jocuri şi au mers săptămânal la biserică. Crescuse cu prieteni creştini apropiaţi. "Nu ştiu ce s-a întâmplat, ce a intervenit," a spus mama ei plângând. "Unde a dispărut fiica mea cea minunată?"
"Dacă ai un cămin plin de dragoste, chiar dacă este creştin, nu înseamnă că copiii noştri nu sunt supuşi riscului," i-am spus. "Există atât de multe lucruri pe care nu le putem controla, indiferent de avantajele pe care încercăm să le oferim copiilor noştri. în final, doar ei decid pentru ei înşişi. Indiferent cine e vinovat sau de ce s-au întâmplat toate astea, îmi imaginez că fiica ta este speriată şi suferă în interior."
"Crezi că poţi lua legătura cu Marcy?" a spus mama ei. "Am încercat totul şi cu toată lumea. Am înscris-o la consiliere, a fost într-un grup de controlare a mâniei şi într-un program de prevenire a abuzului de substanţe ţinut prin intermediul secţiei de poliţie. A auzit de consecinţele abuzului de droguri, sex şi alcool. E informată despre presiunile din afară şi importanţa de a te păstra curat. Totul pare lipsit de speranţă."
"Ştiu că lucrurile pot părea inutile, dar Dumnezeu are o cale de a răzbate acolo unde noi nu putem," am adăugat. "Nu sunt sigură că o să pot să îi atrag atenţia, dar Dumnezeu poate. A dovedit-o iar şi iar."
"Ai putea să vii să stai de vorbă cu ea?"
"Hmm," am spus eu. "Ce-ar fi să mă inviţi la cină? Asigură-te că este şi Marcy prezentă şi vom vedea ce se întâmplă."
"Sună grozav," a exclamat mama ei. "Poţi veni mâine la ora şase?"
"Desigur," am răspuns. "Să ne rugăm amândouă cu privire la acest lucru."

M-am prezentat la cină ziua următoare. Mătuşa şi mama lui Marcy m-au întâmpinat şi m-au invitat înăuntru, şi cum nu vedeam nici picior de Marcy, am auzit muzică venind dinspre o uşă închisă, de la capătul unui coridor scurt. Casa era mică şi nu avea cameră de servit masa, dar fusese aranjată o masă în mijlocul sufrageriei, de dimensiuni restrânse, de asemenea. Ne-am aşezat în jurul mesei şi mama lui Marcy s-a dus şi a ciocănit la uşa lui Marcy. "Masa e gata," a spus ea. Am auzit mormăieli şi zgomote de lucruri atinse venind din acea cameră. Mama ei s-a întors la noi cu un zâmbet forţat pe faţă. "Vine şi ea, dar ce-ar fi să o luăm noi înainte şi să începem să servim."
M-am aşezat la masă şi m-am uitat la mâncare. Lasagna mirosea minunat. Ştiam cât de specială era ocazia aceasta precum şi faptul că mama şi mătuşa lui Marcy petrecuseră mult timp în a o pregăti. Am încercat să fac glume fără griji şi să întreţin o conversaţie de convenienţă în timpul în care cele două doamne serveau mâncarea. Marcy a ieşit în trombă din camera ei intrând în sufragerie. Avea fard din abundentă, părul vâlvoi şi o bluză neagră, largă, cu portretul unei stele rock pe ea. într-o imagine de ansamblu, Marcy arăta exact ca un membru de bandă, c^ea ce şi era. A aruncat o privire încruntată la masa mică, înghesuită între canapeaua uzată şi televizor.
"Cheri, aceasta este Marcy," a spus mama ei. I-am zâmbit lui Marcy. Abia de s-a uitat la mine.
"Marcy, ea este Cheri. E autoarea unei cărţi şi speaker şi am vrut ca tu s-o întâlneşti."
"Mă bucur să te cunosc," am spus eu.
Marcy mi-a aruncat o privire încărcată de dispreţ.
"Nu sunt interesată de vreo întâlnire cu tine," a spus ea. M-am uitat la Marcy şi mi-am dat seama că vorbise serios. A tras un scaun şi s-a gârbovit în el.

Mama ei era îndurerată şi a încercat să înlăture comentariile cu un râs nervos.
"Ia loc, Marcy," a spus mama ei. "Ai putea să te bucuri de cina aceasta împreună cu noi."
"Arată foarte bine," am adăugat eu, servindu-mă cu o porţie mare de cartofi piure. Am ignorat privirile dușmănoase care veneau dinspre Marcy. "Povesteşte-mi despre tine, Marcy," am spus pe un ton obişnuit.
"Nu ştiu ce ţi-au spus ele despre mine, dar nu am nevoie de nici un ajutor."
"Dar ele ţi-au spus ceva despre mine?" am întrebat eu între două înghiţituri.
"Ai trăit pe străzi şi ai scris o carte prostească."
"Ai citit cartea?"
"Nu. Nu am de gând, mai ales după ce te-am întâlnit." A sorbit tare din pahar şi 1-a trântit de masă.
"Atunci, cum o să ajungem să ne cunoaştem?" am întrebat.
"Nu vreau să ajung să te cunosc, aşa că chiar nu îmi pasă," a răspuns ea.
Doamne, Tu trebuie să rezolvi situaţia asta, m-am rugat. *Trebuie ca ceva să spargă gheaţa aici.*
"Uite cum facem," am spus. "Tu ai jurnal?"
M-a privit surprinsă. "Da."
"Ce-ar fi să mă laşi să îţi citesc jurnalul, astfel că nu o să mai trebuiască să mai punem vreuna din întrebările astea."
Se holba la mine. "Nu am de gând să te las să îmi citeşti jurnalul. Ce prostie!" Un zâmbet i-a izbucnit pe faţă împotriva voinţei ei. Am izbucnit amândouă în râs. Aceasta a fost prima lejeritate în conversaţie toată seara. Tensiunea din încăpere s-a ridicat uşor, înainte de a coborî din nou, precum un înveliş subţire de praf. Marcy s-a întors la mâncarea ei în tăcere.
"O să-ţi spun câte ceva despre cine sunt eu," am rostit. I-am istorisit o versiune abreviată a vieţii mele.
"De ce nu îmi spui şi tu câte ceva despre tine?" i-am cerut.
"Ce-ar fi să merg să pregătesc desertul?" a adăugat mama ei, ridicându-se şi îndreptându-se spre bucătărie. Mătuşa a urmat-o. Marcy le-a privit cum plecau. A vorbit numai atunci când eu am îndemnat-o. A vorbit în mod obişnuit despre lucruri cărora a trebuit să le facă faţă pe măsură ce a crescut - poveri mari să le poată purta un copil.
Eu încercam încă, dar era o treabă grea. Mă simţeam ca şi cum voiam să turez un motor care murea şi încercam să menţin conversaţia. în final, conversaţia s-a rărit şi s-a întrerupt.
Ajută-mă, Doamne! m-am rugat. *Nu ajung nicăieri!*

Mama a adus plăcinta de la bucătărie şi a aşezat-o pe masă. "Este plăcintă cu piersici," a anunţat ea. "E cumpărată de la magazin, dar arăta atât de bine!"
Grozav, mi-am spus în gând. *Cel puţin avem parte de desert ca o uşurare.* "Mmm," am spus. "îmi place plăcinta la nebunie." Mama lui Marcy a tăiat plăcinta şi a aşezat felii siropoase în faţa mea şi a lui Marcy. Mi-am luat furculiţa şi am tăiat o bucată mare, lăsându-mi gura apă în anticiparea bunătăţii. Mi-am deschis larg gura.
Papilele mele gustative au fost de-a dreptul asaltate de şoc. Am privit de partea cealaltă a mesei, la Marcy, care, de asemenea, muşcase o bucată considerabilă în acelaşi timp cu mine. Expresia feţei ei arăta groaza în timp ce încerca să mestece. Ochii ei i-au fixat pe ai mei.
Uitându-ne fix una la cealaltă, am izbucnit în râs încercând să păstrăm plăcinta în gură fără să ne înecăm, încercând să mestecăm şi să înghiţim.
"Hei, e plăcintă cu ananas," am anunţat eu.
"Cine s-ar gândi măcar, să facă plăcintă cu ananas?" a întrebat Marcy printre chicote.
--^
"Se pare că unor oameni le place," am spus înghiţind. \'Eu nu am încercat niciodată să pun ananas într-o plăcintă." /
"O, nu!" a exclamat mama ei. "Am crezut că am cumpărat plăcintă cu piersici. Nu am ştiut că era ananas."
Marcy şi cu mine am râs chiar mai mult. Mama ei şi mătuşa încercau să facă un lucru grozav, să prepare o cină specială, în schimb, totul ieşise pe dos, exact ca şi plăcinta aceasta. Ştiam că mama ei se simţea tare incomod. "E în regulă," i-am spus. "Dacă nu aşteptam piersici de la bun început, poate că ne-ar fi plăcut."
"Nu," a râs Marcy. "Nu cred că pot spune nici măcar atât." Ne-am uitat una la alta şi am râs din nou.

Sfârşitul serii a venit repede. Marcy pleca să petreacă ceva timp cu banda ei.
"Ascultă," i-am spus lui Marcy. "Realizez o emisiune televizată care se cheamă *The Journey Home {Drumul spre casă)* şi ne întâlnim la studioul din Marsing. Te-ar interesa să te implici în asta alături de noi? Este realizat aproape în întregime de tineri. Ai vrea să vii?"
"Nu," a spus ea.
"Bine, dacă ai să te decizi vreodată să te rupi de ceea ce faci acum cu banda şi de droguri, te rog, treci pe acolo. Singurul lucru pe care îl cerem oamenilor când vin pe la noi este să nu fie drogaţi. De fapt, câteodată, chiar facem teste anti-doping în privinţa aceasta. Aşa, ca să ştii."
Marcy şi-a îngustat privirea şi s-a uitat încruntată spre mama ei. Pe mine m-a fixat cu un aer rece.
"Nu sunt interesată," a spus ea. Marcy şi-a luat haina, a deschis uşa şi a trântit-o zdravăn în urma ei.
M-am uitat la mama ei care strângea vasele de pe masă. întreg corpul i-a fost scuturat de dezamăgire. Ştiam că mama ei dorea un deznodământ la toate lucrurile chiar în acea zi, dar nu simţea că se întâmplase ceva cât de cât asemănător cu asta. Râsesem de câteva ori, dar asta fusese tot. Probabil că nu se mai râsese în casă de mult timp, dar nu era de ajuns. M-am rugat împreună cu mama şi mătuşa ei.
"Nu renunţaţi," le-am spus. "Rugaţi-vă tot timpul. Găsiţi şi alţi oameni care să se roage pentru ea - biserica voastră, rudele, prietenii. Dumnezeu nu a terminat cu Marcy. El are un plan pentru ea, iar rugăciunile noastre fac o diferenţă uriaşă." Apoi am plecat. Marcy era în mâinile lui Dumnezeu.
Câteva luni mai târziu, în timp ce mă aflam la studio să pregătesc un nou episod al emisiunii *The Journey Home (Drumul spre casă),* Marcy a intrat pe uşă. Surpriza aproape că m-a doborât de pe picioare. M-am îndreptat spre ea în grabă.
"Să nici nu vorbeşti cu mine măcar," a spus ea cu un glas ţâfnos, când m-am apropiat de ea. "Nici să nu mă întrebi ceva. Să nu cumva să faci mare lucru din chestia asta. Doar sunt aici şi atât."
Voiam să fac o tumbă, dar în schimb, m-am retras un pic şi am spus pe nepregătite: "Bine, nici o problemă. Dă-mi voie doar să te prezint managerilor de sunet şi de filmare. Poţi hotărî ceea ce ţi-ar plăcea să înveţi să faci." Ocazional, am luat-o cu mine să întâlnească echipa de lucru. Curând a devenit interesată de operarea camerelor de luat vederi şi am ştiut că se va întoarce. S-a întors.
Ne-am împrietenit şi nu după mult timp şi-a deschis sufletul către mine.
"Ce te-a adus prima dată la studio?" am întrebat-o.

"Am citit cartea ta până la urmă," a spus ea. "Atunci mi-am dat seama că poate nu trebuie să rămân blocată unde mă aflam. Chiar dacă tata a plecat şi nu am nimic din ceea ce au alţi oameni, poate că totuşi pot avea o viaţă."
"Cu siguranţă că poţi, Marcy," i-am confirmat. "Care sunt speranţele şi visele tale?"
"Nu ştiu," a ridicat ea din umeri.
"Trebuie să te gândeşti la asta în mod serios," am insistat eu. "Dacă nu ai nici un vis, va fi foarte greu să îl faci să se împlinească."
"Cred că am o mulţime de vise," a spus ea," "dar abia pot să supravieţuiesc la şcoală. Am fost cândva o elevă bună, dar acum toate notele mi-au scăzut la 4. Au decis să mă exmatriculeze."
"îmi pare foarte rău," i-am spus. "Totuşi, mai poţi face alegeri referitoare la viitorul tău. Dacă alegi să rămâi unde eşti acum, cu banda ta, cu această situaţie şcolară şi cu drogurile, nu vei putea să acorzi nici o şansă viselor tale."
"Ştiu," a răspuns ea. "Faptul că am citit cartea ta m-a ajutat să văd exact lucrul acesta. Dar nu ştiu ce să fac." \
"Poţi să ieşi din banda aceea?")
O undă de durere i-a acoperit chipul. "Banda aceea este familia mea," a adăugat. A ezitat. "Dar vreau să fiu liberă. Vreau un nou început." Faţa i s-a întunecat de teamă, dar şi-a îndreptat spatele imediat şi şi-a înălţat bărbia. "Ştiu ce trebuie să fac."
Mi-a permis să o îmbrăţişez şi m-am rugat pentru ea chiar atunci.
Marcy a plecat şi am sperat că va lua decizia corectă. Când a părăsit banda, au bătut-o foarte tare, aşa cum ştia de altfel, că vor face. Mama ei mi-a spus că abia a recunoscut-o când s-a întors acasă. După ce vânătăile i s-au vindecat puţin, mama ei a adus-o la studio. Pe când intra pe uşa studioului, inima mi-a tresăltat de bucurie. Am alergat către ea şi am îmbrăţişat-o. Chiar cu ochii vineţi şi umflaţi, cu buze rănite, strălucea.
"Am ieşit," a spus ea simplu. "Sunt gata să păşesc din nou în viaţă. Poţi să mă ajuţi?"

M-am uitat la mama ei, care îşi văzuse fiica alunecând ştiind că o pierdea. Acum, deodată, fiica ei venise înapoi. Nu puteam decât să îmi imaginez sentimentele ei.

Marcy s-a implicat în *The Journey Home (Drumul spre casă).* Era coerentă şi pricepută în a vorbi, iar odată ajunsă în faţa camerei de filmare, se însufleţea. Putea să cerceteze o temă anume, să vină cu informaţii şi să prezinte cu umor. Nu era timidă deloc.
Am găsit sponsori să o trimitem la un liceu creştin din oraşul apropiat. A devenit din nou o elevă silitoare cu ţeluri măreţe pentru viaţa ei. "Doresc să merg la o şcoală de artă din San Francisco," ne-a spus. Se străduia din răsputeri să-şi menţină mediile ridicate. Stilul ei s-a transformat şi de la a purta bluze şi pantaloni bufanţi, a trecut la a purta din nou haine feminine, de la imaginea de membru al bandei, la fata frumoasă care era.
Marcy a mers cu True Step Ministries la Illinois pentru a-şi relata experienţa la 3ABN. în timp ce îşi istorisea povestea şi vorbea cu alţi adolescenţi care tocmai ieşiseră din acelaşi tip de mediu, am văzut cum vindecarea ei devenea şi mai profundă. în schimb, ea a avut ceva de oferit celorlalţi tineri. I-a ajutat dându-le încredere şi îndemnându-i să-şi exploreze propriile vise şi posibilităţi aşa cum făcuserăm noi cu ea.
Din nefericire, Marcy a trebuit să schimbe şcoala şi în şcoala cea nouă la care a mers, s-a împrietenit cu copii care fumau marijuana. "E doar iarbă," i-a spus mamei ei. "Nu mă droghez." Un pas a condus la un altul care a urmat şi a început să consume din nou droguri, nu la acelaşi nivel la care consumase înainte, dar era destul de rău şi acum. De când începuse să consume droguri din nou, am văzut-o din ce în ce mai rar.
"Recidiva este ceva obişnuit," i-am spus mamei ei. "Gândeşte-te la ea ca făcând parte din recuperare. Necesită timp."
într-o zi Marcy a venit înapoi la centrul de slujire. "Vreau să mă repun pe picioare şi să rămân aşa de data asta," mi-a mărturisit. "Totuşi, nu ştiu cum voi face asta. Mă simt ca o ratată."
"Toţi eşuăm, Marcy," i-am spus. "Dar harul lui Hristos ne este de ajuns. Când noi suntem slabi, El este puternic. Trebuie să continuăm să învăţăm cât de iertător este Hristos. Ne va ridica de fiecare dată când cădem, dacă îl vom lăsa. Mă bucur atât de mult, Marcy, că te-ai întors!" Am îmbrăţişat-o.
"Ce ar trebui să fac acum?" m-a întrebat. "Vreau să merg la colegiu, dar nu am banii necesari. Mi-e greu să mă autodisciplinez."
"Te-ai gândit la posibilitatea de a te înscrie în armată?" am întrebat-o. "Nu e pentru toată lumea, dar poate că ar fi potrivit pentru tine. Vei primi

tăria de care ai nevoie, banii pentru studii, beneficii, locuinţă şi alte lucruri. Poate că ai alte opţiuni, dar ia-o şi pe aceasta în considerare."
Şi aşa a făcut. împreună cu mama ei, a hotărât să se alăture armatei. Având cu puţin mai mult de 20 de ani acum, Marcy se descurcă bine pe cărarea pe care a pornit. In timpul în care s-a aflat în armată a început să frecventeze din nou biserica. Când a venit acasă în concediu, era sobră, într-o formă fizică extraordinară şi mult mai matură. După armată, a plănuit să obţină o licenţă în ştiinţe. Când a aflat că era însărcinată, viaţa ei s-a schimbat şi mai mult în bine. Deşi experirrientase căderi şi reveniri normale, Marcy devenise o tânără femeie încrezătoare în sine, puternică şi hotărâtă să-şi atingă ţelurile.
De atunci am aflat că există un număr de organizaţii creştine care lucrează cu tineri aflaţi în situaţii de criză. In cadrul acestor programe, tinerii învaţă cum să-şi organizeze viaţa de zi cu zi şi să dobândească maturitate spirituală. Recent am lucrat cu un băiat în vârstă de 18 ani care tocmai ieşise din sistemul de justiţie juvenilă. îl iubeşte pe Dumnezeu din toată inima, dar are nevoie de mult ajutor în umblarea *ka* cea nouă. Pe lângă faptul că se simte fericit, are nevoie de ceva consistent care să îl menţină integru. Ar putea să se alăture unei organizaţii misionare internaţionale intitulată Aviaţia Adventistă Mondială, care l-ar plasa în compania unor creştini misionari în ţările lumii a treia. Această organizaţie furnizează sprijin aviatic şi de comunicaţii în regiuni greu de atins. Ei sapă fântâni, construiesc biserici, predau modul de vieţuire sănătoasă şi se angajează în alte activităţi umanitare.
în momentul acesta, Katie şi Marcy sunt singurele cărora le-am recomandat să se alăture armatei. Pentru amândouă, aceasta a fost alegerea corectă.
De fiecare dată când îmi lasă gura apă în faţa unei plăcinte cu aspect delicios, îmi aduc aminte de Marcy. Se poate ca anumite situaţii să ni se pară imposibile la un moment dat, dar ştiu că Dumnezeu

are strategii la îndemână pe care noi abia dacă începem să le înţelegem. Când păşim cu credinţă, cerându-I lui Dumnezeu să ne binecuvânteze, chiar şi situaţiile cele mai lipsite de speranţă pot lua o întorsătură neaşteptată - chiar şi cele mai amare experienţe pot deveni dulci.
Chiar şi plăcinta cu ananas.

13
Dansând pe Marea de Cristal

"M

ândria merge înaintea căderii," a spus înţeleptul Solomon, totuşi, pentru unii se pare că această cădere durează întreaga viaţă.Pentru alţii, cum este Frank, de exemplu, nu este nevoie decât de un moment de aroganţă pentru ca o viaţă previzibilă să se schimbe într-un complet haos.
"Speram să văd că ai tăiat copacul înainte să mă duc la lucru," a spus proprietarul, ieşind afară din acasă şi ţintuindu-1 pe Frank cu privirea. Soarele dimineţii strălucea metalic pe casca de protecţie a lui Frank, sus, în vârful copacului. "Pun rămăşag că nu poţi să faci asta."
"Desigur că pot," a spus Frank, prins cu siguranţă într-un echipament de căţărare şi o funie opritoare, atârnând la 39 de metri deasupra pământului într-un stejar înalt. Frank administra un serviciu part-time de îngrijire a copacilor şi era proprietarul întregului echipament necesar pentru urcarea în copaci înalţi cu scopul de a le ajusta forma şi a le tunde vârfurile.
Era pompier de profesie, un schior nautic de talia campionatului naţional, proprietar de avion şi pilot privat şi se pricepea la aproape orice îşi punea în gând să împlinească. în plus, era tot atât de mândru de abilităţile sale muzicale, precum era de cele fizice. Cânta la chitară bass cu grupul Heritage Singers, un grup profesionist de interpreţi creştini, iar în mediul secular, cânta la chitară în baruri de noapte. Preocupările sale presupuneau adesea călătorii, fiind astfel departe de soţia sa şi cei doi fii. După estimările lui Frank, forţa şi aptitudinile dădeau valoarea. Dacă întâlnea pe cineva încercat fizic sau mintal, repede ar fi îndepărtat o asemenea persoană, pentru că nu tolera handicapurile şi nici pe cineva care nu îi era egal.

Mândria lui era ceea ce el numea 'atingerea Midas '- ambiţia lui transforma realmente în aur tot ceea ce atingea.
De data aceasta, încrederea exagerată în sine însuşi 1-a trădat. în graba sa, a uitat să verifice unde se afla coarda de siguranţă. încercând să taie vârfurile copacului la o distanţă de 30 de metri deasupra pământului, a făcut o tăietură prea jos secţionându-şi funia opritoare. într-o secundă a fost tras în jos cu greutatea propriului corp multiplicată de greutatea vârfului copacului care se prăbuşea.
"Te rog nu mă lăsa să mor," s-a rugat Frank odată căzut la pământ, nemaisimţind nimic altceva decât furnicături în tot corpul. Nu îl durea nimic. S-a trezit într-un spital nefiind în stare să se mişte, cu fiare înşurubate în craniu.
"Ai leziuni multiple," a auzit de undeva, dar cu siguranţă nu i se adresa lui. Cu siguranţă că nu se refereau la el. Ataşat la un aparat de susţinere a vieţii şi respirând printr-o mască, zilele lui au trecut, întunecându-i orizontul şi lăsându-1 ros de depresie. A aflat că nu va mai putea merge niciodată. Nefiind în stare să se scarpine pe nas sau să îşi şteargă măcar o lacrimă, s-a cufundat şi mai mult în disperare. Sentimentele lui erau la fel de zdrobite ca şi corpul, şi abia dacă put^a să observe sacrificiile pe care colegii lui pompieri le făceau pentru el. Luând hotărârea de a-şi ajuta prietenul, împărţiseră între ei în cadrul echipei; toate orele de lucru ale lui Frank, muncind în locul lui, astfel ca el să poată primi în continuare salariul pentru o normă întreagă. Ei plăteau în felul acesta toate ratele lunare ale lui Frank pentru casă şi îi sprijineau financiar familia. Dar depresia continua. "Lasă-mă să mor," era acum

rugăciunea lui. "Doamne, cum ai putut Tu să permiţi să mi se întâmple aşa ceva?"
Frank a petrecut în spital întreaga perioadă recomandată şi s-a întors acasă într-un cămin care curând a devenit gol. "Nu mai pot să fac faţă acestei situaţii," a spus soţia lui, luând banii şi copiii şi părăsindu-1. Avea un asistent personal pentru a-1 îngriji. într-o seară pe când stătea întins în pat, un gând părea să-1 obsedeze: era o armă în sertar la o distanţă foarte mică de el. Numai dacă ar putea ajunge la ea! Cu acea capacitate redusă de mişcare pe care o mai avea, a reuşit să alunece de pe pat, pe podea. întins pe podea, lacrimile i-au izvorât din ochi, înecându-1. Voia să pună mâna pe acea armă cu fiecare fărâmă de voinţă
din trupul lui. Dar era blocat acolo, nefiind în stare nici măcar să se sinucidă, nefiind în stare să se mai bazeze pe el însuşi în nici o privinţă, având distruse toate puterile fizice, precum fusese distrus gâtul său în accident.
Când l-am întâlnit pe Frank şi am auzit povestea lui, mi-a mărturisit că acolo pe podea, în momentele acelea pline de lacrimi şi neînchipuită suferinţă, 1-a găsit pe Dumnezeu. Recuperarea lui fizică şi spirituală a început acolo prin predarea întregii vieţi, a familiei şi a aptitudinilor pe care pusese atâta preţ. Atunci a început să caute pe Dumnezeu din tot sufletul, încercând pentru prima dată să afle cine este El cu adevărat şi cine ar putea deveni Frank însuşi în viitor. "Te rog ajută-mă să pot trăi în felul acesta," s-a rugat el.
Deşi nu se aştepta să ajungă să îşi poată folosi mâinile, deoarece paralizia sa era foarte gravă, s-a vindecat suficient cât să poată manipula un aparat cu care controla scaunul cu rotile. Un dispozitiv prins de braţ făcea ca acesta să stea încordat ca el să îl poată controla şi să poată apăsa pe butoane. Avea câteva operaţii la mâini pentru a nu le mai lăsa să se închidă singure, aşa că putea să ţină lucruri în mâini. Având această capacitate, a putut să primească o slujbă de dispecer la departamentul de pompieri. Identifica incendii grave de-a lungul a câteva state, fiind în posesia tuturor informaţiilor de care aveau nevoie pompierii.
Nu mai putea să cânte la chitară, dar cu efort a învăţat să cânte cu vocea. Nu se aştepta să poată cânta vreodată pentru că plămânii săi fuseseră grav afectaţi, totuşi Frank credea că Dumnezeu are un scop cu el în domeniul muzical. Simţind că Dumnezeu îl conduce să înceapă o lucrare de slujire prin muzică, Frank a început să compună piese pe care le interpreta singur şi le înregistra. Era operatorul unui studio de înregistrare la domiciliu, cu panouri de mixaj şi tot echipamentul necesar pentru producţii profesioniste, toate manevrate cu ajutorul unui aparat special construit. A învăţat să facă din ce în ce mai multe lucruri. în scurt timp a început să călătorească în misiunea lui, cântând şi împărtăşind credinţa în Dumnezeu. A povestit experienţa sa şi pe postul de televiziune Hope TV şi a dorit să participe voluntar cu talentele lui la activităţile centrului True Step Ministries. I-a învăţat pe tineri cum să lucreze la panoul de sunet şi le-a predat cunoştinţe legate de înregistrările de muzică.

j

într-o zi la studioul de televiziune aveam un grup de tineri cu nevoi speciale de la instituţiile Project Patch şi Casa de Adăpost Hays care se ocupau de operarea camerelor de luat vederi şi a sunetului precum şi de editarea producţiei. A fost nevoie de eforturi suplimentare să îl deplasăm pe Frank pe platoul de filmare pentru că la data aceea nu aveam o rampă penru accesul scaunelor cu rotile. A trebuit să ridicăm diverse lucruri şi să le mutăm dintr-un loc în altul pentru a-1 putea aşeza pe el pe scenă. Energia şi voioşia lui Frank precum şi forţa lui interioară i-au atras pe tinerii cu probleme care lucrau la echipamentul tehnic. Adolescenţii i-au privit fiecare mişcare, uimiţi de talentul lui, succesul pe care îl avea şi simţământul utilităţii.
"Dumnezeu mi-a arătat cu blândeţe că acum sunt o persoană pe care înainte nu aş fi tolerat-o pentru nimic în lume," a spus Frank în interviu. "Şi văzând asta, am căpătat empatie pentru cei care nu au aceleaşi aptitudini fizice ca alţii. Nu aş fi înţeles niciodată. Accidentul a fost o mişcare prostească din parte mea. Ştiu că Dumnezeu nu a planificat asta pentru mine, dar s-a folosit de tragedie ca să îmi arate cine este El, să îmi predea lecţii spirituale şi să îndrepte către El adevărata mea dragoste." I s-au umplut ochii de lacrimi. "Nu l-am găsit doar pe Dumnezeu, ci şi compasiune pentru oameni şi dragoste pentru mine însămi dimiou, dar de data aceasta ştiu în ce constă adevărata măreţie. Nu are nimic dej a

face cu persoana mea." /
A interpretat un cântec despre o femeie privind pe marea de cristal în ceruri după ce păcatul şi suferinţa vor fi dispărut pentru veşnicie. Se uita după rude şi alte persoane la care ţinea spunând: "Dansează cu mine!"
"Vei fi şi tu acolo?" răsuna refrenul. "Tu vei fi acolo?"
M-am uitat la tinerii care îl ascultau. Unii dintre ei erau tot atât de prejudiciaţi spiritual, pe cât era Frank de prejudiciat fizic. Unii aveau tot atâtea limitări ale capacităţii de a face faţă vieţii câte avea şi Frank în organismul lui. Cu toate acestea, Frank depăşise limitările. îmi puteam da seama că minţile lor lucrau.
După interviu l-am purtat pe Frank jos de pe scenă. Cuvintele cântecului său încă îmi răsunau în minte.
"Frank," am spus, "ştiu unde o să te vedem când o să mergem în ceruri."

"Unde anume?" a întrebat el.
"Te vom vedea dansând pe marea de cristal."
"Exact! Când voi fi acolo, când vom putea spune că totul e zis şi făcut, voi avea un trup aşa cum Creatorul a intenţionat de la bun început să am. Cu toţii vom avea."
I-am zâmbit. Ceea ce fusese distrus în aroganţă, fusese recreat în umilinţă. Mi-am dat seama de influenţa largă pe care acest bărbat o va avea asupra a nenumărate persoane.
"De abia aştept," am adăugat. "Rezervă un dans şi pentru mine!"

14

Oricare ar fi greşeala mea

Nicki este o altă membră a unei bande care a venit să lucreze cu noi la emisiunea *The Journey Home (Drumul spre casă).* Bravada o acoperea ca o armură de oţel. "Nu te juca cu mine," tuna atitudinea sa şi luând aminte la trecutul ei, ştiam că vorbeşte serios. "Odată cineva m-a enervat aşa de tare, că am mers până acolo şi i-am zburat amândouă genunchierele," mi-a spus într-una din ocazii. M-am holbat la ea. Nu părea să aibă vreo problemă legată de asta. Ştiam că nu puteam să discutăm logic cu ea, pentru că adesea era condusă de sentimente. I-a trebuit ceva vreme ca să capete încredere în noi, dar până la urmă a început să vorbească despre trecutul ei. *J*
Nicki fusese adoptată în Brazilia de un cuplu creştin dktSfatele Unite şi adusă acasă împreună cu ei când avea trei ani. Părinţii ei adoptivi îi oferiseră un cămin iubitor, până s-a instaurat dezastrul. Pastorul bisericii pe care o frecventau părinţii ei, un membru de familie, de altfel, a molestat-o pentru o perioadă de şapte ani. A devenit extrem de mânioasă şi îi ura pe creştini. La vârsta de 10 ani s-a alăturat unei bande. *Nimeni nu mă va mai răni acum,* s-a gândit ea. *în gaşca mea voi avea protecţie. Aceasta este familia mea acum.* Niciunde în altă parte nu se putea simţi în siguranţă.
Era o elevă eminentă în noul mediu pe care i-1 oferea această familie: a învăţat cum să lupte, cum să înjunghie cu cuţitul, cum să ucidă în schimbul de focuri din maşinile aflate în mers. Putea să facă toate acestea fără urmă de remuşcare. Era o nimica toată pentru ea să cumpere şi să vândă droguri şi să se vândă pe sine. Până am întâlnit-o noi, la vârsta de

17 ani, fusese interogată pentru crimă, petrecuse timp într-un centru de recuperare şi îl găsise pe Dumnezeu.
Deşi era de origine braziliană, se identificase dintotdeauna cu banda ei mexicană.
"Aş dori să îţi cunoşti cultura braziliană," i-am spus când am început să lucrăm cu ea. "Tu te-ai identificat tot timpul cu banda ta de stradă, dar trebuie să te încadrezi în grupul de oameni din care provii şi să capeţi o viziune asupra persoanei care eşti tu, de fapt. Şi chiar mai mult de a te identifica cu tezaurul tău etnic, aş dori să îţi clarifici apartenenţa ta la Hristos. Tu îi aparţii Lui. Poţi să te rupi de persoana care credeai că eşti. Tu eşti copilul Lui şi de data aceasta te afli în siguranţă."
O parte din programul centrului True Step Ministries este aceea de a-i învăţa pe oameni cum să ajungă să îi atingă pe alţii. De îndată ce oamenii cu care lucrăm înţeleg cine este Dumnezeu şi ce legătură au ei cu El, sunt încurajaţi să meargă să vorbească despre asta, cuiva care se află la un nivel inferior de

înţelegere. Chiar dacă ei înşişi se află la început, conştientizând că au o problemă, pot da astfel mărturie pentru cei care nu au făcut nici măcar acest pas. întotdeauna va exista cineva care să fie în nevoie şi pentru care să se poată lucra. Cunoscând acest lucru, am luat-o pe Nicki cu mine la o ocazie de întâlnire a tinerilor creştini.
Nicki era talentată la muzică. Putea să cânte la pian după ureche şi dacă fredonai o melodie putea să se aşeze la pian şi să o inteipreteze foarte frumos. Ştiam cât fusese de impresionată de Frank şi deprinderile lui muzicale, în ciuda limitărilor fizice pe care le avea. Dacă puteam să o fac să se implice în serviciul muzical de închinare creştină, poate că reuşea să îşi dea seama de potenţialul pe care îl avea.
La întâlnirea tinerilor, patru fete de la o academie creştină au cântat într-un grup vocal. După reprezentaţia lor, am mers şi le-am abordat. Nu ştiam cum aveau să reacţioneze, dar am învăţat că nu costă nimic să întrebi.
"I-aţi putea permite lui Nicki să cânte alături de grupul vostru?" am întrebat. Le-am povestit şi câte ceva despre trecutul ei.
"Da," au încuviinţat ele, zâmbind. "Ar fi binevenită să cânte împreună cu noi." Au găsit-o imediat, s-au prezentat şi au invitat-o să cânte cu ele. "Noi o să mai cântăm de câteva ori în timpul acestor întâlniri," i-au spus. "Vrei să vii să repeţi cu noi după masa de prânz?"

"Desigur," a răspuns Nicki cu ton grosolan. Nu cred că ştia cum să exprime bucuria şi încântarea. în ciuda comportamentului ei posac şi ursuz, ochii îi străluceau.
Nicki a repetat şi a cântat cu cele patru fete. Pentru că ajunsesem să o cunosc, am putut să-i descifrez bucuria dincolo de ceea ce se putea vedea la suprafaţă. Nu putea să creadă că aşa ceva i se întâmpla chiar ei. Mama ei adoptivă, care ne însoţise, stătea alături de mine, cu lacrimi prelingându-i-se pe obraji. Fiica ei crudă şi furioasă cânta acum cu un grup creştin la un congres al tinerilor. Nicki a coborât după piesa interpretată şi s-a aşezat alături de noi. Eram atât de mândră de ea şi de cele patru fete! Ceea ce făcuseră pentru Nicki prin acceptarea lor era de o importanţă enormă. Acceptarea ei printre ele fusese o invitaţie la viaţa din care nu simţise niciodată că face parte. "Cu adevărat locul tău este aici. Noi vedem în tine valoare," declaraseră faptele lor.
Stând şi ascultând restul concertului, delectându-ne cu piesele muzicale, rândul din spatele nostru a devenit dintr-o dată cam gălăgios. Cinci băieţi, între 11 şi 13 ani, glumeau unul cu altul, înghiontindu-se şi vânzolindu-se pe scaunele lor. Puţin le păsa lor de cele patru fete de la academie sau de muzică, dar pentru Nicki, care se afla în faţa lor, era o experienţă de natură să schimbe viaţa. Şoaptele şi neastâmpărul au continuat. Era neplăcut, dar e ceva tipic pentru băieţi şi abia dacă le-am acordat atenţie. *J*
Nicki, însă, nu a putut suporta. S-a întors şi le-a spus Mieţilor să facă linişte. Băieţii s-au uitat unii la alţii, şi-au dat ochii peste cap şi au râs. Cine mai era şi această adolescentă oarecare să le spună *lor* să facă linişte? Au devenit şi mai gălăgioşi înghiontind-o pe Nicki cu degetele, împingându-se în scaunul ei, făcând comentarii înţepătoare la adresa ei în aşa fel ca să fie siguri că şi ea auzea totul. Eram pe punctul de a mă întoarce eu însămi să spun ceva, dar Nicki mi-a luat-o înainte. S-a întors şi i-a fixat pe toţi cinci, uitându-se ţintă în ochii lor.
"V-am avertizat o dată," le-a spus ea. "Nu mă faceţi să fiu obligată să vă lovesc." Băieţii se holbau la ea, neştiind dacă să o creadă sau nu. Nu arăta deloc de parcă ar fi glumit cu ei, iar eu ştiam că nu glumea deloc. Au amuţit imediat.
Ce e în mintea ta? nu m-am putut opri să nu mă gândesc în timp ce îmi înghiţeam oftatul. Se afla în primele trepte de recuperare, dar nu avea

încă un comportament corespunzător. După program, am luat-o pe Nicki deoparte.
"Ascultă," i-am spus. "Trebuie să stăm de vorbă. Când te iau cu mine la un congres al tinerilor, nu poţi să ameninţi pe nimeni." O parte din mine dorea să râdă, dar trebuia să ştie că acest lucru nu era tolerat.
"îmi pare rău," a spus ea, "dar nu am putut să le suport obrăznicia. Nu am rezistat."
"Ştiu că acest lucru este ceva greu penru tine, dar va trebui să îi ierţi pe băieţii aceia. Ştiu că au fost din cale afară de obraznici, dar în viaţă vom întâlni mereu oameni care nu ne dau pace şi care ne enervează. Isus ne cere să îi iertăm pe vrăjmaşii noştri. Hai să ne rugăm cu privire la asta, bine?"
Nicki a continuat să crească în relaţia ei cu Isus. Atunci când nu aveam prezentări, am petrecut restul timpului la acea întâlnire, împreună cu cele patru fete.

Am invitat-o pe Nicki să vină la 3ABN să-şi povestească experienţa la emisiunea *Teen Pathways (Cărările adolescenţei).* I-am cerut de asemenea, să interpreteze pentru noi, două cântece. Mesajul ei m-a atins pentru că îi dezvăluia inima. A cântat despre felul în care Isus o salvase şi promisiunea că nu o va părăsi niciodată. De câte ori experimentase căderi, de atâtea ori El o ajutase să se ridice şi să se menţină fermă. Oricare fusese greşeala ei, Dumnezeu îi fusese aproape.
Pentru Nicki, faptul că îl găsise pe Dumnezeu se putea compara cu alinarea primită din partea unui părinte blând în urma unui coşmar. Găsise în Salvatorul ei un Prieten care o iubea indiferent de circumstanţele sub care ea s-ar fi plasat. Mai mult decât orice pe lume, dorea să rămână integră şi să trăiască pentru El.
"Ai dori să apari în emisiunea noastră?" m-a întrebat o femeie - una din asistentele lui Sally Jessie Raphael, binecunoscuta celebritate a emisiunilor de discuţii - telefonând din New York. "Ţi-am citit cartea *Un miracol al străzii* şi Sally ar dori să realizeze un interviu pentru televiziune cu unii dintre cei de care vă ocupaţi voi şi sunt foşti membri ai unor bande."
"într-adevăr?" credeam că trebuie să fie o glumă.
"îţi oferim ţie şi invitaţilor tăi o călătorie ale cărei cheltuieli vor fi în întregime suportate de noi, pentru a veni în Manhattan şi a apărea în

emisiunea noastră. De asemenea vă punem la dispoziţie transport, hrană şi cazare. Ce părere ai? Ştii pe cineva care e fost membru de bandă şi ar putea veni?"
"Trebuie să fie încă membri ai bandei?"
"Nu," a spus ea. "Atâta timp cât au făcut parte dintr-o asemenea bandă, la un moment dat. Am dori o varietate de puncte de vedere în această emisiune. Te rugăm să îi inviţi astfel încât să provină din diferite părţi ale ţării."
"Nu cunosc decât adolescenţi," am spus eu. Le-am ales pe Marcy şi Nicki să vină cu mine şi încă câţiva. Am ales-o pe Nicki pentru că, deşi se aflase cândva faţă în faţă cu acuzaţia de crimă, povestea ei era una cu final fericit, o poveste despre succes. Viaţa ei ilustra faptul că există scăpare din aşa ceva. Am ales-o pe Marcy pentru că decisese să părăsească banda din care făcea parte, îndurând bătaia cruntă pe care o primeau toţi cei ce evadau. Am telefonat unor cunoştinţe din diferite oraşe şi am găsit alţi adolescenţi care erau foşti sau chiar actuali membri ai unor bande. Marcy şi Nicki erau singurele pe care eu le cunoşteam. Aveam să ne întâlnim cu toţii la New York.
Câteva persoane mă avertizaseră în legătură cu emisiunile realizate de Sally, căci eu nu le vizionasem niciodată, l-am telefonat regizoarei şi i-am pus întrebări legate de emisiune, relatându-i îngrijorările mele. Femeia m-a asigurat că totul va fi bine. Am ales săj^cr^d în loc să urmăresc mai întâi, una dintre emisiuni. în plus, ce ocazie pentru Marcy şi Nicki de a experimenta lucruri noi şi de a ieşi puţin din orizontul vieţii lor de zi cu zi.
Nicki, Marcy, fiica mea Jaci şi cu mine am zburat spre Manhattan şi am fost luate de la aeroport de o limuzină albă dintre cele lungi. Am fost duse la un hotel de lux, ni s-a alocat un buget pentru hrană la cele mai scumpe restaurante şi am fost plimbate în tot New York-ul, oriunde am dorit să mergem. Am vizitat Parcul Central şi am mers pe Bulevardul 5 vizitând magazine faimoase şi puncte turistice de mare atracţie, simţindu-ne de parcă eram celebrităţi. Parcă era prea frumos ca să fie adevărat! Marcy, Nicki şi Jacy s-au ridicat prin trapa limuzinei şi făceau cu mâna oamenilor. Nu se simţiseră aşa de bine niciodată. Apoi a sosit timpul pentru emisiune.
în farmecul şi fascinaţia reflectoarelor, Marcy şi Nicki au ieşit pe scenă împreună cu ceilalţi tineri pe care îi recrutasem. Deşi ştiam că Nicki

şi Marcy erau obişnuite să vorbească în direct în faţa camerelor de televiziune, puteam să simt emoţiile care se ascundeau în spatele siguranţei şi nonşalanţei zugrăvite pe chipurile lor. După ce toţi adolescenţii au fost aduşi pe scenă, s-au aşezat privind publicul. Rânduri şi rânduri de feţe se holbau la ei şi camere uriaşe de televiziune împânzeau încăperea întinse ca gâturile unor girafe. Eu mă aflam în afara scenei, într-una din sălile de regie urmărind interviul pe un ecran. Când interviurile erau aproape de final, urma să fiu chemată pe scenă pentru un ultim comentariu. întreaga audienţă s-a ridicat aplaudând când Sally Jessie Raphael a păşit pe scenă. S-a întors pentru a-i prezenta mulţimii pe membrii de bande.
Marcy şi Nicki erau foste membre care doriseră să iasă dintr-o astfel de grupare. Erau prezente două membre curente din Seattle care doreau să rămână în sânul grupărilor respective. Aveau o atitudine

care declara "bandele sunt în regulă, noi suntem în regulă, lăsa-ţi-ne în pace!" Din grup făcea parte şi o fată de 11 ani care dorea să se alăture unui astfel de grup, şi care era prezentă alături de mama ei, precum si o mamă a cărei fiică fusese ucisă de o bandă.
Din sala aceea, priveam mândră şi încântată în aşteptarea istorisirilor, fără să am vreo idee despre ce fel de emisiune găzduia Sally. Credeam că programul era menit să arate publicului viaţa adolescenţilor în cadrul bandelor şi să prezinte posibilităţile de recuperare. în schimb, era orchestrat să fie senzaţional. Sally nu încuraja pe nici unul dintre invitaţi să vorbească despre recuperarea lor.
Mai întâi au povestit despre ele cele două membre curente, explicând în limbaj dur de ce nu doreau să-şi părăsească grupul. Mulţimea murmura de furie şi punea întrebări. "Şi cu părinţii voştri cum rămâne? Dar cu şcoala? Dar toate oportunităţile pe care le pierdeţi?"
Apoi, fata în vârstă de 11 ani a vorbit despre motivele pentru care dorea să se alăture unei bande. Mama ei, care venise cu ea, stătea pe scenă alături de ea, plângând. Tânăra fată explica de ce le idolatriza pe cele două membre curente ale unei bande. Tensiunea din audienţă creştea.
Apoi, a urmat să îşi povestească experienţa, mama a cărei fiică fusese ucisă. Fiica se alăturase unui astfel de grup din oraşul lor, dar fusese ucisă de ceilalţi membri când încercase să îi părăsească. Sally a încurajat-o pe mamă şi chiar a sprijinit-o în relatarea tuturor detaliilor şocante. Publicul

a simpatizat cu femeia şi furia lor împotriva membrilor de bandă a crescut şi mai mult.
Apoi Marcy a povestit cum a supravieţuit împrejurărilor legate de părăsirea grupului a cărei membră fusese pentru ceva timp. Din nou publicul a simpatizat cu ea.
Nicki a fost ultima care a luat cuvântul. Nu a contat declaraţia că se afla în recuperare şi că găsise un mod nou de a-şi trăi viaţa. Când publicul a auzit că ea comisese infracţiuni, toată furia acumulată până atunci, a explodat practic. Sally s-a întors spre Nicki, la fel şi mama care de acum tremura de furie, şi a început să ţipe la Nicki şi la celelalte două membre curente.
"Ceea ce faceţi voi este dezgustător şi de neiertat. Comportamentul vostru este cu totul iresponsabil." Şi a continuat să vorbească cu patos tot mai mult şi mai mult.
Nicki se înfiora în scaunul ei şi ştiam că se lupta să-şi ţină mânia sub control.
"Dar asta nu se întâmplă în toate bandele," a spus o fată din Seattle, sărind în apărarea lui Nicki. "Sunt o mulţime de diferite tipuri de bande, la fel cum sunt diferite tipuri de persoane^Oamerfii care se aseamănă se adună. Nu ne poţi amesteca pe toţi în acelaşi vas."
"Tu ce ai de spus?" a întrebat Sally privind către Nicki.
"Cheri a spus că am fost iertată," a spus Nicki în şoaptă. "Acum sunt în recuperare şi regret totul."
"Şi ce dacă?" scuipa Sally cu replici. Ochii ei scrutau privirea lui Nicki. "Iertată? Crezi că e aşa uşor? Ai împuşcat pe cineva. Crezi că contează faptul că spui 'regret'? Crezi că asta e de ajuns? Nu are nici o logică. Nu e deloc ceva care să revanşeze decesul cuiva sau ceea ce ai cauzat întregii familii. Cum îndrăzneşti să gândeşti aşa?" Publicul urla, iar camera şi microfonul se învârteau spre oamenii care fuseseră aleşi să vorbească din audienţă.
Publicul continua să atace. "Trebuie să suporţi consecinţele delictelor tale. Oamenii ca tine ar trebui să fie pedepsiţi. Din cauza oamenilor ca tine mi-e teamă să ies afară din casă seara."
O vedeam pe Nicki transpirând.

Din camera de regie, am urmărit emisiunea îngrozită. Câteva camere de filmat înregistrau imagini cu reacţiile publicului, precum şi cu reacţiile invitaţilor ce se aflau pe scenă. Capturând expresiile de furie, camerele de filmare nu făceau decât să hrănească controversa. "Avem spectacol!" a exclamat managerul când tensiunea de pe scenă şi gălăgia din audienţă părea că ieşiseră din matcă.
Mi-am îngropat capul în mâini dându-mi seama ce greşeală fusese să le aduc aici pe cele două fete în recuperare. Fusesem atât de hipnotizată de statutul celebru al lui Sally, că nu îl mai consultasem pe Dumnezeu şi voinţa Lui şi nici nu verificasem ce tip de emisiuni realizează ea. Aducându-mi aminte de avertismentele primite şi de propriile îndoieli cu privire la emisiune, m-am autocriticat aspru pentru că fusesem atât de naivă şi iresponsabilă.
"Cum îndrăzniţi?" le-a întrebat Sally din nou pe fete.
Nu, cum îndrăzniţi voi? voiam să ţip la Sally şi la public. *Cum îndrăzniţi să îi răniţi şi mai mult pe aceşti tineri? Iertarea este oferită de Dumnezeu tuturor copiilor Lui. Dumnezeu spune, 'Pentru că L-am dat pe Fiul Meu, ei pot căpăta iertare'.* Când am fost chemată să ies pe scenă, Nicki nu dorea să se uite la mine.

"Cheri, ce ai dori să le spui acestor adolescenţi?" a cerut Sally. Am tras aer adânc în piept şi am expirat încet.
"Ceea ce am să le spun este că avem o societate care s-a destrămat. Avem o societate în care preşedinţii au legături amoroase cu angajaţii chiar în biroul oval. Avem o societate în care primari şi guvernatori iau droguri în camere de hotel. Chiar şi atunci când toate acestea se întâmplă în filme, ne ferim privirile. Formăm o societate în care adulţii nu ştiu să se comporte şi nici să îi îndrume pe copii. Nu ştiu cum să fie un exemplu pentru copii. în schimb, noi dorim ca aceşti copii să ştie să se comporte! Cum îndrăznim? Cum îndrăznim?"
M-am întors spre Sally şi spre public. "Până nu vom fi răspunzători de aceşti copii, până nu îi vom creşte într-o manieră care să nu le aducă nici o atingere, să nu îi tulbure şi să nu îi abandonăm atât de uşor, cum putem să ne purtăm aşa de rău cu ei? Este adevărat că toţi suntem responsabili pentru faptele noastre, indiferent din ce mediu provenim, dezavantajat sau nu, cu toate acestea, ca şi societate, încă îi arătăm cu

degetul pe aceşti copii în loc să fim deschişi şi să căutăm să îi atingem cu dragoste. Dumnezeu este destul de puternic ca să ierte. Şi noi trebuie să învăţăm să iertăm." Am vorbit pentru zece sau cincisprezece minute, până a expirat timpul. Publicul s-a ridicat în picioare şi a început să aplaude, totuşi mă simţeam înfrântă. Cu atât mai mult cu cât spectacolul era încheiat acum. Fusese speranţa lor şi încrederea în Dumnezeu clătinată?
După ce emisiunea a luat sfârşit, dar ne aflam încă pe scenă, m-am întors spre Nicki. "îmi pare foarte rău," am spus. Publicul se afla încă aşezat pe scaune, privind, iar pe ecran, rulau genericele de final. Am mers la cele două membre curente din Seattle care încercaseră să îi ia apărarea lui Nicki şi lor înşişi. "Regret că a trebuit să treceţi prin asta," le-am spus.
"Suntem în regulă," au răspuns lăsând totul de o parte.
Nu le-am lăsat aşa. Le-am îmbrăţişat şi le-am repetat cu insistenţă. "Chiar îmi pare rău." "Dacă aş fi ştiut că veţi fi tratate în felul acesta, nu v-aş fi cerut niciodată să veniţi la o asemenea emisiune. Nu ar fi trebuit să fiţi judecate atât de aspru."
Am simţit cum atitudinea lor defensivă se destindea. Validasem că ceea ce li se întâmplase nu era corect, că adulţii nu ar trebui să le trateze aşa. Ambele au devenit maleabile faţă de noi, Marcy, Nicki şi cu mine, şi ne-au însoţit pretutindeni prin Manhattan, tot restul timpului pe care l-am petrecut acolo.
_^//
Nicki a vorbit cu ele despre felul în care îl descoperise pe Hristos. Mult mai târziu am aflat că cele două fete părăsiseră bandele din care făceau parte si se implicaseră în Victorie pentru Hristos, un program internaţional creat tocmai cu scopul de a oferi suport membrilor de bande. Acest program se ocupă de administrarea unor case de siguranţă şi case de adăpost şi organizează studii biblice şi seminarii menite să îi înveţe pe oameni cum să se repună pe picioare după perioada de dependenţă de droguri. Ambele au devenit creştine şi au adoptat un stil de vieţuire sănătoasă. Apoi am realizat că Dumnezeu transformase tot răul în bine. Avusesem un ţel în Manhattan despre care nici nu visasem.
Tot mai târziu am aflat că Sally Jessie Raphael experimentase tragedia în propria viaţă cu puţin înainte de emisiunea la care am fost invitate. M-am întrebat dacă nu cumva problemele ei personale au fost răscolite în timpul emisiunii şi în mod inconştienl şi-a îndreptat mânia către
adolescenţi. Când emisiunea a fost transmisă la televizor, discursul meu fusese prelucrat, dar cel puţin membrii de bandă care fuseseră prezenţi îl auziseră în întregime.
Când grupul nostru restrâns a revenit în Boise, am luat-o pe Nicki într-un grup de cincisprezece de la Project Patch la un seminar deosebit care avea loc în localitate şi se intitula "Este destul!" De-a lungul unei perioade de câteva zile, un total de peste 250.000 de tineri din întreaga comunitate au participat alături de primar, guvernator şi alţi demnitari. Evenimentul, care a durat o săptămână, era doar o parte a unui program mult mai extins, sponsorizat de oameni de afaceri de succes, grupuri sociale, civile şi bisericeşti, organizaţii de tineret şi şcoli, centrându-se pe importanţa alegerii unui stil de viaţă sănătos. Grupul nostru de tineri, care realiza *The Journey Home (Drumul spre casă),* a avut sarcina de a realiza un interviu cu Milton Creagh, vorbitorul principal de la *Concentraţi-vă asupra familiei.* Fiecare adolescent pe care îl adusesem avea întrebări pregătite pentru acel interviu.
A venit şi rândul lui Nicki.
"Domnule Creagh, eu abia am început programul de recuperare şi câteodată mă cuprinde teama că nu

ştiu ce să fac. Nu ştiu cum să învăţ să fac alt fel de lucruri sau cum să-mi trăiesc viaţa zi după zi. Aţi avea ceva să-mi spuneţi care să fie de ajutor?"
Milton Creagh i-a relatat lucrurile de bază pe care cineva le-ar recomanda unei persoane aflată în recuperare: "Ai grijă la prieteni. Nu te plasa în situaţii problemă, cum ar fi de exemplu, să te duci acasă la un prieten despre care ştii că este consumator de droguri. Trebuie să îţi acorzi timp să te îngrijeşti fizic. Nu aştepta până flămânzeşti extrem de tare sau până cazi de oboseală." în mijlocul acestor sfaturi, a făcut o pauză şi a privit-o insistent pe Nicki.
"Nicki, dacă rămâi implicată în programul de recuperare şi termini şcoala, eu îţi voi plăti taxele pentru a urma colegiul." Toţi au înlemnit şi îl fixau cu privirea. Vorbea serios? îl ştiam drept o persoană integră.
"îmi vei plăti taxele pentru colegiu?" a întrebat Nicki nevenindu-i să creadă.
"îţi voi plăti toţi cei patru ani de colegiu," a confirmat el. "Nu trebuie decât să stai departe de viaţa aceea pe care ai dus-o până acum şi să termini

liceul. Poţi să faci acest lucru?" A privit-o fix în ochi şi a aşteptat un răspuns. Mi-am ţinut respiraţia.
"Pot," a spus ea cu o voce liniştită. "Mulţumesc!" S-a aşezat uluită, în timp ce el a continuat cu alte subiecte. Un alt adolescent a adresat o întrebare şi interviul a continuat.
Am aflat la ceva timp după aceea, că după interviu, Milton Creagh s-a dus la primarul localităţii Boise, Brent Coles, şi a întrebat dacă se poate obţine o bursă de patru ani pentru Nicki. Amândoi au stat de vorbă cu preşedintele Universităţii de Stat din Boise şi lui Nicki i s-a acordat o bursă pentru patru ani de studii. Viitorul strălucea de speranţă mai mult decât oricând.
Nicki nu a profitat de bursă. Câteva lucruri dificile s-au întâmplat şi aceasta a făcut-o să-şi piardă direcţia. încă se lupta cu dependenţele ei. Fusese rănită de emisiunea lui Sally Jessie Raphael. De asemenea, am încercat să o readuc într-un mediu religios, dar ea încă arăta şi se comporta ca un membru de bandă. Biserica nu a primit-o cu braţele deschise. True Step Ministries era atunci la început şi aveam resurse limitate astfel că nu i-am putut oferi un cămin. A trebuit să-şi găsească un apartament pe cont propriu şi, de una singură, a sfârşit prin a cădea din nou în stilul de viaţă nesănătos pe care îl trăise anterior.
Organizaţia noastră nu îi urmăreşte pe oamenii care recidivează. Noi nu putem schimba comportamentul unei persoane - numai ei pot să facă asta pentru ei înşişi. Aşa că am aşteptat să primesc veşti despre Nicki şi au trecut câţiva ani. M-acontactafrecent. Are un copil acum, în vârstă de doi ani. Vine din nou în această zonarea să-şi recupereze bursa de studii. Cred că va păşi din nou în viaţa plină de speranţă pe care a experimentat-o cândva. True Step Ministries înţelege că recidivele şi căderile fac parte din drumul întortocheat al recuperării.
Câteodată aud o melodie interpretată de o voce clară şi blândă răsunând din trecut, aducându-mi aminte de dragostea continuă a lui Dumnezeu. Nicki a găsit odată ceva ce să sperăm că şi Sally Jessie Raphael va înţelege într-o bună zi: iertare şi o viaţă nouă. Sper că Nicki le va regăsi încă o dată. Ea se întoarce acasă şi ştiu că Tatăl ei ceresc aleargă să îi iasă în întâmpinare.

15
Vindecarea

Haide, Bobby - hai să mergem cu pluta pe râu." "Lasă-mă în pace, nu merg." "De ce nu? Este o zi aşa de frumoasă. Cu toate râurile din apropiere, ne aflăm într-unui din cele mai bune state pentru a face asta. Pe deasupra, înseamnă tone de distracţie."
"Las-o baltă!"
"Trebuie, Bobby. Este activitatea planificată pentru dimineaţa aceasta. Toată lumea merge."
"Pleacă şi lasă-mă în pace!"
Bobby s-a încruntat şi s-a întors cu spatele la consilierul său. Am urmărit întâmplarea aceasta cu detaşarea unui vizitator. Consilierul lui a venit la mine. "Cheri, ce-ar fi să vorbeşti şi tu cu el? Vezi dacă poţi scoate ceva de la el. De ce nu vrea să iasă afară? Trebuie să îl forţăm de fiecare dată."
Mă aflam într-una din călătoriile mele de discursuri la Project Patch - un centru de tratament pentru tinerii cu probleme, situat în zona muntoasă a statului Idaho. Un băiat arătos în vârstă de 15 ani, Bobby era un băiat înalt, de culoare, subţirel, de origine din statul Washington. Ca mulţi alţi tineri pe care îi întâlnisem până atunci, Bobby fusese membrul unei bande şi se ocupase cu traficul de droguri. Mulţi

tineri, când se aflau pentru prima dată la Project Patch, păreau furioşi că se aflau aici. Nu voiau să se recupereze şi nici să fie sănătoşi.
Cel puţin la suprafaţă, mânia lui Bobby mi se părea ceva tipic, dar de ce refuza întotdeauna să iasă afară? Am mers la el, m-am prezentat şi am înfiripat o conversaţie.
115

116» DUMNEZEU TE IUBEŞTE SI PE TINE!
Bobby, născut şi crescut în inima oraşului, fusese membrul unei bande de la vârsta de 9 ani. Ştia cum să mânuiască un cuţit, cum să împuşte pentru a ucide şi cum să obţină o sumă mare de bani dintr-o tranzacţie cu droguri. In cea mai mare parte a vieţii lui, mama lui trăise din ajutorul social şi fusese căsătorită cu diferiţi traficanţi de droguri. Când avea 9 ani, câştiga aproape o mie de dolari pe lună ocupându-se de droguri -mult mai mult decât avea mama lui de la ajutorul social.
Era dur, isteţ şi abil. Aici la Project Patch, însă, pierdea ocazie după ocazie prin refuzul său de a ieşi afară.
"Ajută-mă să înţeleg," am spus. "Tot necazul acesta în care intri aici este pentru că nu vrei să ieşi afară? De ce?"
"Afară sunt căpuşe."
"Căpuşe?"
"Da."
"Doar căpuşe?"
Avea o privire nedumerită. "Ei bine, da."
"Toată chestia asta e din cauza căpuşelor?" am continuat, mirată. "Ai putea să împuşti pe cineva, dar nu poţi să ieşi afară pentru că s-ar putea să fie vreo căpuşă?" Nu mă puteam abţine să nu râd. Se uita răutăcios la mine.
"Ce e aşa amuzant?"
"Tu eşti," i-am răspuns. "Nu pot să cred că te agiţi atâta din cauza unor căpuşe. Ai avut vreodată una pe tine?"
"Nu," a spus el. "Ştiu doar că trăiesc în pădure şi coboară de pe copaci şi-ţi sug sângele. Pur şi simplu nu suport asta."
"Nu ar trebui să fie multe pe aici la ora asta," i-am spus. "Şi dacă sunt, verifică-ţi hainele când te întorci înapoi şi dacă găseşti vreuna, zboar-o de pe tine cu un bobârnac. Dacă este înfiptă..."
"îh!"
"Roagă pe cineva să o tragă afară, dacă tu nu suporţi. N-ar trebui să se plimbe pe tine nici cum, decât dacă te târăşti prin cuiburile lor. în plus, tu astăzi mergi cu pluta pe râu."
"Nu sunt chiar sigur în legătură cu asta," a protestat el, strângând din nas. Am izbucnit în râs.
Vindecarea «117
"Vei fi în siguranţă," am spus zâmbind. Până la urmă, a râs şi el de toată tevatura cu pricina.
Bobby a depăşit frica de căpuşe şi a devenit cooperant în programul oferit. încântarea sa cu privire la program a crescut de îndată ce şi-a dat seama că era mai fericit şi mai sănătos decât fusese vreodată. Curând, trăia o viaţă zilnică normală, lipsită de dependenţa de droguri, un pas uriaş penru cineva care venea dintr-un mediu dezavantajat. Când Bobby şi-a predat viaţa lui Dumnezeu, transformarea lui a devenit radicală. Pentru că nu fusese expus la nimic normal în timpul creşterii lui, acceptase minciuna drept adevăr şi pentru că era negru, aflat în sfera redusă de câştig, a dedus în mod automat că trebuie să vândă droguri. Dacă era inteligent, şi el era inteligent, nu exista un motiv pentru care să nu se descurce bine. Acolo, în ierarhia străzii, el reuşise, era o persoană de succes.
Acum, ca şi creştin, învăţa că minciuna, manipularea şi certurile nu erau modul în care să fie trăită viaţa. Nu era predestinat să vândă droguri, întreaga lume se deschidea acum în faţa lui, pentru prima dată.
Când a plecat de la Project Patch, a venit să locuiască cu o familie de creştini din zonă, care avea un băiat de vârsta lui, pe nume Joey. L-am invitat pe Bobby la studioul de televiziune să lucreze la emisiunea *The Journey Home (Drumul spre casă).*

Alături de noi în cadrul acelei emisiuni, fie că lucra în spatele camerelor de luat vederi, fie că se ocupa de sunet sau era în lumina reflectoarelor dând mărturie despre experienţa lui, şi-a împărtăşit credinţa cu ceilalţi copii şi la fel şi Biblia. Când am vorbit cu ocazia unor întâlniri de tabără, a venit cu mine şi a predat studii biblice copiilor de vârstă mai mică. A început să urmeze cursurile unei facultăţi creştine din apropiere, s-a alăturat corului şi s-a implicat în proiecte misionare. A fost ales în posturi de conducere în şcoala lui şi a găsit o slujbă de DJ la postul de radio creştin. A venit şi la 3ABN pentru a da mărturie în cadrul emisiunii *Teen Pathways (Cărările adolescenţei).*

Bobby a văzut, de asemenea, la lucru, puterea lui Dumnezeu de a salva vieţi, chiar în noua lui casă. Joey suferise o fractură gravă de spate în timpul unui accident de motocicletă. în timp ce explora o zonă nouă pe dealurile din apropierea casei sale, a căzut de pe o stâncă. Impactul prăbuşirii a provocat o răsucire a spatelui său, contorsionându-1 şi cauzând

deplasări din poziţia normală. Când sora lui a auzit că s-a schimbat zgomotul motorului, a mers după el împreună cu un alt prieten. Când 1-a văzut, a dat un ţipăt. în timp ce Joey încerca să o calmeze, celălalt prieten a alergat înapoi spre casă ca să sune la urgenţe. Elicopterul de salvare de la spitalul din apropiere se afla deja în aer îndreptându-se spre un alt accident. Când au primit apelul, elicopterul zbura foarte aproape de locul unde era Joey. Joey se afla într-o situaţie atât de gravă, încât i s-a acordat prioritate şi elicopterul 1-a dus în grabă la spital. Medicii nu au crezut că el va supravieţui pe drumul până la spital, dar a rezistat. Când s-a trezit în spital, era fixat de pat cu nişte curele şi avea ataşate de cap nişte chestii de metal. Alunecând când şi când în inconştienţă, doctorii au spus familiei că dacă avea să trăiască, lucru de care ei se îndoiau, afecţiunile lui Joey erau atât de severe încât nu va mai putea niciodată să meargă. Nu mai putea să mişte nimic mai jos de gât.

Joey şi familia lui erau creştini nou convertiţi, iar acum s-au întors cu totul spre Dumnezeu. Joey a întrebat dacă s-ar putea ţine pentru el un serviciu de ungere în care oamenii să ţină o ceremonie specială şi să se roage pentru vindecarea sa. Pastorul lui a stat de vorbă cu el despre ungere şi ce însemna acest lucru. Conducătorii bisericii erau bucuroşi să vină să se roage pentru el. Era un act de a-şi pune toată încrederea în Dumnezeu.

"Ei bine, să-i dăm drumul," a spus Joey. "Am lucruri de făcut şi sunt o mulţime de locuri în care trebuie să merg."

"Câteodată Dumnezeu nu acordă vindecarea," a atenţionat pastorul. Persoanele din jurul lui Joey l-au încurajat, dar au încercat şi să îi spună că probabil nu va fi vindecat, încercând să îl protejeze împotriva dezamăgirii.

"O să accept dacă Dumnezemîmi spune nu," a adăugat Joey. A telefonat persoanelor care influenţaseră în mod semnificativ viaţa lui. Toţi au fost de acord să fie prezenţi la serviciul special de ungere al lui Joey, unii din ei trebuind să vină din alte state cu avionul.

De îndată ce serviciul de rugăciune lua sfârşit, Joey se aştepta să se ridice şi să înceapă pregătirile de părăsire a spitalului. Fusese înţepenit acolo de săptămâni întregi. A încercat imediat să se ridice, dar s-a înălţat decât la câţiva centimetri depărtare de pat şi a căzut înapoi. Toţi au scos strigăte de uimire, dar Joey a fost dezamăgit. "Nu pot să mă ridic," a spus el, încercând din nou.

Mama lui plângea. "Joey, sub nici o formă nu exista speranţă că te vei mai putea mişca măcar, vreodată. Dumnezeu a răspuns rugăciunilor noastre. Vei merge din nou!" Nu s-a întâmplat în ziua aceea, dar urmând un program intensiv de recuperare şi rugăciune, Joey a putut din nou să meargă în decurs de un an de zile.

Bobby a stat cu familia lui Joey toată perioada necesară vindecării. Băiatul care se temea de căpuşe 1-a văzut pe Dumnezeu făcând lucruri uimitoare. Dumnezeu lucra atât în viaţa lui Joey, cât şi în a lui Bobby. Joey se vindeca trupeşte - Bobby, sufleteşte.

Pe drumul său spre recuperare, Bobby a întâmpinat obstacole. Unii oameni s-au îndoit că transformarea lui dramatică avea să dureze. Prietena lui 1-a părăsit când părinţii acesteia au aflat ce trecut avea el. Descurajat de aceste piedici şi de presupunerile negrăite, Bobby a împlinit aceste temeri. A alunecat din nou în obiceiul de a fuma marijuana şi s-a implicat în acte de risc ridicat. Curând a pierdut toate poziţiile de conducere pe care le deţinea, a fost exmatriculat şi trimis acasă la mama sa în Washington. Tristeţea m-a sfâşiat când am auzit detaliile întregii istorisiri. Dar ce se putea face? Ce puteam să fac eu? Recidiva are loc, nu-i aşa? Asta este ceea ce le spun tuturor mereu. Face parte din procesul de recuperare. Dar ştiam că Bobby îl găsise cândva pe Dumnezeu - că dragostea

strălucise pe faţa lui. Comportamentul lui Bobby fusese schimbat uşor. Fusese întâlnirea lui cu Dumnezeu suficient de puternică pentru a-1 aduce înapoi? Ştiam că eu nu puteam să-1 schimb pe Bobby. Aceasta era lucrarea lui Dumnezeu. Dar ştiam, de asemenea, în ce direcţie să acţionez pentru a putea face un bine. Am zburat la Spokane să o întâlnesc pe mama lui.
Conducând prin zona săracă în care locuia Bobby, mi-am adus aminte de băiatul care îl găsise pe Hristos - băiatul cu zâmbet molipsitor şi viaţa plină de idealuri. Zidurile prăfuite ale depozitelor care se întindeau până la marginea drumului, arătau ca şi cum erau lăsate în paragină. Acoperite cu tot felul de desene, se ridicau în faţa mea batjocoritoare. "Nu există scăpare," parcă striga vopseaua ce începuse să se cojească. "Asta-i tot ce va putea fi, pentru totdeauna," răsuna dintre aşezările sociale sărăcăcioase aglomerate în apropiere. Era evident că strada aceasta aparţinea unei bande şi atmosfera era încărcată de lipsuri şi tristeţe.

"Nu te întoarce la ce este aici," îi spuneam lui Bobby ca şi când el mă putea auzi. Am continuat să rulez maşina căutând casa mică în care locuia. 'WH *trebuie să rămâi în mediul acesta şi să te opreşti la stilul acesta de viaţă."* Am găsit locuinţa lui, mi-am parcat maşina şi am ciocănit la uşă. Mama lui, pe care nu o văzusem niciodată, a deschis uşa. Arăta de parcă fusese bătută de curând. După ce m-am prezentat şi am explicat de ce mă aflam acolo, m-a invitat înăuntru. Bobby nu era acasă.
"Ce s-a întâmplat?" am întrebat-o.
"Bobby era drogat şi am început sa ne certăm," a spus ea şi a început să plângă. Am stat lângă ea tăcută, neştiind ce să fac sau să spun. Se pierduse tot ceea ce Bobby câştigase prin efort?
"Mi-e teamă pentru el," a adăugat mama lui. "Nu pentru mine. Umblă din nou cu banda lui şi se pare că a intrat în ceva care este foarte serios. îl urmăreşte cineva pentru o afacere legată de droguri. întotdeauna mă tem că nu o să reuşească să scape cu bine."
Am petrecut noaptea acasă la Bobby şi am stat de vorbă cu mama şi cu mătuşa lui care locuia alături. Pe Bobby nu l-am văzut până a doua zi.
Când a intrat în casă a doua zi şi m-a văzut acolo, i s-au mărit ochii de uimire. Nu ştiuse că vin. Purta o bentiţă roşie pe cap, haine specifice găştii, exprimând foarte bine cine ajunsese el acum. Arăta atât de mult ca un membru de bandă, că era greu să mai descoperi ceva din acel Bobby înnoit pe care ajunsesem să-1 cunosc - greu să mai întrezăreşti ceva din speranţa pe care o avusese.
"Ce mai faci?" l-am întrebat.
"Fac bine," a răspuns el. "Sunt bine." Se purta respectuos cu mine, dar nu a rămas mult timp prin preajmă. *"Stai la distanţă, Cheri!"* era, de fapt, mesajul lui pentru mine. A plecat din nou, destul de repede.
Am rămas acolo pentru câteva zile încercând s-o încurajez pe mama lui. Mama lui Bobby era supusă unui stres extrem de accentuat şi unor dificultăţi financiare şi purta totodată povara să se ştie ca având şi ea o contribuţie la stilul de viaţă pe care Bobby îl învăţase demult, în trecut. Fusese sedusă de banii pe care i-i furnizaseră prietenii afacerişti cu droguri. Alegerile lui Bobby de acum reflectau consecinţele propriilor ei alegeri greşite. Era chinuită de suferinţă.

"Câteodată nici nu te poţi uita la ceea ce se întâmplă în viaţa lui fizică," i-am explicat. "Este o bătălie spirituală care se dă în interiorul lui Bobby. Nu renunţa să speri. Bobby şi-a predat o dată viaţa lui Dumnezeu. A cerut ca sângele lui Hristos să îi acopere viaţa. Dumnezeu nu va renunţa la el aşa uşor. El îi va permite lui Bobby să aleagă singur ceea ce doreşte, dar va face tot ce este posibil ca să îl aducă înapoi."
I-am oferit tot sprijinul de care eram în stare, apoi m-am întors acasă.
Am aflat mai târziu că Bobby fusese bătut atât de rău în timpul unei tranzacţii privind drogurile, încât a fost plasat într-o unitate de reanimare şi nimeni nu a crezut că va supravieţui. Mama sa 1-a recunoscut cu greu, dar şi-a revenit. Când s-a recuperat şi a părăsit spitalul şi-a pus întrebarea: *"Ce fac? Nu sunt obligat să trăiesc în felul acesta. L-am găsit pe Dumnezeu şi ştiu că planul Lui pentru mine este mult mai înalt decât viaţa trăită pe stradă."* Şi încă o dată, şi-a predat întreaga viaţă lui Dumnezeu.
După ce a obţinut diploma de bacalaureat, Bobby s-a înscris la Colegiul Oakwood, un colegiu creştin din Alabama. A venit şi vindecarea căci descoperise încă o dată harul lui Dumnezeu. Ultima dată când am primit veşti despre el, Bobby studia să devină pastor.
Isus este încă implicat în lucrarea de vindecare. Mulţi dintre noi suntem copleşiţi de un miracol fizic -

unul ca în cazul lui Joey, pe care îl putem vedea imediat - dar este o minune tot atât de mare să poţi să părăseşti un stil de viaţă care te distruge, aşa cum a făcut Bobby. Este o minune să poţi să treci peste cămine distruse, afaceri eşuate, ură, materialism şi dependenţe. Ascensiunea de la disperare la dependenţa de Hristos şi victoria în El este dificilă şi o transformare rapidă se dovedeşte de obicei a fi o iluzie. Vindecarea spirituală, emoţională şi mentală are nevoie de timp întocmai cum a fost necesară o perioadă mai lungă de timp pentru vindecarea fizică a lui Joey. Astăzi, proteza de gât a lui Joey este agăţată pe peretele de la intrarea în biserica sa, ca să aducă aminte că Dumnezeu răspunde la rugăciuni. Dependenţele lui Bobby din trecut sunt agăţate la intrarea lui într-o nouă viaţă alături de Hristos. Ambele dau mărturie că Dumnezeu este credincios.
El îi cunoaşte pe ai Lui şi nimic nu îi poate smulge din mâna Sa.

16
Povestea lui Dumnezeu

Când am început să călătoresc, vizitând şcoli de pe cuprinsul întregii ţări, ţinând prezentări cu privire la atenţionarea asupra abuzului de substanţe, am descoperit că unii elevi, chiar şi de vârstă mai mică, de clasa a cincea sau a şasea, considerau că este grozav să inhaleze aburi de ciment plastic. Nu aveau nici o idee de problemele medicale pe care şi le cauzau sau de numărul celulelor nervoase pe care le distrugeau. Ignoranţa m-a uimit şi tulburat totodată. într-o zi, am fost contactată de o şcoală dintr-un district apropiat şi am fost întrebată daca aş fi interesată să lucrez în cadrul programului lor educativ pe tema drogurilor. Pentru a putea rămâne în şcoală, elevilor care fuseseră implicaţi în consumul de droguri, alcool şi ţigări, li se ceruse să frecventeze patru ore din cadrul acestui program.
După câteva interviuri, am fost angajată. O parte din responsabilitatea mea consta în a invita vorbitori dintr-un număr de prezentatori, să viziteze şcoala. Prin intermediul acestei ocazii, am întâlnit oameni cu istorisiri fascinante. Unii dintre ei m-au impresionat atât de mult, că le-am cerut să fie invitaţii emisiunii de televiziune *The Journey Home (Drumul spre casă).* Vince Arnold a fost o astfel de persoană.
Când Vince era tânăr, mama lui a murit, lăsând în urmă cinci copii. Tatăl lui, un ofiţer de poliţie şi părinte sever, partizajn al disciplinei, nu a făcut faţă prea bine pierderii şi viaţa de cămin s-a destrămat. în calitatea sa de cel mai mare dintre fraţi, Vince a început să aibă grijă de cei patru fraţi mai mici, dar şi de văduvul său tată. Vince se asigura că este curăţenie în casă, că fraţii lui erau pregătiţi pentru şcoală şi că este mâncare gătită.

^iaţa lui se învârtea în jurul responsabilităţilor casnice pe care singur şi le atrăsese supra sa şi al temelor, făcând să fie în permanenţă extenuat.
într-o zi când Vince avea 14 ani, un prieten de la şcoală i-a spus: "Vince, ai nevoie de o pauză. Trebuie să vii la petrecere cu noi."
"Nu pot," a spus Vince. "Am atâtea de făcut! în plus, sunt atât de obosit! Sunt obosit de la şcoală şi de la faptul că trebuie să mă ocup de copii când ajung acasă. Pur şi simplu nu pot să merg."
"Am ceva care să te ţină treaz," a spus prietenul lui. I-a dat lui Vince câteva pastile de metamfetamină. Medicamentul 1-a făcut pe Vince să se simtă cu adevărat treaz, fericit şi fără grijă. A mers la petrecere cu prietenul său. A fost o experienţă atât de euforică pentru el, că a început să consume metamfetamină în mod regulat. Fiind dintotdeauna elev de nota 10, lua metamfetamină ca să stea treaz pentru a studia. Folosea şi pentru a se ocupa de fraţii săi în aşa fel, încât să îi rămână energie pentru a ieşi cu prietenii. Părea că are acum energia necesară să le facă pe toate şi viaţa lui era în control. Metamfetamină a devenit ceva atât de prezent în viaţa lui Vince, încât nu a putut să împiedice faptul că efectele fuseseră sesizate. Notele au început să scadă, iar el a devenit tot mai irascibil. Tatăl său a observat schimbările şi tensiunea din cămin şi 1-a confruntat pe Vince de îndată. El s-a revoltat şi tatăl lui 1-a dat afară din casă. Fiind acum pe cont propriu şi trebuind să se întreţină atât pe el, cât şi obiceiul lui de a se droga, Vince a început el însuşi să vândă droguri. A renunţat la şcoală şi a găsit o slujbă ca vânzător de maşini la un centru mare de desfacere. în curând, Vince a profitat de slujba lui. Pentru că la centrul de desfacere veneau şi plecau oameni tot timpul, putea să transporte droguri cu maşina sa, chemându-şi prietenii să facă teste de conducere, livrând astfel drogurile de la un loc la altul.

A mers până acolo că şi-a creat propria bucătărie de droguri - un laborator unde putea să-şi prepare singur metamfetamină. A început să vândă droguri oamenilor bogaţi care erau consumatori pătimaşi. Din pricina succesului afacerii sale, Vince a angajat un tip căruia îi spunea "Impunătorul". Dacă un client îi datora bani şi nu îi achitase, Vince devenea brutal. îl trimitea pe Impunător să ia banii, iar dacă respectivul tot nu plătea, Impunătorul îl bătea foarte tare pentru a-i da de ştire că Vince nu glumea. La următorul termen de plată, dacă acel consumator nu achita datoria, trebuia să fie ucis.
Pe măsură ce lumea drogurilor îl acapara, Vince a pierdut legătura cu toţi care aveau o viaţă normală, sănătoasă. Când întâlnea fete tinere şi frumoase, se împrietenea cu ele şi le promitea droguri pe gratis dacă veneau la petrecerile organizate de el. Cu cât erau mai tinere, cu atât era mai uşor pentru Vince să îi atragă pe oamenii cu care dorea să facă afaceri. Fetele constituiau momeala. Vince se asigura că fetele aveau toată cantitatea de mâncare, droguri şi alcool de care aveau nevoie, astfel ca să nu le pese ce li se întâmpla din punct de vedere sexual. în schimbul acestor favoruri, bărbaţii vindeau şi plasau droguri în zonă pentru Vince.
"în lumea drogurilor, fetele sunt folosite într-un mod pe care ele nu îl înţeleg," se adresa el fetelor care se aflau în audienţă. "Dacă credeţi că îi pasă cuiva de voi în mod personal sau că sunteţi cu adevărat speciale, vă înşelaţi."
Metamfetamina a accelerat problemele de sănătate ale lui Vince. La o vârstă puţin trecută de 20 de ani, Vince a descoperit că suferea de diabet, o boală care probabil nu s-ar fi declanşat decât mult mai târziu în viaţa sa. în loc să renunţe la obiceiul de a lua droguri, era încântat de seringile pe care le primea gratuit. Putea avea cât de multe dorea. Ca o strategie de piaţă, Vince oferea seringi gratuite împreună cu drogurile pe care le vindea şi atrăgea astfel, şi mai mulţi clienţi.
într-o zi Vince s-a tăiat la degetul de la picior. în loc să se vindece, s-a inflamat, s-a infectat şi a căpătat nuanţe închise şi vineţii. "Poţi să-ţi pierzi piciorul din cauza consumului de droguri combinat cu diabetul tău," 1-a avertizat doctorul. "Trebuie să încetezi să mai iei droguri."
"Bine, mă voi lăsa," a promis Vince. Dar bineînţeles că nu a făcut aşa, şi în consecinţă, şi-a pierdut porţiuni întregi din picior. Curând a început să aibă probleme cu ficatul şi cu rinichii.
"Absolut totul din organismul tău este pe sfârşite," i-a spus doctorul. "Trebuie să renunţi la droguri de urgenţă."
"Bine, de acord," a spus Vince. Dar nu a renunţat.
în scurt timp, ochii nu i se mai puteau concentra şi faptul că a început să poarte ochelari de vedere, nu 1-a ajutat deloc. Un atac cerebral 1-a determinat să se interneze în spital, dar chiar şi acolo veneau prieteni să îl viziteze şi să îi facă o injecţie cu metamfetamina. - —
Vince era candidat la transplant de rinichi, dar de fiecare dată când a fost testat, s-au găsit substanţe ilegale în organismul lui, astfel că a fost înlăturat de pe lista de transplanturi. După un alt atac cerebral, aflându-se din nou în situaţie critică, nu mai erau prea multe de făcut pentru el din partea doctorilor, întrucât nu renunţase la consumul de droguri. Era doar
0 chestiune de timp, i-au spus doctorii. A fost externat şi trimis la o casă de convalescenţă pentru a-şi trăi ultimele zile care îi mai rămăseseră. Acolo,
1 se făcea dializă - un aparat îi filtra sângele, îl curăţa şi îl reintroducea în sistem - ca să fie menţinut în viaţă şi să împiedice ca organismul lui să se intoxice. Rinichii i se opriseră din funcţionat. Chiar şi în acea casă de convalescenţă unde se lupta pentu viaţa lui, Vince şi-a chemat un prieten să îi aducă droguri.
După ce a petrecut acolo şase luni de zile, Vince a fost trimis la o casă de asistenţă, dar acum era deja orb şi plasat într-un scaun cu rotile. Din cauza injecţiilor cu droguri, avea abcese supurând pe tot corpul. Adeseori intra în spasme din cauza durerii constante şi se puteau vedea noduli ridicându-se. în casa de asistenţă, însă, nu putea să primească droguri.
Asistenta lui era creştină şi i-a vorbit despre Dumnezeu, dar Vince nu era interesat. îl ducea afară şi îl plimba, aşezându-1 în lumină, ca să petreacă cât mai mult timp posibil, la soare.
într-o zi, asistenta 1-a luat la un picnic al bisericii. A fost ceva legat de manierele creştinilor - prietenia lor, căldura şi bucuria vieţii - care a trezit o dorinţă în inima lui Vince. Pentru prima dată, a dorit să ştie cine este Dumnezeu. Ar fi putut el să găsească iertare pentru toate alegerile greşite pe care le făcuse şi pentru tot răul pe care îl cauzase? A început să îi pună întrebări asistentei sale şi nu a fost nevoie decât de un timp foarte scurt pentru a-şi preda viaţa lui Dumnezeu. Deşi se afla într-un scaun cu rotile, pe moarte, totul se schimbase pentru el.
Vince a refuzat să moară fără să facă nimic bun în viaţa sa, aşa că a început o lucrare pe stradă. Stătea

pe un trotuar aglomerat în scaunul cu rotile însoţit de cineva care îi spunea vârsta celor ce treceau pe acolo şi cum arătau. "Care este drogul pe care ţi l-ai ales?" îi întreba pe trecători. Dacă răspunsul lor era metamfetamina, el le răspundea "Şi eu tot pe acesta." Oamenii se uitau la el cu groază pentru că într-adevăr, Vince arăta groaznic.

"Metamfetamina ţi-a făcut asta?" întrebau ei. "Da," le răspundea el, încurajându-i să renunţe până nu era prea târziu.
în sala în care Vince le povestea toate acestea tinerilor, a adus cu el o cutie galbenă pentru scule de pescuit. A deschis-o şi a tras afară diferite rafturi şi sertare pline cu medicamentele şi spray-urile de inhalat care îl ţineau în viaţă.
"Dacă nu iau aceste medicamente," a spus el, scoţând o pastilă afară, "ficatul meu nu ar putea să funcţioneze." Apoi a înghiţit-o. "Dacă nu o iau pe aceasta," a spus el bâjbâind după un pahar de apă de alături, "plămânii mi s-ar umple cu lichid." A înghiţit zgomotos cea de a doua pastilă. A găsit alta. "Dacă nu o iau pe aceasta," a adăugat el, "inima mea ar înceta să mai bată."
Publicul tânăr era tăcut. Vince a fost scuturat de un spasm şi i-au apărut noduli pe tot corpul. Mulţimea era cutremurată. "Doamne, ajută-mă să nu vărs," s-a rugat Vince, nemaidându-şi seama că se ruga cu voce tare. "Ajută-mă să trec prin asta. Unde este găleata aia?" şoptea către sine însuşi bâjbâind în jurul scaunului cu rotile.
O femeie atrăgătoare care stătea lângă el i-a înmânat o găleată mică. Ascultătorii de pe rândul întâi s-au retras în spate cu feţele alarmate. Vince a apucat vasul de plastic cu degetele albite până ce spasmul a încetat.
"Trebuie să iau toate aceste pastile acum, nu pentru recreere, nici de plăcere," a continuat Vince, "ci ca să mă păstrez în viaţă din cauza daunelor pe care le-am adus asupra corpului meu. Daca vă spune cineva că drogurile nu produc răni, aduceţi-vă aminte de mine. Nu am să mai văd niciodată ce se află împrejurul meu. Nu voi mai fi niciodată în stare să experimentez viaţa în felul în care o făceam altă dată, deoarece am crezut minciuna că drogurile nu sunt aşa de dăunătoare. Nu vă lăsaţi păcăliţi de nimeni!"
Un bărbat care avusese trei atacuri cerebrale, Vince trăia într-o durere permanentă, tot intrând şi ieşind din spital între prezentările lui din şcoli. Cu toate acestea, era tot atât de devotat noului său ţel, precum fusese de devotat vieţii lui de dependenţă. /
"Dumnezeu poate să triumfe în ciuda tuturor alegerilor greşite pe care le faceţi," le-a spus el tinerilor, "dar va trebui să trăiţi cu consecinţele faptelor voastre. Eu nu mai văd şi nici nu pot să merg. Nici la toaletă

măcar, nu pot să merg singur, din cauza a ceea ce i-am făcut corpului meu. Vă rog să fiţi inteligenţi cu corpurile voastre!"
Vince a întins mâna pentru a prinde mâna femeii care stătea alături de el. Una dintre dorinţele inimii lui fusese să se căsătorească, dar ştia că acest lucru nu avea să se întâmple niciodată şi că va trebui să moară curând. Totuşi, incredibil, această femeie care lucra cu el, se îndrăgostise de el şi Vince de ea. Erau căsătoriţi.
"Deşi m-am distrus complet în forma în care m-a creat Dumnezeu," a adăugat Vince, "Dumnezeu m-a înştiinţat că încă mă iubeşte. Eu sunt totul pentru El şi la fel sunteţi şi voi."
Vince şi-a încheiat prezentarea extenuat, dar se afla în drum spre o altă audienţă. Simţea că i se apropie sfârşitul, cu toate acestea, refuza să încetinească ritmul sau să se oprească. Cu fiecare respiraţie, se lupta să spună altora cum putea fi prevenit tot ceea ce i se întâmplase lui. Era într-o asemenea suferinţă, că uneori nu se putea mişca. Chiar şi aşa, când mergea în şcoli, Vince se adresa fiecărei clase în parte. Credea că dacă fie şi numai unul dintre acei copii îl auzea şi vedea că Dumnezeu este mai mare decât orice dependenţă, tot efortul era meritat.
într-o zi, fiica mea Jaci, care la vremea aceea era în vârstă de 5 ani, a venit acasă cu o mare durere de gât, plângând din cauza durerii. "îţi aduc nişte Tylenol," i-am spus.
"Nu! Nu!" a scâncit ea. "Nu ai auzit ce a spus Vince? 'Toate pastilele au efecte secundare.'"
Am zâmbit pentru că era atât de serioasă. Chiar şi un copil de 5 ani ascultase mărturia lui şi nu ar fi luat Tylenol până nu i-am explicat. Ştiam că mesajul lui avea efecte.
în scurt timp, Vince a avut un atac cardiac şi a murit.
Eu am continuat să lucrez cu circumscripţia şcolară în cadrul programului anti-drog. "Cheri, nu poţi să

vorbeşti despre credinţa ta aici," mi-au spus supervizorii mei. "Aceasta este o şcoală publică. Poţi numai să menţionezi o putere mai înaltă."
"Pot să împart exemplare din cartea pe care am scris-o, despre viaţa mea?"
"O, desigur. Poţi, pentru că este povestea ta personală."

Este povestea lui Dumnezeu, doream să le spun. *Este povestea harului şi bunătăţii lui Dumnezeu într-o lume care este distrusă. Aceasta este o poveste în care Dumnezeu spune: "Eu sunt mai puternic decât orice ar veni peste tine. Sunt mai presus de trecutul tău şi ţin în mâini viitorul tău. Doar ai încredere în mine, 'căci Eu cunosc planurile care le am pentru tine, planuri nu de război, dar de bucurie (Ieremia 29:11).' Nu, nu este despre mine.*
în cadrul programului de reabilitare în urma consumului de droguri din şcoala publică, au venit mulţi vorbitori ca Vince spunându-ne despre panta descendentă pe care îi dusese drogurile. Ken mi-a atras atenţia. După o viaţă de consum de droguri, Ken experimentase o comoţie cerebrală epuizantă, puţin după vârsta de 30 de ani. Ascultându-i relatarea şi auzind despre cărarea aspră pe care mersese, mi-am simţit sufletul încălzit. Ken luase hotărârea să schimbe ceva în comunitatea sa împărtăşindu-şi experienţa. Dar dovedirea faptului că depăşise toate barierele fizice, părea cel mai important lucru pentru el.
Auzindu-1 pe Ken dând mărturie, mă simţeam de parcă sprijineam un atlet care avusese o experienţă nefericită. Dar era mesajul referitor doar la a şti că drogurile îţi pot afecta organismul? Ken putea să îşi impresioneze publicul cu istorisirile sale senzaţionale, totuşi lipsea ceva.
Ken a solicitat să facă parte din True Step Ministries, dar ceva mă reţinea.
Spre deosebire de povestea lui Vince, relatarea lui Ken era despre el însuşi. Deşi 1-a menţionat pe Dumnezeu, remuşcarea lui Ken se datora consecinţelor faptelor sale, şi nu faptelor ca atare. Atunci mi-am dat seama că relatarea unei experienţe nu trebuie să fie făcută pentru a-i uimi pe oameni. Orice lucru pe care îl povestim, fără conştienta deplină a ceea ce suntem când suntem despărţiţi de Dumnezeu, cântăreşte prea puţin. O mărturisire nu are de a face cu a înţelege noi ceea ce ni s-a întâmplat, ci dimpotrivă, are de a face cu a înţelege ce har ne-a fost oferit. Are de a face cu înţelegerea situaţiei noastre fără speranţă până în momentul când experimentăm harul. Doar această parte este cea care alcătuieşte o mărturie./ Pentru True Step Ministries, să supravieţuieşti unui atac cerebral şrsă reuşeşti să împlineşti multe lucruri, nu este neapărat o mărturisire despre har, ci, mai degrabă, ce ne-a oferit Hristos în schimb. Cum a schimbat
Dumnezeu viaţa noastră? Acolo trebuie să fie accentul. Este uşor să priveşti în oglindă şi să gândeşti "Oh, am luat prea multe droguri şi am făcut comoţie cerebrală." Este mult mai greu să priveşti şi să înţelegi cum am ajuns acolo unde suntem.
îmi sfâşie sufletul lucrurile pe care le-am cauzat copiilor mei sau corpului meu? Comunităţii din care fac parte? Dumnezeului meu? Numai atunci când înţeleg cu adevărat cât de păcătos sunt, voi înţelege semnificaţia morţii lui Hristos. Nu are nimic de a face cu noi înşine.
Piesa care lipsea «131

17
Piesa care lipsea

/ / r | 1 e-am auzit de câteva ori şi astăzi, în sfârşit, am ajuns să te întâlnesc.
încuviinţezi ca familia mea şi cu mine să te adoptăm?" O femeie
-M- cu păr argintiu şi ochi blânzi tocmai îmi înmânase buletinul
informativ al bisericii. Pe spate, deasupra tuturor anunţurilor, întocmise
nişte documente de "adopţie" pentru mine. "Mi-ar face o nespusă bucurie
să fiu mama ta," a spus ea, zâmbind. "Mi-ar face plăcere să-ţi fiu ceea ce
mama ta nu a fost niciodată pentru tine. Gândeşte-te la lucrul acesta, bine?"
Spusesem povestea mea de multe ori până acum în faţa unei audienţe surprinse, căreia nu îi venea să creadă ce auzea. în timpul acestei prezentări, însă, pe măsură ce relatam durerile copilăriei mele, durerea pierderii suferite - aceea de a nu fi cunoscut iubirea mamei - răbufnise şi nu putusem să controlez şuvoiul brusc şi neaşteptat de lacrimi.
Acum, după încheierea serviciului divin, pierdută printre oameni şi semnând autografe pe exemplare

ale cărţii *Un miracol al străzilor,* mi se pregătea o altă minune pe cale să se întâmple.
Numele ei era Marsha. îl întrebase pe soţul ei, John, dacă ar dori să mă adopte, nu în forma legală, ci doar să fac parte din familie. Răspunsul lui a fost afirmativ. A telefonat copiilor ei adulţi şi i-a întrebat. Aceştia credeau că voia să adopte o fetiţă mică. Când le-a spus ce vârstă aveam (trecută de patruzeci), au considerat că va fi amuzant. "Sigur că poţi să o adopţi," i-au spus ei.
"Cu toţii am fost de acord să te adoptăm," mi-a spus Marsha în seara-care a urmat, la telefon.
"Accepţi?"
"Hm, ştii, nu sunt sigură că ştiu cum să fiu copilul cuiva," a venit răspunsul meu.
Marsha a râs. "E în regulă," a spus ea. "Nu trebuie să fii nimic în plus faţă de ceea ce eşti."
"Atunci accept, mamă," i-am spus în timp ce ochii mi se umpleau iar cu lacrimi.
"Bun venit în familie," a spus ea.
în aceeaşi săptămână am primit o vedere poştală care îmi era adresată. Era o felicitare pentru ziua de naştere a unei fetiţe care împlinise un an. înăuntru era scris: "Pentru ziua de naştere a unei fetiţe dulci, nu se cade să ratăm orice ocazie de a-ţi ura numai lucruri bune". "P.S.: De acum încolo, cel puţin pentru o perioadă de timp, să te aştepţi la o felicitare pe săptămână - aceasta, ca să recuperăm până la vârsta pe care o ai acum." Am zâmbit. *Ce drăguţ!* mi-am spus şi am uitat de acest lucru până săptămâna care a urmat.
O altă felicitare a sosit, aceasta cu o răţuşcă galbenă drăgălaşă pe copertă. Mesajul spunea "La Mulţi Ani pentru o fetiţă de doi ani!"
Cealaltă săptămână a mai venit o felicitare.
Vârsta de 3 ani fusese cu totul şi cu totul traumatizantă pentru că atunci am început să îmi dau seama că mama mea adevărată nu mă iubea. Atunci am încercat să îi atrag atenţia într-un mod special, dar am eşuat, "încerc să îmi imaginez cum arătai la 3 ani," scria Marsha. "Sunt sigură că erai frumoasă." Am început să plâng. "Te-aş fi ţinut în braţe, ţi-aş fi cuprins faţa în palme şi te-aş fi sărutat. Eşti iubită cu drag." Am plâns şi am tot plâns ţinând în mâini felicitarea şi continuând să citesc rândurile acelea simple. Ceva se întâmpla în sufletul meu. Capetele destrămate ale vieţii mele erau acum adunate împreună cu blândeţe şi duioşie.
Marsha mi-a trimis câte o felicitare săptămânal, purtându-mă prin etapele vieţii mele, umplând golurile cu afecţiunea ei. Dacă soţul ei pleca în călătorie de afaceri, şi el îmi trimitea ceva - un Suvenir, o pălărie deosebită sau alt dar.
Am fost din nou chemată să vorbesc în zona în care locuia ea. Făcusem aranjamente pentru cazare de dinainte şi nu puteau fi anulate, astfel că Marsha a fost dezamăgită că nu am stat cu ea.

Mi-a telefonat acolo unde stăteam. "întreaga familie este aici. M-ar bucura foarte mult dacă ai veni să îi întâlneşti."
Au început să-mi transpire palmele, iar inima îmi bubuia în piept. *Nu ştiu cum aş putea să fac asta,* mi-am spus cuprinsă de panică. *Nu pot să fac asta. Dacă erai doar tu şi John ar fi fost altceva, dar toată familia! O să mă simt prea stânjenită!* "Sunt atât de ocupată în clipa asta! Mi-ar face mare plăcere să vin, dar nu pot." I am oferit nişte scuze neîntemeiate.
"Bine," a spus ea. "**Nu-ţi** fă probleme în legătură cu asta. Oricum, nu prea mă simt bine. Poate că nu este un moment potrivit să vii. Sper să te putem vedea data viitoare."
"O, da," am încuviinţat eu şi am închis telefonul simţindu-mă îngrozitor. Iată-mă, persoana care poate să vorbească în faţa unei mulţimi, dar îngrozită la gândul că eram iubită de această familie adoptivă.
Când m-am întors acasă, mi-a trimis o scrisoare călduroasă. "Simt că Dumnezeu mi-a făcut clar gândul că este un lucru destul de mare să îţi cer să ai încredere în mine în acest **fel,**" scria ea. "**îmi** pare rău că nu mi-am dat seama cât de greu îţi este să vii şi să întâlneşti un grup de străini. Ia-ţi tot timpul de care ai nevoie pentru a te acomoda cu familia. Nu te îngrijora din cauza aceasta. Data viitoare când vei veni, o să ieşim undeva împreună şi o să stăm de vorbă doar noi două."
Am fost mişcată de faptul că şi-a dat seama de sentimentele mele. Am sunat-o să îi vorbesc.
"Mulţumesc pentru înţelegere," i-am spus. "îmi pare rău că a fost aşa o mare problemă pentru mine. N-ar fi trebuit să fie."
"Nu, să nu te simţi vinovată," a insistat ea. "Ia timp să cunoşti oameni, în plus, nu prea am fost eu însămi în ultima vreme."

"O să vin să te văd," i-am spus. "E doar o distanţă de patru ore."
"O, nu!" a răspuns ea. "Nu te îngrijora cu privire la mine. Mâine merg la doctor şi totul va fi bine."
"O să mă suni când te întorci de la doctor?" am întrebat-o. "Să îmi spui ce zice."
"Sigur," a răspuns ea.
Când m-a sunat, câteva zile mai târziu, mi-am dat seama că ceva era în neregulă. "Nu e de bine," mi-a spus ea blând. "M-au chemat **din^nou** pentru al doilea set de analize."

"Despre ce e vorba?" am întrebat-o.
"Am cancer," a răspuns ea. "Este într-un stadiu avansat şi se răspândeşte în tot organismul, nu poate fi oprit."
Mi s-a oprit inima în loc la auzul unor asemenea veşti. "Am să vin chiar acum," am spus. "Diseară voi fi acolo." Am ajuns în faţa casei ei pe la cinci dimineaţa. Am decis că mai degrabă dorm în maşină până la ora şapte, decât să ciocan la uşă. John m-a găsit dormind dusă în maşină.
"Am stat treji toată noaptea ca să te aşteptăm," mi-a spus el. "Am crezut că ai avut accident. Am telefonat pretutindeni." De câte ori plecasem din casa copilăriei mele, nu i-a păsat nimănui unde eram sau ce se întâmpla cu mine.
Am intrat în casă să o văd pe Marsha. Era întinsă în pat şi avea o înfăţişare slăbită, cu ochii duşi în fundul capului. Slăbise foarte mult de când o văzusem ultima dată. întreaga familie era adunată acolo şi i-am întâlnit pentru prima dată: două fiice şi un fiu. Băiatul era un motociclist solid cu corpul acoperit de tatuaje. Motocicleta lui, Harley Davidson, era parcată în faţa casei. "Cheri a avut o experienţă foarte neplăcută cu motocicliştii," s-a adresat Marsha fiului ei. "Măcar pune-ţi cămaşa pe tine!"
"Nu," a răspuns el. "Sunt doar eu însumi. Ea face parte din familie acum, aşa că va trebui să se obişnuiască cu asta."
John a încercat să stea puţin de vorbă cu mine. M-am aşezat pe patul în care era Marsha şi am stat de vorbă cu ei. Pe măsură ce membrii familiei se întorceau la treburile lor zilnice, Marsha a cerut să fie adusă o cutie cu fotografii.
"Aici sunt mama şi tatăl meu," a spus ea înmânându-mi o fotografie. "Aceasta este sora mea. Ar fi fost înnebunită după tine. Era tare neastâmpărată, dar pe urmă 1-a găsit pe Dumnezeu." Mi-a arătat tot ce conţinea cutia şi mi-a vorbit despre fiecare membru al familiei - cine erau şi cum crescuseră. Mi-a povestit lucrurile care o făcuseră să râdă când era copil şi despre aceia pe care nu apucasem să îi întâlnesc. Am râs şi am vorbit şi am ajuns în felul acesta să cunosc o mamă pe care nu o ştiusem niciodată, dar care acum mă iubea ca pe propriii săi copii.
Unii din vizitatorii ei m-au recunoscut.
"Nu eşti Cheri Peters de la 3ABN?"

"De fapt, acum sunt doar fiica Marshei," le-am spus eu, dar Marsha a intervenit plină de entuziasm. "Da, ea este - *şi* este fiica mea." Deşi nu se putea mişca fără să nu simtă durere, nu mai contenea cu laudele şi parada. Mamele fac lucrul acesta.
In timp ce împărtăşeam experienţe, o femeie de la biserică a venit însoţită de un grup restrâns şi i-au cântat. Apoi a venit un pastor. Am stat alături de ea în tot acest timp. în ziua care a urmat au ţinut un serviciu de ungere în camera ei. Pe când fiecare se pregătea de rugăciune, fiul ei a părăsit dormitorul pentru că el nu era creştin.
M-am ridicat şi am mers după el în bucătărie.
"Uite," am spus, "trebuie să mergi înăuntru şi să te rogi cu mama ta!"
"Păi, chestia asta nu e genul meu," a replicat el.
"Păi, nu are legătură cu tine," i-am spus din nou. "Chestia asta e genul ei. Are nevoie de tine acolo. Lasă deoparte disconfortul pe care îl simţi. Tu ştii cine este mama ta din punct de vedere spiritual. Are nevoie de fiul ei în momentele acestea. Poţi să faci asta." Nu l-am slăbit până nu s-a ridicat şi a mers din nou în dormitor. A îngenunchiat stingherit lângă patul mamei lui.
Chipul Marshei strălucea când 1-a văzut că se pleacă pe genunchi alături de toţi ceilalţi pentru serviciul special. S-a rugat fiecare în parte şi au vorbit despre relaţia pe care o aveau cu ea şi despre privilegiul de a fi împreună cu ea în acele momente. Am încredinţat viaţa ei lui Dumnezeu, orice s-ar fi întâmplat.

Am rămas cu ea pentru următoarele două zile. "Sunt atât de fericită că pot să îmi împart experienţele cu cineva la care ţin atât de mult," mi-a spus ea. Fusese o parte din viaţa mea pentru un timp atât de scurt, dar efectul pe care îl lăsase asupra mea era deosebit de profund. M-a încurajat tot timpul pe care l-am petrecut la căpătâiul ei.
"Trebuie să merg acasă," i-am spus în cele din urmă. "Am treburi, un soţ şi o fiică de care trebuie să am grijă."
"Aceste zile împreună au fost minunate."
Am primit curând după aceea, vestea că murise. Când a murit ea, soţul ei, John, a suferit un atac de **inimă** sever şi s-a stins din viaţă în
aceeaşi zi. Marsha mi-a lăsat prin testament câteva dintre fotografiile copilăriei ei şi chiar câteva fotografii de la nunta ei - amintiri de familie. Murise chiar de Ziua Mamei.
După zilele de întristare, mi-am dat seama că nu mai simţisem golul acela din viaţa mea, care mă marca de obicei. Obişnuiam să o sun pe mama mea naturală tot timpul, chiar adult fiind, sperând că mă va accepta şi iubi. Dacă aveam o prezentare de care ştiam că ar fi fost mândră, o anunţam prin telefon. De fiecare dată când se termina convorbirea, mă simţeam zdrobită pentru că nu primeam aprobarea după care tânjeam. *De ce continui să fac asta?* mă întrebasem de atâtea ori. *Nu o să-ţi cerşesc o relaţie,* mă adresam ei în gând. *Marsha a luat iniţiativa şi a luat locul acela. Nu locul tău, dar locul acela care a umplut golurile.* Acum, cu conştienta pierderii mamei mele adoptive, mi-am dat seama că încetasem să mai aştept vreun lucru de la mama mea naturală. Nu mai trebuia să fac asta. Când mă gândesc la mama mea, Marsha îmi vine acum în minte. Ea a devenit mama mea de neînlocuit şi pentru totdeauna o parte din mine.
în prietenia mea zilnică cu Isus simt că piesele care erau lipsă din puzzle, au fost găsite şi adăugate. Dumnezeu nu m-a dus pe cărarea potrivită doar ca să mă lase să-mi revin de una singură. Vindecarea emoţională continuă. El tânjeşte să ne ofere nouă, copiilor Lui, dorinţele inimii noastre (Psalmi 37:4). Probabil că se şi laudă cu noi.
Şi taţii fac asta.

18
Lance
"O

zi bună!" s-a adresat Chris fiului ei în vârstă de 16 ani, după ce a oprit în faţa şcolii. "Şi ţie la fel!" a răspuns el. "La revedere, mamă!" Şi-a luat ghiozdanul şi a sărit afară din maşină. A alergat şi a prins din urmă câţiva prieteni, îndreptându-se împreună către clădirea şcolii.
Chris zâmbea privind la băiatul ei cu păr de culoare închisă, cum râdea şi discuta cu prietenii lui. *Se pare că anul acesta va fi unul bun pentru el,* i-a trecut prin minte.
Lance suferea de dislexie gravă, dar pentru că era inteligent, jovial şi excela în sport, nu dusese niciodată lipsă de prieteni sau de respect. Fusese ţinut pe loc doi ani în şcoala elementară datorită neputinţei sale de a citi, dar muncise cu sârguinţă ca să compenseze aceasta.
Sunt atât de mândră de el, s-a gândit ea, îndreptându-se cu viteză redusă spre ieşirea din parcare.
Cineva a fluierat în spatele ei. A privit înapoi şi 1-a văzut pe Lance făcându-i cu mâna şi alergând ca să ajungă la ea. A oprit şi a deschis geamul.
"De data asta ce ai uitat?" a spus Chris râzând. "Ţi-ai lăsat sandwich-urile acasă?"
"Nu. Am uitat doar să te sărut," a spus el. "Te iubesc, te iubesc, te iubesc." S-a aplecat şi pe fugă, şi-a sărutat mama pe obraz.
"Oh, Lance, şi eu te iubesc! Acum treci în clasă că o să întârzii!" Lance i-a aruncat un zâmbet şi a zbughit-o înapoi.
Venind să îl ia pe Lance de Ia şcoală în acea după amiază, Chris a rămas blocată în trafic. Şi-a privit ceasul. Numai şase minute întârziere.

I U,
La 3:21, a oprit în parcarea plină de elevi şi câţiva părinţi care aşteptau. L-a urmărit pe Lance venind spre ea din direcţia clădirii. "Bună, Lance," a spus ea când el a intrat în maşină.
"De ce ai venit atât de târziu?" a cerut el explicaţii scăpând şi o înjurătură. Şi-a aruncat ghiozdanul pe jos, în maşină.
Chris l-a privit cu ochi mari, miraţi. "Poftim? De ce vorbeşti aşa cu mine?" a întrebat ea. Foarte rar bombănise până acum, iar în preajma ei nu blestema niciodată. "Am venit aici ca să îl iau pe Lance. Tu cine eşti?"
Lance a vociferat pe sub mustaţă.
"îmi pare rău că am întârziat," a adăugat Chris. "Am rămas blocată în trafic". Fruntea i s-a încreţit de îngrijorare. "Ai avut o zi grea?" Lance şi-a ferit privirea de ochii ei, întorcând capul şi uitându-se pe geam. "A fost în regulă." Şi nu a mai spus nimic altceva.
în ciuda reasigurărilor pe care le primea că Lance trecea doar printr-o perioadă normală, Chris îşi privea băiatul alunecând, îndepărtându-se tot mai mult de ea, devenind un străin rece şi distant. Un psiholog i-a spus că acest comportament al lui Lance era doar felul în care natura tăia cordonul ombilical, iar ea dorea foarte mult să creadă lucrul acesta.
Adevărul, însă, Chris l-a aflat cu mult mai târziu. Când Lance fusese adus la şcoală în acea zi, mersese la cursuri ca de obicei. In timpul orei de engleză, profesorul a cerut elevilor să citească făcând cu rândul. Când Lance s-a ridicat în picioare să citească, pentru că venise rândul lui, s-a poticnit în paragrafe, stânjenit şi jenat. A citit cu ezitări ca un elev de clasa a cincea, bâiguind cuvintele.
"Se pare că mai trebuie să exersăm," a spus profesorul. "Nu eşti în clasa a noua?" Colegii au râs şi au intervenit şi ei în discuţie. Lance şi-a închis cartea cu zgomot şi a trântit-o la podea. A ieşit mândru din clasă lăsându-i pe toţi să se holbeze la scaunul său gol. Profesorul l-a urmărit cu privirea în timp ce pleca şi şi-a continuat ora, refuzând să meargă după Lance. în schimb, Tony, colegul care stătea în spatele lui Lance şi arhi-cunoscut pentru traficul cu droguri, l-a urmat. Câteva şcoli publice din zonă îl exmatriculaseră pe Tony pentru probleme de comportament, iar părinţii lui îl înscriseseră la aceasta şcoală privată.
Tony a mers după Lance afară, în hol, şi l-a găsit în camera de recreaţie umblând de colo-colo.

"Proştii ăia," a împroşcat Tony cu injurii. "Trebuie să fie îngrozitor să trebuiască să suporţi bătaia de joc a acelor ţipi," a spus el, reflectând sentimentele lui Lance precum o oglindă. "Dar eu am ceva care te va face să uiţi de asta."
"Ce anume?" a întrebat Lance, empatia lui Tony câştigându-i încrederea.
"Vino după mine," a spus Tony. L-a condus pe Lance în afara clădirii, către marginea campusului. Au trecut printr-o gaură din gard înspre aleile pustii ale depozitelor din vecinătate. Acolo, Tony l-a injectat pe Lance cu metamfetamină şi Lance a devenit dependent instantaneu. Lance a continuat să folosească drogul în timpul şcolii până ajuns în anul al doilea, când obiceiul său a cunoscut saltul spre folosinţa zilnică. Odată ce îşi revenea după efectul unei doze, se droga din nou, astfel că stătea treaz şi câteva zile la o anumită perioadă, devenind psihotic din pricina lipsei de somn.
Notele lui Lance au scăzut dramatic. I s-a accentuat lipsa de respect, a început să chiulească de la ore în mod regulat şi câteodată fugea de acasă. Când a fost exmatriculat de la şcoală, a obţinut diploma de echivalenţă generală[4].
într-o zi, în timp ce Lance era din nou plecat, Chris a început să cotrobăie prin camera lui, răscolind şi răvăşind totul. A găsit o cantitate mică de droguri, a dus-o la poliţie şi denunţându-1 pe Lance, acesta a fost arestat. Dar nici acest lucru nu a putut stăvili alunecarea fiului ei pe panta dependenţei.
Chris a căutat ajutor la bisericile şi organizaţiile comunităţii, dar se părea că nimeni nu se implica să facă ceva pentru Lance. *Eu sunt singura căreia îi pasă?* S-a întrebat ea. *Ce pot să fac eu? Sunt doar mama lui.*
într-o zi, în timp ce i se făcea manichiura, a aflat că manichiurista vindea un pistol. "Pot să îl văd?" a întrebat ea. Femeia a scos la iveală o armă mică cu mâner sidefat şi i l-a înmânat. *Am să-l găsesc pe fiul meu şi am să îl aduc înapoi,* s-a gândit ea, pipăind butoiaşul negru al armei><îl cumpăr," a spus ea. "Cât costă?"
Chris a mers acasă la Tony, ştiind că Lance se afla acolo. Găsind uşa descuiată, a intrat şi l-a găsit pe Tony uitându-se la televizor. "Ce este, mămicuţa?" a întrebat el râzând de ea. Chris a scos pistolul şi s-a apropiat

[4] Document oficial în SUA eliberat unei **personae care** nu a terminat liceul, dar care, în schimb, a promovat un examen de stat. (n.tr.)

de el, i-a vârât ţeava sub naş şi i-a cerut să îi dea înapoi pe fiul ei. Când el a izbucnit din nou în râs, i-a băgat pistolul în gură.

"Dă-ini-1 înapoi pe fiul meu!" a ţipat ea.

"Lance, vino şi du-te cu mama ta!" a zbierat Tony, cuvintele fiindu-i neclare din pricina armei.

Lance a ieşit din altă cameră. Avea ochii injectaţi. "Mamă, ce faci?" a întrebat el. "Eşti pe cale să-ţi chemi singură moartea."

"Ieşi afară! Du-te!" a ţipat Tony către Lance.

"Să-mi laşi fiul în pace!" a strigat şi ea la Tony. "Să nu cumva să te mai apropii de el vreodată."

"Haide, mamă!" a spus Lance. "Hai să mergem. Lasă ăla jos!"

"Pot să văd pistolul?" a întrebat Lance în timp ce maşina se îndepărta. L-a verificat, apoi a chicotit.

"Ce găseşti de râs?" a întrebat ea.

"Data viitoare când salvezi pe cineva, ai grijă să armezi mai întâi de toate. Pistolul nu ar fi funcţionat."

Chris i-a găsit o slujbă lui Lance ce consta în a ridica echipamente grele cu ajutorul unui motostivuitor. Pentru că dislexia îi modificase percepţia adâncimii, s-a izbit de o grămadă de utilaje şi rândul de deasupra s-a prăbuşit zornăind la pământ. Managerul a venit la el turbat de furie.

"Eşti atât de prost," i-a strigat acesta. "Abia dacă ai reuşit să completezi cererea de angajare. Care ţi-e problema?" Lance s-a dat jos din motostivuitor şi a părăsit locul de muncă, la fel cum părăsise sala de clasă de la şcoală. Un alt angajat l-a adus acasă. A intrat pe uşa din faţă.

"M-am săturat de Isus al tău. M-am săturat de anturajul tău. M-am săturat de casa asta," a spus el. "Eu am plecat de aici."

S-a dus în camera lui, şi-a umplut geanta cu lucruri şi a plecat. Avea 20 de ani. *Ultima speranţă,* s-a gândit Chris. *L-am pierdut.*

Câteva luni mai târziu, Lance a telefonat mamei lui şi a întrebat dacă ar putea şa participe şi el la aniversarea zilei de naştere a şorei lui. Când a mers să îl ia, Chris a observat că nu arăta deloc bine. I-a pus mâna pe frunte. Avea faţa trasă, de o paloare cenuşie.

"Lance, nu arăţi bine deloc," a spus ea. "Trebuie să te duc la urgenţă."

La camera de gardă, doctorii au descoperit că din cauza metamfetaminei, Lance avea inima atât de rău afectată, încât ei nu o mai

puteau repara. Câţiva dintre bărbaţii familiei lui Lance dezvoltaseră boli de inimă, dar destul de târziu în timpul vieţii, lui însă, i s-a spus că dependenţa de metamfetamină accelerase această boală cu cincizeci de ani.

"Lance are nevoie de o inimă nouă," au spus doctorii. "Inima lui n-o să mai reziste mult."

Părinţii lui Lance l-au dus la un spital din statul Utah pentru îngrijire specializată şi i-au adăugat numele pe lista transplanturilor de inimă. Pentru următoarele nouă luni l-au dus şi l-au adus de la Salt Lake City la Boise la fiecare perioadă de o săptămână şi jumătate. Lance era încă prins în dependenţa sa şi a găsit o cale prin care să consume droguri în continuare. Chris 1-a păstrat pe listă insistând ca el să fie îngrijit şi tratat. Starea inimii lui Lance continua să se degradeze.

în timpul uneia din călătoriile spre Utah, Chris şi Lance au vorbit despre ceea ce vor face când Lance avea să se facă bine. Au hotărât ca împreună să meargă în şcoli şi să vorbească despre pericolul pe care îl reprezintă drogurile. Să înceapă, de asemenea, un proiect în comunitatea locală în cadrul căruia să identifice copii marginalizaţi şi care se luptă să facă faţă şcolii sau au tot timpul probleme şi sunt implicaţi în consumul de droguri. O să-i îndrume, o să-i coopteze în diferite cluburi, o să le găsească prieteni noi, o să lucreze cu şcolile lor şi o să aducă dragostea înapoi în vieţile lor.

O să-i înconjoare pe copii cu adevărul, o să-i ajute să ia decizii mai bune şi să se împace cu familiile lor. Şi au să intituleze misiunea lor, Cercul Dragostei.

Deşi continuau să facă planuri, Chris simţea că visul ei se pierdea în depărtare deodată cu fiul ei. El nu se simţea deloc mai bine. Transplantul era singura lui speranţă.

"Sunt din ce în ce mai bolnav," i-a spus mamei lui într-o zi, telefonându-i din spital. "Am obosit cu programul acesta. Te rog, ia-mi numele de pe lista de transplant."

"Nu! Dacă fac asta, o să mori," a spus Chris izbucnind în plâns.

"Nu pot să fac şi inimii altcuiva ceea ce i-am făcut alei mele," a adăugat el. "Ştiu că voi sfârşi prin a distruge şi inima cea nouă. Nu pot să mă despart de droguri. Vreau să îmi retragi numele de pe listă."

"Nu voi face asta," 1-a asigurat ea. "O să te faci bine. Nu spune asemenea lucruri nebuneşti."
"Mamă, sunt destul de mare acum - eu însumi pot să-mi retrag numele de pe listă. Dacă nu faci tu asta, am s-o fac eu."
"Nu, să nu faci asta," a spus ea. "Vei fi sănătos din nou. Trebuie să încerci. Avem atât de multe planuri. Ai toată viaţa înaintea ta, plină de lucruri plăcute şi încântătoare pe care să le faci." A încercat să îl convingă, dar nu a reuşit.
Şi-a retras singur numele de pe listă.
"Mamă," a sunat într-o noapte din camera lui de spital. "Sunt pe moarte. Vino să mă iei şi să mă duci acasă."
"Nu pot să te iau," a spus ea. "Ai nevoie de îngrijire medicală 24 de ore din 24. Eşti conectat la aparate ca să te menţină în viaţă. Nu te pot lua acasă. Stai acolo şi încearcă să dormi puţin. Va fi mai bine mâine dimineaţă."
"Mă deconectez singur chiar acum," a spus el. "Am să vin acasă pe jos dacă tu nu vii să mă iei."
I-a stat inima. "Voi fi acolo în zece minute," a spus ea. Când a ajuns la spital, asistentele îl aduseseră afară lângă bordură, într-un scaun cu rotile. "La revedere, Lance," i-au spus ele. "Ne-a făcut plăcere să te cunoaştem. Sper ca ultimele tale zile să fie plăcute." Plângeau cu toţii.
încetaţi! încetaţi! voia să ţipe Chris. *Asta nu e un adio. Se va face bine. De ce vorbiţi aşa?* L-a urcat pe Lance în maşină şi l-a dus acasă.
Acasă, şi-a dat seama cât de bolnav era Lance. Trebuia să îl ajute din dormitor în bucătărie, la baie, oriunde avea nevoie să meargă. Soţul ei intrase într-o criză de negare. "Eu merg la bowling," spunea el şi dus era. în timp ce Chris stătea alături de fiul ei, a zdrobit-o greutatea şi amărăciunea. A simţit cum aceeaşi tensiune îl sufoca şi pe Lance, înăbuşind casa în mâhnire şi tristeţe.
"Chris, ce faci?" a întrebat-o o prietenă la telefon.
"îl îngrijesc pe Lance," a spus ea.
"Dacă este acasă, înseamnă că se simte mai bine!" a spus prietena.
"Nu. Lance este pe moarte. L-am adus acasă."
"Cine este acolo cu tine?"
"Doar eu, Lance şi Satana. Tot locul ăsta este oprimat. Mi-e frică şi sunt singură."

"Am să încep un lanţ de rugăciuni pentru tine şi pentru Lance," a mai spus prietena ei. "Am să sun pe fiecare persoană pe care o cunosc şi care se poate ruga."
Pe măsură ce se ridicau rugăciuni pentru Lance, Chris a simţit că apăsarea aceea din casa ei se risipea. Unchiul lui Lance a venit şi a stat de vorbă cu el despre a-1 accepta din nou pe Hristos în viaţa lui. Lance a fost de acord şi L-a acceptat. Chris şi Lance au petrecut ore întregi împreună revanşându-se unul faţă de altul şi faţă de Dumnezeu. "Isus este mântuitorul meu," i-a spus Lance fratelui său. "Mă vei avea înapoi." Prietenii vechi ai lui Lance au venit să-şi ia rămas bun, inclusiv câţiva dintre aceia care consumaseră droguri cu el, deşi unii nu ar fi intrat în casă. Chris a simţit că în mod literal nu puteau să păşească în casă, de parcă prezenţa lor nu putea suporta noua prezenţă ce se afla înăuntru, de parcă forţe nevăzute îi protejau acum casa.
"Este ceva ce ţi-ai dorit întotdeauna să faci?" l-a întrebat Chris pe Lance într-o dimineaţă.
"întotdeauna am dorit să fac două lucruri, mamă," a răspuns Lance. "Mi-am dorit totdeauna să merg în Australia şi mi-am dorit mereu să sar cu paraşuta."
"Nu pot să te duc în Australia," a spus Chris, "dar te voi înscrie la un curs de sărit cu paraşuta." Lance a urmat un curs de sărituri cu paraşuta. Urma să sară în tandem cu un paraşutist expert, ce avea să fie prins de spatele lui cu nişte curele. Şi-a pus costumul şi înainte să se urce în avion, Chris i-a făcut o fotografie. "Te iubesc," a schiţat Lance cu amândouă mâinile în limbajul american al surdo-muţilor.
După ce a sărit din avion, Chris i-a urmărit cu privirea căderea liberă, plutind, de parcă zbura. Părea suspendat în timp precum pământul de sub el, cu întreg potenţialul său care se pierdea; s-a grăbit spre el. După ce a aterizat, Chris a alergat pe câmpie în întâmpinarea lui. "Mamă," a strigat el. "Ar fi trebuit să te ascult. Viaţa e minunată! Aceasta a fost cea mai mare înălţime la care m-am ridicat vreodată în viaţa mea!" Avea privirea strălucitoare, iar faţa i se îmbujorase.
Nouă zile mai târziu, Chris stătea lângă patul fiului ei. "Mamă," a spus Lance, cu vocea slăbită de oboseală. "Va trebui să mergi în şcoli de una singură."

"Nu pot," a şoptit ea.
"Mamă, va trebui să faci asta. Spune-le copiilor şi părinţilor lor ce m-a ucis pe mine. Promite-mi!" Pe când îl ţinea strâns în braţe, i-a promis acest lucru şi curând după aceea, Lance a respirat pentru ultima oară. Au venit oameni care formaseră lanţul de rugăciune, să se roage pentru ea. Nu voia să-1 lase pe Lance să se ducă. Poate că avea să se trezească, aşa, ca dintr-un vis urât.
"Am crezut că l-am pierdut cu mult timp în urmă," a spus Chris, "dar de abia l-am primit înapoi. Cum să-1 las să se ducă tocmai acum?" Când Chris l-a înmormântat pe fiul ei, a simţit că a îngropat cu el o parte din ea însăşi.
Chris clocotea de mânie împotriva lui Dumnezeu şi a tuturor celor ce părea că nu luaseră în serios starea critică a lui Lance. înainte să întreprindă vreo acţiune în direcţia promisiunii pe care i-o făcuse lui Lance, trecuse deja un an. Avea să pună bazele programului *Cercul dragostei,* aşa cum plănuiseră. Dorea să înceapă cu organizarea unei conferinţe educaţionale pentru părinţi pe tema metodelor de a-i ţine pe copii la distanţă de droguri. Şi-a vândut mobila din casă ca să sponsorizeze evenimentul, dar din cincizeci şi două de persoane care şi-au făcut apariţia, patruzeci şi nouă erau prieteni şi rude. Nu era deloc publicul larg la care sperase. în orice direcţie se îndrepta, se simţea învinsă. într-un târziu, a renunţat.
"Doamne, nu mai fac nimic altceva," s-a rugat ea. "Dacă ai nevoie de mine, va trebui să mă chemi Tu. Nu îţi mai cer nici un alt ajutor."
Câteva zile mai târziu, i-a telefonat un pastor, prieten cu ea. "Chris, realizatorii emisiunii de ştiri de la NBC vor să te prezinţi să vorbeşti la o convenţie de tineret anti-drog. Este un eveniment dedicat tinerilor care se concentrează pe prevenirea consumului de droguri cât şi pe programele de recuperare. Ei doresc ca tu să împărtăşeşti povestea lui Lance."
Pe când Chris conducea maşina spre centrul de întâlnire în ziua prezentării sale, a văzut aproape 600 de autobuze şcolare în parcare. Nu putea să creadă. "îmi pare rău că m-am îndoit de Tine, Doamne," s-a rugat ea. "Te rog, ajută-mă să vorbesc. Ajută-mă să schimb ceva aici, astăzi."
Am întâlnit-o pe Chris mai târziu la o continuare a campaniei "Este destul!" Fusesem rugată la aceeaşi convenţie la care participase şi Chris,

să-i ajut pe tineri să stabilească relaţii cu biserici sau alte organizaţii care i-ar putea ajuta să se recupereze din dependenţele lor. La finalul prezentării mele, întotdeauna mă adresez auditoriului cu un gest simplu care spune "Vă iubesc!", cu ambele mâini ridicate, în limbajul american al surdo-muţilor. Chris şi soţul ei s-au apropiat de mine după ce mi-am încheiat discursul, având ochii în lacrimi. în ultima fotografie pe care o aveau cu fiul lor în viaţă, acesta gesticula cu ambele mâini făcând acelaşi semn pe care îl făcusem şi eu.
La ceva vreme după aceea, în timpul prezentării lui Chris, cuvintele ei m-au adâncit în scaun. "Lance a plecat dincolo curat şi a luptat pentru revenirea sa," a spus Chris, cu o voce caldă, dar fermă. "Nu luaţi metamfetamină sau orice alt drog," s-a adresat tinerei audienţe. "Nu lăsaţi ca drogul acela să vă distrugă vieţile şi să distrugă vieţile familiilor voastre. Trebuie să vă iertaţi părinţii, căci nu înţeleg totdeauna ceea ce aveţi voi nevoie. Ca părinte, trebuie să vă cer acest lucru, vă rugăm să ne iertaţi pentru felul în care ne-am purtat cu voi. lerîaţi-ne pentru indiferenţa pe care am arătat-o în această perioadă a vieţii voastre când aveţi nevoie de timpul şi atenţia noastră. Chiar dacă unii dintre noi suntem incapabili să vă ajutăm din cauza propriilor noastre dependenţe, puteţi găsi o cale de a vă croi o viaţă mai bună. Nu trebuie să călcaţi neapărat pe aceleaşi urme în vieţile voastre."
"Părinţi, cât suntem de naivi şi de ignoranţi," s-a adresat ea adulţilor. "Trăim pentru copiii noştri. De ce trebuie să îi îngropăm? Copiii voştri au nevoie să le fiţi prieteni tot atât de mult cât au nevoie să le fiţi părinţi. Trebuie să le fiţi prieteni."
La finalul prezentării am rugat-o pe Chris să mi se alăture într-o vizită la penitenciarul de femei. A fost de acord şi am început să studiem împreună Biblia, pregătindu-ne să împărtăşim din Cuvânt la închisoare. Cu toate acestea, Chris se simţea încă nepregătită. "Aproape că îţi aud genunchii cum tremură," i-am spus zâmbind, "dar o să te descurci de minune!"
Am vizitat penitenciarul, oferind studii biblice unui grup mic de deţinute. Camera era stearpă, cu pereţi goi, nedecoraţi, fără culoare şi învechiţi, plini de praf. în mijloc trona o masă de metal. De cealaltă parte

a mesei, în faţa lui Chris, stătea o tânără femeie, puţin trecută de 20 de ani. O privea pe Chris

încruntată aruncându-i priviri încărcate de ură. Femeia nu şi-a schimbat direcţia privirii nici măcar pentru o clipă, făcându-ne pe amândouă să simţim fiori pe şira spinării. Chris s-a foit în scaunul ei şi s-a uitat în jos. Ştiam că îi era teamă, pentru că nu mai voia să-şi ridice capul.
Studiasem despre cât de mult ne iubeşte Dumnezeu, că a mers până acolo încât a trimis pe Fiul Lui, astfel că indiferent de ceea ce am făcut, putem să trăim o veşnicie împreună cu El. Apoi am rugat-o pe Chris să ia cuvântul. Chris s-a uitat la mine şi am văzut licăriri de teamă în ochii ei. Femeia se holba în continuare la ea.
Deşi înfricoşată, Chris a vorbit pe scurt despre Lance şi moartea lui şi despre speranţa ei de a-1 revedea. A menţionat bucuria pe care o găsise în a preda lui Dumnezeu toată durerea ei. Apoi a urmat pastorul să spună câteva cuvinte. Femeia continua să o fixeze pe Chris.
"Timpul a fost epuizat," a anunţat vocea gardianului. Deţinutele s-au ridicat şi au plecat spre uşă în rând, apoi au coborât scările spre clădirea principală. Au trecut apoi printr-o altă uşă când au terminat de coborât scările. M-am întors spre Chris şi am început să ne adunăm lucrurile. Uşa de la baza scărilor s-a deschis din nou şi femeia aceea mânioasă şi-a făcut apariţia, a prins privirea lui Chris şi s-a avântat în goană pe scări spre ea.
Chris a înlemnit. *O, nu,* s-a gânit ea. *Vine înapoi să mă lovească.* La fel am crezut şi eu şi am început să mă rog.
Femeia a urcat până la Chris, şi-a aruncat braţele în jurul ei şi a început să plângă.
"Tu mi-ai schimbat viaţa," i-a spus lui Chris. "îţi mulţumesc pentru ceea ce ai spus."
/ 'Nu," a răspuns Chris vizibil marcată. "Isus Hristos ţi-a schimbat vi^ţa." Gardianul a venit înapoi şi a condus-o pe femeie afară.
[1] Chris s-a întors să mă privească cu faţa în lacrimi. "Voi vorbi oricui, oriunde, oricând despre fiul meu. îl aud pe Dumnezeu spunându-mi să continui, indiferent de circumstanţe. N-o să mă mai tem."
Ne-am îmbrăţişat.
Deşi Chris progresa, mai avea încă, crize de depresie.

"Sunt încă furioasă pe Dumnezeu. Cum a putut El să facă aşa ceva? Cum a putut El să mi-1 ia pe Lance?"
"Nu Dumnezeu 1-a luat," i-am spus. "Nu, nu, Chris. Nu El a fost cel care a făcut asta. El nu ţi-a luat fiul. Dar este un război în plină desfăşurare în univers şi Dumnezeu trebuie să lase păcatul să îşi atingă culmile. Dar El promite că va îndrepta toate lucrurile la sfârşit. Nu este vina lui Dumnezeu. Aceasta este minciuna diavolului."
"Tot mai simt că am eşuat," a spus ea. "Nu-mi îndeplinesc promisiunea faţă de Lance."
"Trebuie să laşi asta cu totul în seama lui Dumnezeu," i-am răspuns. "Dumnezeu nu a schimbat un lucru rău pentru mine, decât atunci când l-am predat Lui în întregime. Dumnezeu are un scop cu viaţa ta. Ştiu că acum este greu să întrezăreşti ceva dincolo de durere şi mâhnire, dar trebuie să Ii acorzi o şansă. întristarea după urma morţii lui Lance ia timp. N-o să te trezeşti într-o zi să spui că te simţi mult mai bine, dar vei putea să salvezi vieţile altor oameni cu povestea lui Lance şi cu povestea ta.
îndată ce Chris şi-a întors inima spre Dumnezeu şi a dedicat Lui slujirea ei, El a ridicat-o, binecuvântând orice lucru pe care îl făcea. A fost solicitată să vorbească la mai multe conferinţe. A realizat clipuri publicitare pentru Northwest Cable News, un canal de televiziune care transmitea în cinci sau şase state, ajungând în 4,5 milioane de case. S-a implicat în campanii care au schimbat felul în care era abordată legislaţia privind drogurile, în statul ei, fundamentând pachetul legislativ pe fapte şi şi-a prezentat cu succes cazul în Senat şi în Congres. Chris şi-a dedicat întreaga viaţă pentru a oferi şi altora mângâierea pe care Dumnezeu i-o dăduse ei.
"Datorită lui Lance, ştiu că întreaga mea viaţă este o adevărată misiune," mi-a spus Chris. Dacă pot conduce la piciorul Crucii măcar câte un suflet cu fiecare ocazie, atunci mi-am îndeplinit scopul."
Chris şi eu am început să lucrăm împreună în mod regulat. Am vizitat penitenciare. Am mers în rezervaţiile de indieni pentru a oferi învăţătură despre sindromul alcoolic fetal, recuperarea de pe urma dependenţei de droguri şi felul în care se pot lua decizii mai bune. Am sprijinit împreună familii care pierduseră pe cei dragi din cauza drogurilor şi alcoolului, oferindu-le compasiune şi speranţă. Am călătorit împreună la diferite evenimente organizate pentru tineri cât şi la diferite simpozioane, pe întreg
cuprinsul Statelor Unite. Chris s-a alăturat conducerii organizaţiei *True Step Ministries.*

Ea a aflat că o singură mamă poate aduce mari schimbări şi, împreună cu Dumnezeu, a realizat mai mult decât visase. "Când te-am văzut făcând semnul acela care simbolizează cuvintele 'Vă iubesc', am simţit că Dumnezeu ne aduce împreună pentru ceva anume," mi-a mărturisit ea. Era adevărat. Aventurile mele împreună cu Chris de abia începeau.

19
Tâlhar pe un drum lăuntric

L L Ţ ■ l e rog, dă-i fiicei tale un exemplar din *Un miracol al străzii* cu numărul meu de telefon înăuntru. Dacă citeşte cartea şi vrea să -*_ stea de vorbă cu mine, atunci spune-i să mă sune."

Plină de mânie, câteodată dorind să se sinucidă, Rachel, o tânără în vârstă de 19 ani, nu fusese aşa dintotdeauna. "Dar starea aceasta se menţine deja de cinci ani," a declarat mama ei, "şi se tot înrăutăţeşte, nici gând să se amelioreze. O poţi ajuta?"

O, Tată din Ceruri! Cum o pot ajuta? Cum?

Rugăciunea mea tăcută a primit o soluţie rapidă. "E în ordine, Cheri. Roagă-te împreună cu ea pentru asta. Roagă-te!"

Aşa că ne-am rugat împreună, eu şi mama lui Rachel, deşi ne aflam la capete opuse ale firului de telefon.

Am plecat să ţin un discurs la o întâlnire de tabără în Vermont. Când m-am întors, aveam un mesaj de la Rachel.

"Mama mi-a dat cartea ta şi mi-a zis să te sun," spunea ea. "Poţi să mă suni înapoi dacă vrei. Chiar nu îmi pasă."

A sunat! Nici nu-mi vine să cred, m-am gândit eu. Am ridicat telefonul.

"Bună, Rachel," am spus, răspunzând mesajului ei. "Mi-ar face mare plăcere să mă întâlnesc cu tine. Crezi că putem să fixăm o întâlnire?"

"Poate," a răspuns fata. "Nu prea am nevoie să te întâlnesc, dar mama mi-a spus că o să-mi plătească biletul să vin să te văd."

"E grozav!" am spus eu. "Sunt implicată într-o acţiune weekend-ul viitor în Medford, Oregon, intitulată *Isus în Parc.* Poţi să fii asistenta mea

în acest weekend? Vom putea astfel, să ne cunoaştem. Tu, eu şi colega mea Chris putem să zburăm de la Boise la Medford în trei sau patru ore."

"OK," a încuviinţat ea. "Cred că pot să fac asta."

"Grozav!" am spus eu.

Planurile mele să o întâlnesc pe Rachel, întocmite la repezeală, aveau să se confrunte cu o complicaţie care s-a ivit ulterior. Uitasem de Camporeea Exploratorilor din Nord-Vest, o tabără anuală planificată să se desfăşoare pe parcursul săptămânii ce preceda evenimentul din Medford. Exploratorii - un club pentru băieţi şi fete asemănător cu Cercetaşii Băieţi şi Fete - predau copiilor şi tinerilor o gamă largă de abilităţi şi subiecte de interes. Organizau astfel de tabere la nivel local, regional, naţional şi internaţional. Eram unul dintre conducătorii de exploratori, aşa că nu intra în calcul posibilitatea de a lipsi de la acest eveniment.

L-am rugat pe Ben, unul dintre directorii de la *Hope TV,* care era proprietarul unui avion mic, să le ia pe Rachel şi Chris din Boise, să le aducă la Baker, să mă ia pe mine şi apoi să ne ducă pe toate la Medford, în locul planului iniţial de a merge cu maşina.

"Nici o problemă," spusese el. Chris mergea să o întâlnească pe Rachel la aeroport, iar Ben urma să le ia pe amândouă de acolo. Astfel, m-am îndreptat către Baker pentru Camporeea Explo.

Fiind crescută ca o fată de oraş, eram acum un conducător explo care ajuta la organizarea taberelor. Fetele în vârstă de nouă ani din grupul meu, mă priveau de parcă eram un guru în sălbăticie. Dar ce ştiam eu despre a întinde cortul? Nimic. Tunete se auzeau în cer şi rafale de vânt fâlfâiau materialul plasticat al cortului în timp ce ne luptam să-l întindem, să ne dăm seama unde erau capetele şi să îl fixăm. Vântul s-a înteţit suflând fipr6s împotriva noastră, pe măsură ce ne chinuiam să campăm.

"Doamnă Peters, ce ne facem acum?" a întrebat o fetiţă după ce încercasem câtva timp.

"Nu am nici o idee," am râs, iar vocea îmi era acoperită de vânt. "Haideţi să ne rugăm!"

într-un final ne-am dat seama ce era de făcut, am fixat corturile, şi după ce am încheiat momentele de închinare, am intrat în sacii de dormit, patru persoane într-un cort. Gloria, o fetiţă de nouă ani, al cărei

sac de dormit se afla chiar lângă al meu, avea ceva să îmi spună - mi-a povestit

despre un stil de viaţă pe care mulţi oameni nu l-ar putea înţelege. Am realizat pe dată imaginea unei vieţi plină de neglijare şi singurătate pe care trebuia să o înfrunte zi de zi.
I-am spus câte ceva din mărturia mea. "Uite aici, povestea mea- *Un miracol al străzilor.* Poate că eşti prea tânără pentru o asemenea povestire, dar este şi povestea ta. Vreau ca tu să cunoşti finalul acestei povestiri. Viaţa ta nu trebuie să aibă un sfârşit plin de tristeţe. Dumnezeu te iubeşte incredibil de mult, Gloria. Nu contează mediul din care provii. Dacă te menţii lângă El, El te va scoate din dezordinea care acum îţi marchează viaţa. El are un plan pentru tine. Ştiu că acum este foarte greu, dar trebuie să mă crezi." Ştiam, de asemenea, că trebuia să înştiinţez pe cineva care o putea ajuta.
Am îmbrăţişat-o pe Gloria şi m-am rugat cu ea înainte să adoarmă. Am stat mult timp trează ascultând vântul lovind apărătorile cortului şi mişcările foşnitoare ale copiilor adormiţi. *Oamenii au nevoie de puterea Evangheliei pretutindeni,* mi-am dat atunci seama, *chiar şi în comfortabilele şcoli creştine. Cât de multe presupunem noi - cât de puţine cunoaştem! Chiar şi printre ai noştri ducem grele poveri sufleteşti.*
Vremea a continuat să se înrăutăţească pe măsură ce weekend-ul se apropia de sfârşit. Curând îl aşteptam pe Ben să sosească în micul lui avion cu Rachel şi Chris la bord pentru a mă lua alături de ei în continuarea călătoriei. Oare va reuşi să ajungă prin ploaia torenţială şi ceaţa deasă? Am aşteptat la ora stabilită, dar nici urmă de micul avion. *Ce li s-o fi întâmplat?* m-am întrebat. *Oare Rachel sosise la timp? Sper că nu este supărată că am trimis-o pe Chris să o ia de la aeroport.*
Acasă, în Boise, Ben luase hotărârea de a anula zborul. Chris plecase deja să o ia pe Rachel de la aeroport. Ben le-a întâlnit şi le-a anunţat că vor trebui să meargă cu maşina până la Baker unde mă aflam eu, apoi, de la Baker la Medford, alte zece ore de parcurs în maşină. Nu era o nici altă soluţie.
Timpul se scurgea încet. Patru ore mai târziu, un Chevy Cavalier alb s-a apropiat de mica pistă unde aşteptam eu. Chris a coborât din maşină şi m-a prezentat lui Rachel. Era o fată frumoasă cu păr de culoare închisă şi personalitate plăcută. Chris îi povestise deja împrejurările în care survenise moartea fiului ei, Lance. In timpul călătoriei pe care o făcuseră împreună,

îşi deschiseseră sufletul una faţă de cealaltă şi se împrieteniseră. Poate că vremea rea fusese până la urmă, o binecuvântare, mi-a venit mie în gând.
"Sincer, nu am nici un fel de probleme," mi-a spus Rachel în timp ce porneam în călătoria de douăsprezece ore spre vest. "Nu ştiu ce tot spunea mama. Ea este foarte protectivă şi îşi face prea multe griji, dar nu mă cunoaşte cu adevărat. Oricum, mă bucur de o vacanţă foarte distractivă."
"Sunt foarte bucuroasă că ai putut veni," am răspuns eu. "îmi place foarte mult să-mi fac noi prieteni."
Am urmat cursul arătat de hartă pe drumuri înguste de ţară, şerpuind printre munţi. Era întuneric şi pe măsură ce se făcea tot mai târziu, mi-am adus aminte că primul lucru pe care aveam să-1 fac în dimineaţa următoare, era să ţin o prezentare. Aveam nevoie de ceva odihnă. M-am uitat la ceas: 2:30 a.m.
"O să fiu o epavă mâine dimineaţă la prezentare dacă nu dorm puţin," le-am spus, întinzându-mă pe bancheta din spate."
"Noapte bună," au răspuns ele, aşezate comfortabil pe locurile din faţă. M-am aşezat cât de comod îmi permitea locul şi am închis ochii.
"Ai văzut?" a întrebat Chris pe neaşteptate, trezindu-mă.
"Da! E cel mai drăguţ lucru pe care l-am văzut vreodată," a răspuns Rachel. "Era tare drăgălaş. Ce era acela?"
"Nu ştiu. Hai să mergem înapoi şi să vedem dacă îl putem găsi."
Maşina a încetinit şi pentru că drumul era aşa de îngust, ne-am oprit şi am mers înapoi.
M-am ridicat şi eu în scaun. "Ce se întâmplă? Ce anume aţi văzut?"
De-a lungul drumului întunecat cu două benzi, o dubită trecuse pe lângă noi, îndreptându-se în direcţia opusă. Şoferul văzuse şi el ce văzusem noi şi se întorcea şi el să privească mai îndeaproape.
Acolo, pe şosea, lovit de lumina farurilor din ambele direcţii, am văzut un raton traversând încetişor. Avea o mască neagră de blană în jurul ochilor şi un cerc de blăniţă albă în jurul feţei. Urmele pe care le lăsa mi-au adus aminte de un tâlhar. Cu siguranţă ne ţinea treze.
"A fost lovit de o maşină!" a exclamat Rachel când ne-am apropiat.

"Sărăcuţul!" a spus Chris.
Şoferul dubitei a ieşit din maşină şi 1-a acoperit cu jacheta sa, 1-a ridicat şi 1-a dus pe marginea drumului ca să nu fie călcat din nou.

Chris a sărit afară din maşină şi a alergat spre raton. Rachel a coborât şi ea şi a alergat să-1 vadă unde zăcea cu ochi larg deschişi, clipind de durere şi teamă. "Trebuie să găsim un veterinar," a ţipat Chris.
"E aproape trei dimineaţa," am răspuns eu.
"Bine, atunci îl vom duce la urgenţă în primul oraş în care vom intra," a vorbit Chris din nou.
E doar un raton, mi-am spus eu. *Li se întâmplă tot timpul astfel de lucruri.* M-am uitat la Chris care fredona din suflet o melodie pentru animalul în suferită. *Dar Chris nu tratează moartea la fel ca ceilalţi oameni,* mi-am amintit. *Ea nu poate să lase acest raton să moară aici.*
Şoferul dubitei a găsit un prosop uzat ca să învelim animalul în el şi a plecat mai departe, văzându-şi de drum. Noi am dus cu grijă animalul greu la maşină.
"Va trebui să îl ţii în braţe," mi-a spus Chris. "Trebuie să fie un oraş pe aici pe aproape. Rachel, vrei să te uiţi pe hartă şi să îmi spui cât mai este de aici până la primul oraş?"
Mi-am îndreptat privirea în jos, spre ratonul care se odihnea pe pieptul meu. Ochii lui strălucitori mă priveau cu teamă, iar trupul îi era scuturat de frisoane de durere. Am încercat să nu mă mişc, ca să îl protejez de hopurile pe care le traversa maşina. *O să îi cânt ceva,* m-am gândit. *De asta am eu nevoie când mi-e teamă şi sunt rănită.* Nu mă mândresc cu vocea mea, dar am început să îi cânt încetişor fiecare imn creştin pe care mi-1 puteam aduce aminte. "Smereşte-te în faţa lui Dumnezeu," cântam eu. "Şi El te va ridica." Am cântat în continuu în timp ce Rachel şi Chris căutau cu înfrigurare oraşul următor.
M-am întins pe bancheta din spate cu ratonul pe pieptul meu. Era mai calm acum. îmi găsise degetul şi se agăţase de el cu lăbuţa lui mică. I-am observat mişcările pieptului, săltând şi coborând. Am pipăit prosopul cu care îl înfăşurasem. Era îmbibat de sânge.
"Nu te teme," i-am spus. "O să fie bine." Am cântat alt cântec şi pe urmă un altul. "Acum eşti în siguranţă," i-am spus. "Mai rezistă un pic!"
Chris şi Rachel au început să vorbească repezit şi cu aprindere de pe locurile din faţă. "O să găsim un veterinar şi o să îl îngrijească să se vindece, să îl facem ca nou," a spus Chris. "Apoi o să-1 adopt."

"Cum o să-i pui numele?" a întrebat Rachel.
"Ce-ar fi să-i spun 'Zgâriici', pentru că a alergat pe stradă şi s-a ales cu o zgârietură." Rachel a râs.
"E adorabil," a spus Rachel. în timp ce ele vorbeau, am simţit cum respiraţia ratonului se precipita devenind sacadată şi din ce în ce mai scurtă şi repezită. Am ştiut atunci că nu mai putea rezista mult. Ce trebuie spus atunci când un raton îţi moare în braţe?
"Să nu-ţi fie frică," i-am spus. "Doamne, te rog, oferă-i puţină mângâiere. Fă astfel încât să aibă o moarte uşoară." I s-a oprit respiraţia, iar trupul său a rămas nemişcat. în faţă, Chris şi Rachel continuau să vorbească. L-am ţinut pe raton în braţe, în linişte, pentru câteva minute, înainte să le spun, neştiind de ce am ales să fac aşa.
"S-a dus," am spus în cele din urmă. Chris şi Rachel nu au spus nimic. Am continuat să mergem câteva mile şi nu se auzea altceva decât huruitul motorului. "Va trebui să ne oprim şi să găsim un loc unde să-1 îngropăm," am spus.
Păduri întunecate se conturau nedesluşit în jurul nostru. Chris a oprit pe marginea drumului. Voiam să găsim un loc neted, să săpăm o groapă cu ajutorul unor pietre, să-1 îngropa şi să rostim câteva cuvinte. Pe când cercetam tufişurile împreună, încercând să găsim locul potrivit, am auzit un ronţăit printre tufe. Ne-am ridicat privirile şi ne-am uitat câţiva metri mai înainte, în tufişuri, ca să vedem ochii ca mărgelele şi un cap păros al căror proprietar era...
"Un urs!" am ţipat toate. îmi zvâcnea inima să mă înec de emoţie. Am aruncat ratonul în aer şi am alergat înapoi la maşină, am sărit înăuntru şi ne-am întors la drumul nostru.
"Şi după toate astea, tocmai am aruncat ratonul în aer?" am întrebat eu în timp ce toate încă tremuram de pe urma sperieturii. Era 3:30 dimineaţa şi întuneric beznă.
"Ai văzut ursul?" a întrebat Rachel. "Nu a fost doar imaginaţia mea, nu-i aşa?"
"Nu. Şi noi l-am văzut," a răspuns Chris.
Am început să râdem. Mi-am dat seama că râsul lui Rachel suna ciudat şi nu înţelegeam.
"Rachel," am spus, "ce s-a întâmplat?" Plângea cu suspine.

Au trecut câteva clipe lungi; apoi a răspuns: "Mă simt de parcă aş muri la marginea drumului şi nimeni nu mă salvează."
"O, Rachel," i-am spus, "nu ai fi acum în maşina asta dacă nimeni n-ar fi interesat să te salveze. Dumnezeu te iubeşte şi este interesat de tine. Lui îi pasă de tot ce se întâmplă în viaţa ta. Sper ca în timpul pe care îl vom petrece împreună să ajungi să simţi lucrul acesta."
Chris i-a oferit un şerveţel. "Poţi să ne spui ce s-a întâmplat în viaţa ta?" a întrebat ea liniştit. Rachel şi-a suflat nasul şi privea pierdută pe geam, la întunericul nopţii, cu faţa brăzdată de lacrimi. Luminile farurilor scânteiau în oglinzi de-a lungul fiecărei curbe adânci.
"Când aveam cincisprezece ani, am vrut să merg la o petrecere. Părinţii mei sunt foarte iubitori şi sunt nişte creştini destul de stricţi. Nu aveau încredere în acei tineri, aşa că nu m-au lăsat să merg. Dar eu m-am furişat afară din casă şi m-am dus. Cei de acolo beau şi fumau marijuana, dar cum eu nu eram implicată, nu consideram că acest lucru ar fi fost o problemă. Nu obişnuiam să fumez, cu atât mai puţin să beau - doar îmi pierdeam vremea împreună cu ei. Am avut nevoie să merg la toaletă, dar când am intrat înăuntru, m-au urmat câţiva băieţi care m-au violat. Când eram mică, mama îmi spunea că dacă vreodată mi se va întâmpla ceva rău, tot ce aveam de făcut era să mă rog şi totul va fi bine. Tot timpul acela m-am rugat încontinuu. Nu s-a întâmplat nimic şi nu a venit nimeni să mă salveze. Când nu au mai avut nevoie de mine, au deschis uşa şi mi-au spus să plec. Am rătăcit primprejur complet năucă pentru ceva vreme, apoi am plecat acasă şi m-am spălat. Nu am suflat nimănui o vorbă despre cele întâmplate. Nu i-am spus mamei niciodată şi nici altcuiva. Pentru următorii patru ani am fost orbită de furie. I-am urât pe toţi băieţii şi de fiecare dată am încercat să mă răzbun dacă vreunul dădea semne că mă admira. Am luat o mulţime de droguri şi bănuiesc că am căzut în acel abis fără fund."
Acolo, pe drumul şerpuit şi întunecat, în urma întâmplării cu ratonul, zidurile lui Rachel s-au prăbuşit. Acolo s-a întors ea înapoi la Dumnezeu. Am ajutat-o să înţeleagă că tragedia aceea nu era nici vina lui Dumnezeu, nici a ei, dar că există consecinţe atunci când singuri ne plasăm în locuri sau situaţii periculoase. Prin alegerile pe care le facem, deşi câteodată acestea sunt doar alegeri naive, nu intenţionate, se întâmplă lucruri care ne rănesc.

Am ajuns în dimineaţa următoare, suficient de devreme cât să am timp să mă pregătesc pentru prezentare. Totul din cadrul acelui program *Isus în Parc,* de la prezentări, la momentele poetice şi până la muzica interpretată, s-a referit la împăcare şi întoarcerea la Dumnezeu. Rachel, Chris şi cu mine am continuat să petrecem timp împreună râzând şi glumind. Am tratat însă, şi problema violului şi a tuturor resentimentelor care au decurs din acesta. Odată ce suferinţa ei secretă fusese dezvăluită, Rachel a putut să se apropie de noi şi să ne pună întrebări cu privire la alte experienţe traumatice prin care trecuse. "Cum rămâne cu acest lucru pe care l-am făcut?" ne întreba ea. "O să ierte Dumnezeu şi aceasta?"
"Da," i-am răpsuns. "Dumnezeu te iubeşte şi te vrea înapoi. Tot cerul este întristat de suferinţele tale. Nimeni nu aşteaptă ca tu să plăteşti pentru ceea ce ai făcut, să te revanşezi pentru toate câte ţi s-au întâmplat sau să regreţi totul suficient de mult. Dumnezeu te vrea înapoi şi atât."
La vremea când ne pregăteam să plecăm, Rachel era o cu totul altă fată. Trăsăturile feţei ei se transformaseră astfel că asprimea şi sfidarea făcuseră loc calmului şi frumuseţii. Râsul ei suna acum autentic.
Pe drumul de întoarcere către casă, am luat cu noi o femeie care se înapoia şi ea tot la Boise. La o distanţă de patru ore de Boise, ne-am oprit la un restaurant de pe marginea drumului, practic în mijlocul sălbăticiei, pentru a ne procura câte un sandwich şi a folosi toaleta. Apropiindu-ne, am văzut în faţa restaurantului o cuşcă mare cu doi ieduţi înăuntru.
Am coborât din maşină şi i-am privit câteva minute. Amândoi ieduţii
erau de parte bărbătească - unul avea corniţe mici, celălalt nu avea deloc.
'Acela care avea coarne, tot alerga şi sărea şi îl ciocnea pe celălalt în cap.
Era clar că pentru ieduţul fără corniţe, acest lucru era dureros, dar el se
proptea băţos încercând să-1 intimideze pe adversar.
"Sunt aşa drăgălaşi! Mă întreb dacă or fi de vânzare," a spus Chris. "Vreau să-i cumpăr."
"De ce?" a întrebat Rachel.
"Ca să mă facă fericită," a răspuns Chris.
"Hei, ia stai un pic," am intervenit eu. "Acuma trebuie să duc în braţe capre? Chris, trebuie să

discutăm!"

Ea a izbucnit în râs şi am intrat în magazin. Chris a întrebat-o pe femeia care era proprietara restaurantului ai cui erau ieduţii şi aceasta i-a răspuns că este de acord să i-i vândă.
"Pot să-i iau cu mine chiar acum?" a întrebat Chris.
Femeia s-a uitat pe fereastră la maşina din care coborâse Chris: o maşină sport, în două uşi. Faţa ei a devenit uşor palidă. "Ai cât de cât vreo-idee despre obiceiul caprelor de a merge la toaletă?" a întrebat ea. "Nu ştiu să folosească oliţa."
"Bănuiesc că putem să punem prosoape pe scaune," am sugerat eu. Gândul că mai aveam de călătorit patru ore cu doi ieduţi războinici pe bancheta din spate, nu mi se părea deloc atrăgător, dar ştiam cât de mult însemna pentru Chris să îi aibă, care încă suferea de pe urma pierderii fiului ei. Ieduţii i-ar fi adus bucurie.
"Ştiu," a spus Chris. "Putem să le punem pampers. Ar funcţiona de minune."
"Nu, nu cred," a răspuns proprietăreasa, ridicând din sprâncene.
"Bine, hai să ne gândim la o soluţie mai bună," a spus Chris.
" Ce ar fi dacă îi cumperi acum şi noi îi păstrăm aici până vii să îi iei," a propus femeia.
"OK," a încuviinţat Chris. "O să-1 trimit mâine pe soţul meu să îi ia cu camionul de transportat animale." Am cumpărat sandwich-uri, iar Chris a plătit pentru ieduţi. Femeia ne-a condus până la maşină şi înainte să urcăm în ea, Chris a luat o broşură din interior - o broşură despre fiul ei Lance şi moartea lui cauzată de droguri - şi i-a înmânat-o. "M-am simţit îndemnată să ţi-o ofer," i-a mărturisit Chris.
Femeia s-a uitat la broşură unde era fotografia lui Lance în viaţă, şi apoi, în sicriu. A izbucnit în lacrimi, iar noi nu ne puteam lua ochii de la ea.
"Ce s-a întâmplat?" a întrebat Chris cu blândeţe.
"Fiul meu s-a spânzurat săptămâna trecută din cauza drogurilor. Nu ştiu dacă am să rezist."
Chris a îmbrăţişat-o pe femeie şi au rămas aşa un timp destul de lung. Noi eram tăcute. Chris i-a îngăduit femeii să plângă atât cât a simţit că are nevoie s-o facă.
Tâlhar pe un drum lăuntric » 157
"Ce se petrece? Ce s-a întâmplat?" a întrebat-o pe Rachel femeia care călătorea cu noi.
"Este un lucru care are de-a face cu Dumnezeu," a spus Rachel cu un aer meditativ. "Lui Cheri şi Chris li se întâmplă tot timpul astfel de lucruri."
Privind-o pe Rachel şi văzând schimbarea care avusese loc în ea, am ştiut că credinţa ei se întărise şi mai mult cu ocazia acestei întâmplări. Ea văzuse din nou cum Dumnezeu poate găsi căi pentru a-şi arăta dragostea celor care au nevoie de El. După ce a ajuns acasă, Rachel a desfăcut un cadou de la Chris - un raton mititel împăiat. Ne-a spus după aceea, că atunci când 1-a văzut, a plâns.
Deşi Rachel se întorsese înapoi la Dumnezeu, ştiam că trebuia să treacă printr-un lung proces de vindecare. Cum avea Dumnezeu de gând să continue vindecarea rănilor lui Rachel? Aveam să aflu foarte-curând.

20
Tailanda

Veşti proaste. Mafia tailandeză a pus un preţ pe capul meu", mi-a scris femeia într-un e-mail. "Şi tocmai mi-au trimis o altă ameninţare cu moartea."
"Nu vreau să-ţi creez necazuri", i-am spus.
"Aceasta nu a fost pentru mine", a spus femeia.
"Atunci, pentru cine?"
"Pentru tine şi pentru echipa ta."
Mi-a îngheţat sângele în vene. "Cum?"
"Da. Ameninţarea era foarte precisă." Mi-a spus ce ameninţaseră că vor face. M-au trecut fiori de scârbă. *Ce spuneau tipii ăştia?*
"Glumeşti?" am întrebat, în încercarea de a cuprinde cu mintea ce auzisem. Lucrurile astea se întâmplă doar în filme. "Dar ce le-am făcut? Nici măcar nu ne cunosc."
"Nu e nevoie", a spus femeia. "Ei ştiu că, dacă veniţi, ar putea pierde o parte din veniturile lor. Le-au

avertizat, de asemenea, pe fetele lor să nu vorbească cu voi, deoarece, dacă reuşiţi să o faceţi pe vreuna dintre fete să părăsească stilul lor de viaţă, Mafia va pierde bani. Lucrarea mea este deja o ameninţare pentru ei", a explicat ea, "însă când au auzit că veniţi, au devenit furioşi. Mai vreţi să veniţi?"
"O să mă rog pentru lucrul acesta", am spus. "Dacă Dumnezeu ne cheamă să lucrăm cu fetele din Bangkok, ne va proteja." Am pus receptorul în furcă, paralizată de neîncredere. Visul meu de a deveni o misionară peste hotare se împlinea în sfârşit, iar acum intervenea această problemă.
Mi-am amintit cât de încântată fusesem când am primit primul telefon surpriză.
"Am vrea să vii în Tailanda", mi-a spus Pat, o femeie cu un accent neozeelandez. "La Rahab Ministries, lucrăm cu fete exploatate sexual, din cartierul rău famat al Bangkokului. Este atâta nevoie de mărturia ta aici! Vei veni?"
"O să mă rog pentru lucrul acesta", am spus. "Pot să mai aduc câteva persoane cu mine?"
"Da, desigur", a spus femeia. "Nu călători singură. Adu pe cine vrei."
După ce m-am rugat, am avut convingerea că trebuie să merg. Am rugat-o pe Chris să meargă cu mine, ca să le împărtăşească povestea ei despre Lance. Aveam de gând s-o iau cu mine şi pe Jaci, fiica mea de 10 ani, ca să vadă şi ea, în sfârşit, lumea.
"Cine ar mai trebui să vină?", am întrebat-o pe Chris. "Poate că putem convinge un grup de tineri să meargă cu noi."
"Ce spui de Rachel?" a sugerat ea. "Dacă avem de-a face **cu fete** exploatate sexual, Rachel va fi capabilă să se identifice cu ele." Rachel a fost încântată. Bineînţeles, avea să vină.
Am început să ne organizăm călătoria, dacă am putea-o numi "organizare". Urma să zburăm spre Bangkok pe data de 1 decembrie şi să lucrăm la Rahab Ministries timp de două săptămâni. Găsisem un hotel creştin în apropierea acelui cartier rău famat, hotel în care urma să stăm. Aveam vaccinurile şi vizele necesare. Trimiseserăm scrisori şi făcuserăm anunţuri verbale prin biserici, colectând astfel fonduri pentru călătorie. Totul plutea în aer de entuziasm, inclusiv noi. Aveam senzaţia că umblăm pe nori.,,—_
/Apoi Pat a sunat din nou. Se răspândise vestea că ea a invitat un grup de creştini ca să lucreze în cartierul prostituatelor. Pat mi-a spus că Mafia deţinea toate cluburile de strip-tease şi bordelurile din zonă.
"Ce să fac, Doamne?" m-am rugat. "Cum să ne ducem acolo sub astfel de ameninţări?" Ca răspuns la rugăciunea mea, mi-au venit în minte cuvintele Psalmului 91: "Cel ce stă sub ocrotirea Celui Prea înalt şi se odihneşte la umbra Celui Atotputernic zice despre Domnul: 'El este locul meu de scăpare şi cetăţuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred!'" (Psalmi 91:1,2).

Nimeni nu-ţi poate face nimic atât timp cât eşti sub protecţia lui Dumnezeu, mi-a venit în minte un gând. *Nimic nu te poate răni împotriva voinţei Lui.*
Dar, Doamne, am raţionat eu, *este altceva să prezentăm Scriptura atunci când cineva ne ameninţă atât de violent.*
"El te va acoperi cu penele Lui şi te vei ascunde sub aripile Lui" (Psalmi 91:4), promisiunea a venit din nou.
I-am spus soţului meu, Brad, despre turnura pe care o luaseră evenimentele, iar el m-a încurajat să reexaminez călătoria. "Nu vreau să te duci acolo decât dacă crezi cu adevărat că Dumnezeu conduce lucrurile în direcţia aceasta", a spus el. "Eu, unul, categoric nu cred că această călătorie este una în care să meargă şi Jaci."
"Nu, sunt de acord", am spus. "însă tot mai cred că Domnul vrea ca noi să mergem. El ne va proteja. O să văd ce părere au şi celelalte fete."
Chris încă se simţea îndemnată să meargă. "M-am rugat pentru ocazii de a vorbi despre Lance şi despre pericolele drogurilor", a spus ea. "Cum pot să rămân acasă?"
Am anunţat grupul de tineri pe care plănuisem să-i iau cu mine că nu vor merge.
"Cum? Nu-mi pasă. Trebuie să merg", a insistat Rachel, după ce am vorbit la telefon cu ea şi cu mama ei. "Ştiu cum e să fii rănit sexual. Ştiu ce face acest lucru sufletului. Poate nu în aceeaşi măsură în care suferă acei copii, însă ştiu."
"Dar vieţile noastre au fost ameninţate", am spus. "Nu o să fie cea mai sigură călătorie. Poţi muri acolo."

"Rachel moare aici", a spus mama ei. "Pericolul e mare pentru ea şi aici. Trebuie să meargă: face parte din vindecarea ei."
"Merg", a spus Rachel. Nu puteam să-i schimb convingerea.
Odată ce am decis să mergem în Tailanda, am început să revendicăm pentru **noi** Psalmul 91, acoperindu-ne de promisiuni. Dacă menţionam ameninţările, o făceam doar cu detaşare. Nu părea nimic real până când nu i-am făcut pe ceilalţi să semneze declaraţii pe propria răspundere, prin care responsabilitatea nu mai cădea asupra misiunii, ci asupra persoanelor care mergeau în călătorie. S-a format **o** echipă de patru: Chris, Rachel, Paula - proprietara unei librării creştine şi organizatoarea călătoriei - şi
cu mine. Nu prea **ştiam** ce facem. "Duceţi-vă în toată lumea", spusese Isus. Nu era de ajuns acest lucru?
înainte să plecăm, Ron, un prieten care vizitase Tailanda, mi-a spus că era acolo o femeie care lucra în satele de la periferia Bangkokului cu prostituatele minore.
"Trebuie să iei legătura cu ea", mi-a spus Ron.
"Cum găsim o Mărie în Tailanda? în ce sat locuieşte?"
"Nu ştiu. Dar mulţi oameni o cunosc. E călugăriţă."
Am sunat-o pe Chris. "Cum găsesc eu o călugăriţă din Tailanda care lucrează cu prostituatele?"
"Hm", a spus ea. "Păi, am putea suna la Vatican." Aşa a făcut. Vaticanul i-a dat numărul de telefon al Arhiepiscopului de Tailanda.
Asta-i Chris, m-am gândit. *Dacă trebuie să vorbească cu cineva, fie el preşedinte sau arhiepiscop, îl sună.* Arhiepiscopul însuşi a răspuns la telefon.
Nu aveţi o secretară? s-a gândit Chris. S-a prezentat şi i-a prezentat şi grupul nostru. "Venim în Tailanda ca să lucrăm în cartierul prostituatelor şi am vrea să ştim cum o găsim pe sora Mărie. Am auzit că este binecunoscută în lucrarea cu copiii străzii."
"Dacă e călugăriţă şi lucrează cu prostituatele minore din Tailanda, trebuie să fie sora Michelle", a spus arhiepiscopul. "Uite numărul ei de telefon."
Chris a sunat-o pe sora Michelle şi călugăriţa ne-a dat indicaţii cum să ajungem la sediul misiunii ei din satul Pattaya. "Sunteţi oricând binevenite", a spus ea. "Veniţi oricând doriţi."
"Dumnezeu ne-a ajutat să dăm de femeia aceasta, chiar dacă nu-i ştiam numele", am spus. "Sper să ne facem timp s-o vizităm."
Am mers la biserică pentru ultima oară înainte să plec în călătorie. "Ne vom ruga pentru tine", mi-a spus pastorul.
"Rugaţi-vă să primesc darul vorbirii în limbi", am spus, râzând.
"Am s-o fac", a spus el. "Pentru astfel de situaţii a fost dat darul acesta în primul şi în primul rând."
"Nu-ţi pierde inima pe acolo, Cheri", mi-au spus doi soţi în vârstă, care văzuseră lumea. "Este de-a dreptul trist."

"N-o să mi-o pierd", am spus, nedându-le prea multă atenţie, însă nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru acest lucru.
Am mers cu maşina până la San Francisco, de unde am luat cursa internaţională spre Bangkok, via Tokio. Am părăsit Statele Unite pe 1 decembrie, dar, din cauza liniei de schimbare a datei pe glob, am ajuns cu o zi mai devreme decât preconizasem.
"Cum s-a putut întâmpla una ca asta?" m-a întrebat Chris, confuză, când am ajuns în Bangkok.
"N-am nici cea mai vagă idee", am spus. Aeroportul era într-o agitaţie haotică, evident mai aglomerat decât aeroporturile de acasă. Toate indicatoarele erau în tailandeză. Cum urma să ajungem dintr-un punct A într-unui B?
"Nu avem unde să stăm până mâine", am spus. "Mai este o zi întreagă până când va veni cineva să ne aştepte. Ce facem?" Am bâjbâit drumu] prin vamă, simţindu-ne pierdute şi complet nepregătite.
"Trebuie să sun la hotelul creştin unde ar fi trebuit să stăm la noapte - adică mâine noapte", am spus.
Am schimbat nişte bani şi am găsit o cabină telefonică. Cartea de telefon era ilizibilă pentru mine. Am găsit într-un final hotelul, deoarece numele era scris în engleză. Nu puteam sta acolo în noaptea aceea.
Am sunat la un alt hotel cu numele scris în engleză.
"Aveţi cârd?" m-a întrebat recepţionerul de la hotel.
"Desigur", am spus, gândindu-mă la cârdul de credit. Mi-am notat indicaţiile pe o bucată de hârtie.

Ne-am găsit bagajele şi am ieşit din aeroport. Aerul era foarte umed. Şoferi de taxi se băteau să ne atragă atenţia. Primul şofer care a venit la noi vorbea o engleză stricată. I-am arătat hârtia cu adresa hotelului. A studiat-o, în timp ce eu încercam să-i explic în engleză.
"Nici o problemă. Ştiu unde", a spus. "Nici o problemă." Ne-a aruncat bagajele în portbagaj, iar noi ne-am îngrămădit pe bancheta din spate. Fusesem într-un montagne-russe, însă aceasta era prima dată când experimentam călătoria cu un taxi într-o ţară străină. Taxiul lua curbele pe două roţi, în cursa lui în viteză pe străzile aglomerate, pline de oameni. Chris, care avea probleme cu inima, se ţinea strâns de banchetă, îngrozită. Şoferul claxona şi îşi disputa prioritatea de trecere cu ceilalţi participanţi la trafic. Din când în când, pietonii erau nevoiţi să sară în lături din calea noastră.

Timp de treizeci de minute, ne-am holbat pe geamurile taxiului, în timp ce treceam, printre hurducături şi claxoane, prin cartierul central al Bangkokului. Viaţa de noapte pulsa de energie frenetică, de o mulţime ameţitoare de lumini de neon, de turişti şi localuri şi de ambuteiaje. La 11 noaptea, am ajuns la hotelul de la periferia Bangkokului. Chris şi cu mine am mers înăuntru să semnăm în registru, în timp ce Rachel şi Paula i-au plătit şoferului de taxi şi au rămas să aibă grijă de bagaje.
"Cârdul dvs., vă rog", a spus recepţionerul. Mi-am scos cârdul de credit.
"Nu, nu. Aveţi un cârd de hotel?" a întrebat el.
"Nu", am spus. "Cum adică?"
"Trebuie să aveţi un cârd de hotel pentru a sta aici", a spus el. Inima mi-a stat în loc. Unde aveam să mergem acum?
"Vă rog", am spus. "Nu am ştiut acest lucru înainte să venim. Nu se poate face ceva? Nu avem unde să ne ducem în altă parte."
Am văzut un gândac cât palma de mare fugind pe podea lângă noi. *Uh!* m-am înfiorat. *Lucrurile sunt cu totul diferite.* Am continuat să negociez cu recepţionerul.
"Puteţi rămâne", a spus, într-un final. "Va trebui să dormiţi în camera comună, pe jos, pe nişte saltele."
Deoarece s-a eliberat între timp, am reuşit să obţinem o cameră separată, cu un pat şi un duş, pentru Chris. Noi celelalte ne-am făcut loc printre corpurile care dormeau în camera comună şi ne-am găsit un loc unde să dormim. Până spre sfârşitul nopţii, toate ne duseserăm în camera lui Chris. Ne-am înghesuit toate în micul pat. Dimineaţa, am făcut un duş rece şi am mâncat nişte rulouri de ovăz la micul dejun. Primul lucru pe care l-arnfăeut a fost să găsim hotelul la care aveam rezervări.
Uii val de smog plutea deasupra oraşului, o ceaţă densă şi bej, care îmi aducea aminte de copilăria mea din Los Angeles. Clădiri umpleau străzile înguste, una lângă alta, ca în pozele multor ţări străine pe care le văzusem. Vitrinele magazinelor se deschideau ca nişte uşi de garaj, expunând spre vânzare legume, blugi, tricouri şi suveniruri, flori şi muzică. Vânzătorii conduceau nişte cărucioare supraîncărcate cu de toate, de la ornamente fără valoare la pastă de dinţi. Diferite animale jupuite atârnau de cârlige la intrarea în măcelărie: pui întregi, capete de vacă şi alte bucăţi

de carne roşie şi albă. Am trecut pe lângă un McDonalds şi pe lângă un Pizza Hut. Aproape la fiecare colţ de stradă se afla o statuie pe un piedestal, un Buda sau un alt idol, împodobită cu cununi de flori tropicale.
De îndată ce am găsit hotelul la care aveam rezervările, am văzut alături un liceu catolic. Am semnat în registru şi am mers în camera noastră. "Avem puţin timp liber, înainte de întâlnirea cu cei de la Rahab Ministries", a spus Chris. "Cred că o să mă duc la şcoala aceea catolică să vorbesc cu cineva."
"De ce?" a întrebat Rachel.
"Ei bine, sunt catolică", a spus Chris. "Poate o să putem vorbi la şcoala lor dacă o să ne mai întoarcem vreodată în Tailanda. Nu te doare nimic dacă întrebi. Haide!" Rachel a mers cu ea, iar Paula şi cu mine am rămas în cameră.
Chris şi Rachel au mers la cabina personalului de serviciu al liceului. "Vorbeşte cineva engleză aici?" au întrebat. Paznicul s-a întors cu maica stareţă, administratorul şcolii.
"Ne aflăm aici, în Tailanda, pentru a lucra cu prostituatele tinere din cartierul rău famat", a spus Chris. "Dacă o să ne mai întoarcem în Tailanda, am putea vorbi la şcoala dumneavoastră despre droguri?" I-a spus călugăriţei câte ceva despre poveştile pe care le aveam de spus.
"Avem cinci mii de copii la această şcoală", a spus maica stareţă. "Tailanda se află în triunghiul mondial al opiului. Avem o problemă teribilă cu drogurile aici. Toţi elevii trebuie să treacă prin detectoare de metal înainte să intre în şcoală, deoarece există foarte multă violenţă care are legătură cu

drogurile. Aceasta este ultima zi de şcoală. Le-aţi putea vorbi tuturor elevilor astăzi? Chiar acum?"
"Desigur!" a spus Chris, încântată.
Maica stareţă a grupat câteva clase pentru ca Rachel şi Chris să vorbească, ajutate de un translator, pentru cicluri de maxim trei clase. Atât băieţii, cât şi feţele purtau uniforme albastre cu alb şi cravate. Chris le-a înmânat broşuri traduse în thailandeză despre Lance şi moartea lui. Le-a vorbit despre pericolele folosirii drogurilor şi despre consecinţele ei fatale.
Elevii tailandezi au fost foarte respectuoşi şi cooperanţi, ridicând mâinile atunci când le punea întrebări. Unii dintre ei aveau lacrimi în ochi

atunci când au văzut poza lui Lance. Apoi, ea i-a rugat pe tineri să-şi ia angajamentul că nu vor folosi droguri şi le-a spus care sunt pericolele cu care aveau să se confrunte dacă aveau să le folosească. Mulţi dintre tineri şi-au luat acest angajament faţă de ea.
Chris şi Rachel s-au întors în cameră şi ne-au povestit despre experienţa lor. Mai târziu, Chris a găsit un Internet cafe, o mică dugheană cu zece calculatoare băgate în nişte unghere, unde clienţii puteau intra on-line.
Internet cafe-ul era condus de un cuplu budist, prietenos şi profesionist. Vorbeau engleză, într-un mod stâlcit oricum, şi erau nerăbdători să o practice. Chris a vorbit cu ei şi le-a dat o broşură despre fiul ei, Lance.
Curând, am plecat spre cartierul prostituatelor, cu adresa de la Rahab Ministries în mână. "Patpong", scria pe indicatorul alb, arcuit, de deasupra intrării în cartier - căminul travestiţilor, al prostituatelor şi al Mafiei tailandeze. Rugându-ne în taină, am pătruns în cartier.
Turişti americani şi europeni treceau pe străzile aglomerate pe lângă noi, uitându-se prosteşte la curiozităţile oraşului, curioşi să vadă piaţa deschisă a notoriului comerţ sexual, bucurându-se de aventură. Muzică dance răzbătea din cluburile de strip-tease, bordelurile şi barurile care se întindeau de-a lungul străzii, pe ambele părţi ale ei. Grupuri de oameni, localnici şi străini, zăboveau prin faţa caselor, bând. Oameni ieşeau din cluburi de mână cu fete tailandeze. Oameni din toată lumea, atât bărbaţi, cât şi femei, veniseră aici pentru vacanţă, cu un scop care îmi producea scârbă.
Pe trotuar, am trecut pe lângă magazine care îşi vindeau mărfurile umane. Aruncându-ne privirea într-un club, am văzut o adolescentă, având înjur de 13 ani, dansând goală pe scenă. Faţa îi era tristă, ochii morţi. Mi s-a pus urrîiod în gât. Lângă intrarea într-un club, un asiatic a prins-o pe Chris demână, îndesându-i deranjant sub nas un poster pornografic uriaş. "Ce vrei?" a întrebaţ-o, arătând spre diverse poze obscene ale unor băieţi şi feţe, bărbaţi, femei şi animale. "Toţ ce vrei, noi spunem preţul. Tu vrei. Noi facem rost. Arată cu degetul ce vrei", a spus el, arătând spre poze.
"Nu", a spus Chris, ochii umplându-i-se de lacrimi. "Nu!" S-a smuls din mâinile lui şi a luat-o în jos pe trotuar. Am urmat-o, ignorând ofertele lui revoltătoare. Acest comportament agresiv a continuat pe măsură ce ne

continuam deplasarea pe stradă. Se simţea mirosul prezenţei Mafiei întocmai ca o duhoare împuţită. *Aici o să ne împărtăşim noi poveştile?* m-am gândit. *Cum pot cei de la Rahab Ministries să schimbe lucrurile în canalul ăsta? Trebuie să facem ceea ce se presupune că trebuie să facem,* m-am gândit, încercând să rămân concentrată. *Trebuie să fie unii oameni pe care îi vom influenţa, dar numai Dumnezeu ştie cine sunt aceştia.*
în mijlocul primei zone comerciale, înconjurată complet de bordeluri şi baruri, am văzut firma pe care o căutam atârnând deasupra unei intrări: "Rahab Salon and Beauty Supply".
"Cine ar fi crezut?", le-am spus celorlalte în timp ce intram în salon. Când intrai în salon parcă dădeai peste o oază în deşert. Pacea şi speranţa radiau din zidurile pline de oglinzi. Plante tropicale atârnau din tavan sau erau aşezate în diverse locuri din încăpere. O muzică creştină veselă se auzea, aducând pace celor care veneau din lumea de afară. Câţiva clienţi stăteau pe scaunele aliniate lângă un perete, în timp ce alte fete de aproximativ aceeaşi vârstă cu ei îi tundeau şi le aranjau părul. Masa unei maseuze era lângă un perete.
O fată de 19 ani ne-a întâmpinat, zâmbind larg. Ne-am prezentat. "Eu sunt Nee", a spus fata. "Eu conduc salonul în locul lui Pat atunci când este plecată."
"Pat este aici?" am întrebat.
"Nu. A fost reţinută cu treburi în Noua Zeelandă, însă ne bucurăm foarte mult că aţi venit. Să vă arăt

salonul." Ne-a spus întreaga poveste. Pat, proprietara din Noua Zeelandă, a pus bazele societăţii Rahab Ministries după o vacanţă pe care o petrecuse în Tailanda cu câţiva ani mai înainte. Prostituatele minore pe care le văzuse ca turistă îi stăteau pe conştiinţă. S-a întors în Noua Zeelandă ca să-şi continue viaţa, însă, gândindu-se la tinerele fete şi la copiii molestaţi şi exploataţi, n-a putut face acest lucru. Ce ar putea să facă o femeie caucaziană, de vârstă mijlocie, într-un cartier rău famat, ca să schimbe ceva? Cum ar putea măcar să vină şi să găsească oamenii cu care să înceapă? S-a rugat pentru acest lucru şi răspunsul a venit. A strâns fonduri. A cumpărat o clădire în inima cartierului prostituatelor din Bangkok, înconjurată chiar de bordelurile, cluburile de strip-tease şi barurile de care îi era scârbă.

Pat a transformat imediat clădirea într-un salon de înfrumuseţare şi într-un magazin de produse cosmetice. Aproape toate prostituatele treceau acum, în timpul săptămânii, prin salonul ei, ca să-şi aranjeze părul, să-şi facă manichiura şi să se machieze înainte să meargă la muncă. "Am fost dansatoare cândva", le spunea stilista. Dacă clientele arătau interes, stilista le împărtăşea atunci Evanghelia. Pat şi angajatele ei le ofereau prostituatelor un refugiu şi un adăpost. Atunci când erau bătute, când aveau nevoie de dragoste şi de încurajare sau când voiau să părăsească acel stil de viaţă, fetele veneau aici. Pat a strâns mai multe fonduri şi a cumpărat mai multe locuinţe în zonă - locuinţe în care dormeau între cinci şi opt fete o dată. Avea un loc sigur unde le putea duce atunci când aveau nevoie de siguranţă.

De fiecare dată când intram în salon, o prostituată recuperată ţinea studii biblice cu fete încă aflate în ghearele prostituţiei. Cineva se ruga întotdeauna pentru fetele care stăteau pe scaunele din salon. Fostele prostituate care lucrau acolo fuseseră trimise la şcoală ca să înveţe meseria de coafeză ca un front misionar, dar apoi au fost învăţate şi cum să ţină studii biblice, cum să facă lucrare şi cum să se roage pentru tinerele femei şi fetele care intrau acolo.

O cameră din clădire era un centru de produs hârtie şi de făcut felicitări. întotdeauna, erau cinci până la cincisprezece fete care lucrau la diverse ecrane şi bazine cu soluţie, proiectând hârtie făcută manual şi felicitări. Apoi, vindeau aceste felicitări, iar cu profiturile câştigate, fetele erau trimise la şcoli biblice sau la instituţii de învăţământ general, fie doar pentru a învăţa carte, fie şi pentru a-şi face o carieră. Ele cunoşteau engleza de bază doar pentru că clientele lor erau englezoaice sau americance.

într-o cameră din spate, le-am spus poveştile noastre fetelor pe care Nee le strânsese pentru noi şi, stând împreună pe podea, aveam câteodată şi cincizeci de prostituate în jurul nostru. Le-am povestit acestor fete istoria lui Isus şi multe dintre ele au plâns când au auzit această istorie pe care n-o mai auziseră până atunci. Dialogul dintre noi avea loc mult prea repede pentru ca traducătorii să poată ţine pasul cu noi întotdeauna, însă, în ciuda barierei lingvistice, ştiam că fetele înţelegeau ce le spuneam. Eram sigură că ne-ar fi înţeles chiar şi fără cei trei traducători. Dumnezeu avea grijă ca aceste fete să ne asculte şi ca noi să le ascultăm pe ele.

Fetele ne-au împărtăşit poveştile vieţilor lor. Familiile lor le vânduseră, de la o vârstă fragedă, Mafiei. Aveau vârsta cuprinsă între 7 şi 16 ani. Familiile îşi vindeau atât fiii, cât şi fiicele Mafiei tailandeze, iar Mafia dădea bani familiei în fiecare lună. Deoarece un copil însemna sprijin financiar pentru întreaga familie, unii copii erau sortiţi vânzării încă dinainte de a fi concepuţi. Singurul lor scop în viaţă era acela de a furniza sprijin financiar prin prostituţie. Unii dintre băieţi erau vânduţi, însă atunci când Mafia tailandeză voia mai multe fete, erau făcuţi pur şi simplu eunuci şi vânduţi ca fete. Nici unul dintre aceşti copii nu avea să mai fie vreodată binevenit în familia sau în satul lui. Soarta lor era doar să fie vânduţi dîft nou şi din nou.

. După ce (pfrîs îe-a sptfs fetelor povestea fiului ei, Lance, o fată în vârstă de 16"ani a venit la Chris. "De ce iubeşti pe Lance?" a întrebat-o fata într-o engleză stricată.

"Sunt mama lui", a spus ea. Se vedea pe faţa lui Chris că găsea această întrebare nebunească, dar apoi şi-a dat seama că mama acestei fete o vânduse şi nu-şi iubea fiica. Nu era deloc o întrebare nebunească. Nimeni nu o iubise vreodată pe această fată.

Chris a vorbit despre motivele pentru care-1 iubea pe Lance. "Am încercat ani de zile să am un copil", a spus ea. "Când l-am născut în sfârşit pe Lance, era lumina vieţii mele. Era întreaga mea lume."

"Aş vrea să fi cunoscut şi eu această dragoste", a spus fata. Apoi a pus mai multe întrebări despre moartea lui Lance. Au chemat un traducător, deoarece fetei îi era greu să înţeleagă toate detaliile tehnice.

"Sunt dependentă de metamfetamină", a spus fata când a înţeles ce se întâmplase. "Am inima mărită şi am fost diagnosticată cu aceeaşi boală de inimă pe care a avut-o şi Lance. Nu am asigurare medicală sau părinţi care să mă ajute. O să mor, aşa cum a murit şi el", a spus ea.
Chris a luat-o în braţe şi a plâns. "Isus Se întoarce pentru tine", a spus Chris. "Cerul este un loc real. Va veni un timp când nici unul dintre aceste rele nu va mai exista. Nu vor mai fi prostituate sau bărbaţi şi femei care să cumpere şi să vândă copii. Isus va reveni şi aceste lucruri se vor sfârşi." Tot ce putea să facă era să-i dea speranţă că viaţa ei avea să fie mai bună într-o zi. Fata a stat aproape de Chris tot timpul cât aceasta a stat acolo.
Nee, tânăra care conducea salonul, avea 14 ani când familia ei o vânduse pentru prostituţie.
"Cum poţi trăi zi de zi, ştiind că asta e tot ce poţi spera pentru aici?" am întrebat-o odată.
"Biblia spune că Isus Se întoarce pentru mine, şi asta îmi este de ajuns", mi-a răspuns, zâmbind. "Asta mă face să trec peste toate."
Când nu ne întâlneam cu fetele, ne plimbam adesea, rugându-ne, prin zonele cu bordeluri ale cartierului Patpong. "Arată-ne cui să vorbim", ne-am rugat. "Condu-ne şi păzeşte-ne. Acoperă-ne cu protecţia Ta. Ajută-ne să găsim o fată care să vrea să iasă din acest stil de viaţă. Ascultă-le rugăciunile pe care nu ştiu încă să le înalţe. Salvează-le."
Deoarece noi ne plimbam regulat în rugăciune pe străzile aglomerate, oamenii din cluburi şi-au dat curând seama că nu eram turiste. Nu eram căutătoare de curiozităţi sau clienţi care să le cumpere mărfurile. Când au simţit că scopul nostru este altul, ostilitatea şi furia lor au crescut. "Acesta este teritoriul nostru, nu al vostru", ne fulgerau ochii lor. "Plecaţi de aici imediat." Bătălia spirituală părea la fel de agresivă ca şi privirile ameninţătoare pe care ni le aruncau. Păreau că ar fi vrut să ne facă rău, dar parcă erau cumva împiedicaţi. Răul răzbătea din fiecare intrare de club sau de bordel.
"Cel ce stă sub ocrotirea Celui Prea înalt se odihneşte la umbra Celui Atotputernic." Din nou şi din nou m-am rugat cu cuvintele Psalmului 91. "Nici o nenorocire nu te va ajunge." Ştiam că mă pot încrede în ceea ce spune Dumnezeu chiar şi atunci când cineva îmi ameninţă viaţa. Mă simţeam complet protejată când mergeam pe acele străzi, deşi ochii proprietarilor de cluburi săgetau ameninţări cu moartea la adresa noastră. Simţeam o forţă invizibilă în jurul meu. Mă aflam "sub ocrotirea Celui Prea înalt", aşa că ei nu se puteau atinge de noi.
Lucrarea cu fostele prostituate la Rahab Ministries m-a uluit. *Ce serviciu putem aduce noi misiunii cât timp stăm aici?* m-am gândit. *Aş vrea să putem face ceva important pentru ele înainte să plecăm.*
Pat avea un site pentru Rahab Ministries prin care strângeau fonduri la nivel internaţional. Doream să le ajutăm reactualizând site-ul cu noi informaţii, însă am aflat că sistemul de operare era defect. Nu puteam deschide programele Office şi îmi apăreau continuu pe ecran mesaje de

eroare. Fetele nu ştiau cum să rezolve problema şi nimeni nu ştia dacă este o problemă de hardware sau de software. Nu puteau cere ajutorul cuiva, deoarece nimeni din oraş nu le-ar fi ajutat. Erau prostituate - lepra societăţii. Nici un profesionist respectabil nu s-ar fi gândit să intre în legătură cu ele. Pat era în Noua Zeelandă şi nu putea să le ajute. Trebuia făcut ceva foarte repede.
"Am putea angaja pe cineva care să se ocupe de problemă", am sugerat eu.
"Eşti o persoană străină", au spus fetele. "Nu vei reuşi să faci chestia asta fără să fii jefuită. Noi nu te putem ajuta, deoarece nimeni nu va intra în legătură cu noi."
"îţi aduci aminte de Internet cafe-ul pe care l-am găsit în prima zi a noastră aici?" a întrebat Chris.
"Da", am spus. "Merg acolo în fiecare zi ca să le trimit e-mail-uri lui Brad şi lui Jaci."
"De ce nu mergem noi până acolo, ca să vedem dacă ei cunosc cumva vreun depanator de computere care ne-ar putea ajuta?" a sugerat Chris.
"Bună idee!" am spus.
"N-o să meargă", a spus Nee. "Ar fi un miracol dacă vor vrea să vă ajute atunci când vor afla cine are nevoie de ajutor."
"Trebuie să încercăm", am răspuns. Chris şi cu mine am mers la Internet cafe-ul din Bangkok, rugându-ne pe drum: "Doamne, ajută-i să fie receptivi", m-am rugat. "Le-am face un atât de mare serviciu fetelor acestora!"
Proprietarii, un cuplu budist în vârstă de 40 şi ceva de ani, au fost încântaţi să ne vadă. "Te-am văzut la televizor!" au exclamat ei când m-au văzut.
"Cum?" am spus, confuză.
"Te-am văzut la televizor. Nu aveam idee că eşti o celebritate!" Am aflat că, în timp ce schimbau de pe

un canal pe altul, au dat peste 3ABN, unde se difuza emisiunea *Teen Pathways {Cărările adolescenţei).* M-au recunoscut şi şi-au adus aminte că veneam la cafe-ul lor în fiecare zi.
"Ce faceţi în Bangkok?" au întrebat ei.
"Prietenele mele şi cu mine lucrăm în cartierul prostituatelor, împărtăşindu-le Evanghelia prostituatelor de acolo."

"Cum?" au exclamat ei, politicoşi, însă şocaţi. "Cum vă puteţi întovărăşi cu ele? Nimeni nu le-ar vorbi vreodată aici. Nu faceţi asta."
"Eu am lăsat în urmă o viaţă trăită pe străzi", am spus. "Vrem să le ajutăm să părăsească stilul lor de viaţă şi să aibă nişte vieţi normale, sănătoase. Aţi dori un exemplar din povestea mea, *Un miracol al străzii?"* Le-am dat o carte. Le plăcea foarte mult să-şi exerseze engleza, aşa că au fost încântaţi să aibă o carte în engleză şi au promis s-o citească imediat.
"Speram să găsim un depanator de computere care să ne ajute cu lucrarea de la salonul pentru prostituatele aflate în recuperare", am spus. "Aveţi vreun tehnician care vă repară calculatoarele? Ne-aţi putea recomanda pe cineva de încredere care să vrea să facă acest lucru? Dacă am rezolva problema, ele ar putea strânge fonduri la nivel internaţional, fonduri care le-ar ajuta să lase în urmă prostituţia."
Tailandezul a zâmbit într-un chip ciudat.
"De ce zâmbeşti?" l-am întrebat.
"O să merg eu şi o să vă rezolv problema", s-a oferit el.
Ochii mi s-au mărit. "Serios? Nu mă refeream la tine, ci la vreun depanator pe care-1 cunoşti."
"Nu, o s-o fac eu", a spus el. "Să mergem acum." Mă uitam la Chris cu mirare şi neîncredere.
"Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu, nu-i aşa?" a spus Chris. Ne-am întors în cartier cu proprietarul internet-cafe-ului.
Omul continua să dea din cap. Ne-a spus în engleza lui stricată că, dacă i-am fi cerut acest lucru acum o săptămână sau chiar cu câteva zile în urmă, ne-ar fi refuzat. Era o noţiune atât de străină pentru el!
"Este uimitor!", a spus el.
"Dumnezeu este uimitor", mi-a scăpat. "Ştiu că ai o altă religie, dar nu mă pot abţine să o spun."
OmuLa zâmbit numai.
A intrat în salon cu mine şi cu Nee, iar angajatele au rămas uimite. Un profesionist cu o meserie respectabilă nu mai intrase niciodată acolo. Era ceva nemaiauzit. A fost foarte amabil, respectuos şi curtenitor cu fetele, iar eu eram conştientă de importanţa acestui act atât pentru bărbat, cât şi pentru fete. A cerut să se uite la computerul lor şi, timp de patru ore, a lucrat la computer, reparând ce era stricat.

"Dacă o să mai aveţi probleme cu el", a spus el, "daţi-mi de ştire. O să vin şi o să vi-1 repar."
"Mulţumim", a spus Nee. "Mulţumim foarte mult." Omul i-a zâmbit prietenos şi a plecat.
Mai târziu în acea după-amiază, la hotel, Chris şi cu mine stăteam de vorbă. Totul părea să se aşeze la locul lui, iar noi puteam vedea diferenţa pe care o făceau poveştile noastre în vieţile tinerelor.
"Cheri", a spus Chris. "Lance chiar ne-a fost de mare folos în călătoria asta."
I-am zâmbit şi am privit în pământ.
"II poţi simţi", a spus ea. "E aici, cu noi."
N-am spus nimic. Fiind din diferite denominaţiuni, credem lucruri diferite.
M-a studiat o clipă.
"Nu crezi, nu-i aşa?" m-a întrebat ea.
"Nu, nu cred. însă ceea ce cred este că te iubesc. Vreau să ştii acest lucru."
"Vreau să-mi arăţi ce crezi", a spus ea.
Mintea mea s-a ambalat. "Doamne", m-am rugat, "ea găseşte atâta consolare în ceea ce crede. Cine sunt eu să fac studii doctrinare cu ea? Nu vreau să fac nimic care să o rănească pe ea sau care să afecteze prietenia noastră."
Chris şi-a luat Biblia şi mi-a adus-o şi mie pe a mea.
Mi-am adus aminte de incidentul care tocmai se petrecuse în acel week-end cu Paula, a patra femeie care mă însoţise în călătorie. îmi lăsase să citesc o broşură care vorbea cu dispreţ despre convingerile mele. Când am vorbit cu ea despre acest lucru, a admis că voia să-mi schimbe convingerile cu privire

la credinţa mea. "Dar ţu nici măcar nu înţelegi adevărul din ea", i-am spus. "Ca să judecăm corect lucrurile, trebuie să avem o înţelegere exactă a lor. Eu te iubesc. Ştiu că tu crezi nişte lucruri diferite de cele pe care le cred eu, cum este şi cazul lui Chris. Noi toate venim din denominaţiuni diferite. Suntem aici ca să le ducem Evanghelia acestor fete aflate pe moarte. Isus este Cel care contează aici, nu diferenţele noastre doctrinare."
Disputa mea cu Paula mă dezamăgise. Se părea că divergenţele noastre doctrinare ne separaseră de scopul nostru de a împărtăşi
Evanghelia. Nu încercasem să convertesc pe nimeni la biserica mea, ci la Hristos. Acum Chris îmi cerea să stăm de vorbă. Avea să fie acesta un alt perete care să despartă lucrarea noastră?
"Arată-mi ce crezi", mi-a spus Chris, insistent. Stătea acolo, aşteptând.

21
Pattaya

Doamne, ce să fac? m-am rugat în tăcere. *Nu e vorba de religie,* mi-a venit în minte un gând. *E vorba de ce înţelegi tu că învaţă Biblia. Lasă convingerea în seama Duhului Sfânt. Fiecare dintre noi trebuie să trăiască după lumina pe care o are.*
Aşa că ne-am apucat de studiu.
"Un lucru important pe care trebuie să-1 înţelegi când studiezi Biblia este acela că ea nu se contrazice", am spus. "Să-ţi arăt ce învaţă Biblia despre moarte. Moartea este un somn adânc, fără conştienta trecerii timpului. Lance doarme. Biblia învaţă că drepţii vor învia când Isus va reveni. Următorul lucru pe care-1 va vedea Lance va fi faţa lui Isus. Pentru el, nu va fi trecut deloc timpul."
I-am arătat lui Chris versetele care explicau acest lucru.
"El nu este cu noi, nu ne priveşte, este 'adormit', până când Domnul Hristos îl va chema", i-am explicat.
Mai târziu, după ce a tras un pui de somn, Chris mi-a povestit ce i se întâmplase.
în timp ce se odihnea, i-a venit în minte imaginea lui Lance dormind pe când era un băieţel. Cât de scump era, cu părul lui şaten deschis pe pernă! Ea a intrat în cameră şi 1-a acoperit cu o pătură.
Lance doarme cu Mine acum, a auzit o voce în mintea ei. *O să vină în curând un timp când o să-l trezesc şi tu o să-l primeşti înapoi. O să-l ţii din nou în braţe. însă acum, el doarme cu Mine.* Chris a găsit atâta consolare şi bucurie în această nouă înţelegere!
în perioada de o săptămână în care am fost în cartierul Patpong, ne-am hotărât s-o găsim pe sora Michelle şi misiunea ei pentru copii. Deşi mulţi turişti vin în Bangkok pentru prostituţie, mulţi alţii vin în cartierul prostituatelor doar din curiozitate, fără nici un interes în comerţul sexual. Din această cauză, mare parte din industria prostituţiei minorilor s-a mutat în satele din jurul oraşului. Acolo, în sate, infractorii pot cumpăra şi vinde copii în mai multă intimitate.
Sora Michelle locuia în Pattaya, un cătun situat la opt ore distanţă de Bangkok. Ne spusese să venim dacă avem timp, fără să fie nevoie să-i spunem când anume. Nee punea bazele unei misiuni în Pattaya, aşa că ea şi alte trei fete au luat acelaşi autobuz galben pe care l-am luat şi noi. Mai târziu, ne-am mutat într-un camion mare cu remorcă; aceasta era acoperită cu o prelată şi în ea se aflau nişte scaune masive.
Noi opt şi ceilalţi călători ne-am urcat în el pentru cursa de la 2 după-amiaza. Toţi localnicii aveau batiste albe, pe care şi le ţineau în jurul nasului şi al gurii. *Pentru ce-o fi asta?* m-am întrebat.
Pe măsură ce am străbătut oraşul, batistele lor s-au înnegrit de funingine. din cauză că respirau poluarea din aer şi fumul de la eşapament. Nee a scos nişte batiste pe care le avea în plus şi ne-am acoperit feţele cu filtrele de aer făcute în casă. Odată ajunşi în afara oraşului, poluarea nu a mai fost atât de rea, deşi am respirat gazele de la eşapament tot timpul drumului.
Regiunea tailandeză de provincie era bogată în câmpuri de orez şi versanţi de munte tropicali. Stânci gri şi roşiatice ieşeau în evidenţă pe versanţi, contrastând cu verdele proaspăt. Am văzut temple pitoreşti şi arhitectură tailandeză bogat ornamentată la un loc cu colibe şi sate pline de sărăcia lumii a treia.
Pe drum, Chris a început să ne citească frânturi din versiunea englezească a ziarului de Bangkok pe care^kcumpărase înainte să plecăm.
"O fată a fost înjunghiată în piept în stjaţia de autobuz din Pattaya, ieri, deoarece cineva a vrut

lănţişorul ei", a citit ea. Chris a continuat să citească, alarmându-ne şi mai mult. "Nişte bandiţi au oprit ieri, pe drumul spre Pattaya, un autobuz, iar femeile au fost violate."
"Perfect", am spus, simţind un fior de nelinişte prin stomac. "Nu e nimic bun de citit în ziarul acesta?" am întrebat.
A căutat, cu faţa crispată de teamă. Vorbea repede şi agitat.

"Scuze", a spus. "Vreţi să auziţi şi detaliile? Sunt câteva."
"Sunt prea multe detalii în toată această călătorie pe care aş vrea să nu fi trebuit să le auzim", am spus. "Trebuie să ne concentrăm la misiunea noastră. Dumnezeu încă ne apără."
Lumina a scăzut, iar grija noastră a crescut. Evitasem moartea în Bangkok, însă acum mergeam într-un sat în care afacerea principală era prostituţia minorilor. Protecţia pământească în faţa Mafiei aici era minimă. Eram expuse.
Am ajuns în staţia de autobuz din Pattaya la 11 şi jumătate noaptea. Nee şi cele trei prietene ale ei mergeau în cealaltă parte a satului. I-au spus şoferului că noi patru mergem la "Fountain of Life Ministry" ("Misiunea Fântâna Vieţii") şi apoi şi-au luat la revedere de la noi. Autobuzul nostru s-a pus din nou în mişcare, ducându-ne şi mai adânc în întunecimea satului. Un sfert de oră mai târziu, şoferul autobuzului a oprit şi ne-a spus să coborâm. Ne-a lăsat cu bagajul la colţul unei străzi întunecoase şi a dispărut în noapte.
Am stat la colţul străzii, în întuneric, privind atent la peisajul din jur. Nu existau trotuare, iar uliţa de pământ părea să meargă de-a valma prin sat. O maşină a trecut pe lângă noi, orbindu-ne cu luminile ei, apoi ne-a lăsat într-o şi mai mare beznă. Un taxi a luat o curbă în viteză pe lângă noi. O lumină scânteietoare venea dintr-un club de strip-tease de peste stradă, în stânga noastră. O muzică de instrumente cu coarde răsuna de la un microfon de undeva dinăuntru. Râsete de beţivi se revărsau din bar. Am văzut europeni şi americani intrând şi ieşind din umbră cu copile tailandeze. Formele de copii se amestecau cu forme de oameni maturi. Câţiva localnici stăteau pe vine pe terenul de lângă bar. Ne-au văzut şi s-au oprit din conversaţie, privindu-ne insistent.
Peste stradă, vizavi de noi, era un hotel în paragină. Din când în când, câte un bărbat sau o femeie intra sau ieşea din el cu un copil tailandez. Pala lumină a lunii ne proiecta umbrele peste hăul căscat în spatele nostru, acolo unde satul întâlnea câmpurile de orez. Vântul a adus până la noi un râset nesănătos de pe o uliţă din dreapta noastră, un pasaj de trecere foarte întunecos, încadrată de un depozit gol şi de case dărăpănate. Oamenii continuau să ne cerceteze cu privirea.
Stăteam acolo îngheţate, complet pierdute în capitala mondială a pornografiei cu minori. Unde oare se afla Fountain of Life Ministries? Nu vedeam nici un indicator nicăieri şi nu aveam idee ce să facem. Să întrebăm la barul de peste stradă? Privirile ameninţătoare ale oamenilor care ne priveau îmi spuneau "nu". Celelalte femei se uitau la mine speriate. "Ce-o să facem acum?" întrebau feţele lor.
"Poate că e timpul să mergem acasă acum", a spus Rachel, ca un ecou al tuturor gândurilor noastre.
Eu sunt lidera aici şi n-am nici cea mai vagă idee ce e de făcut. Pentru prima dată în această călătorie, mi-a fost de-a dreptul frică. Trăisem pe străzi mult timp, însă ştiam că asta nu-mi dădea nici o siguranţă. *Cum îndrăzneşti să faci una ca asta?* m-am certat pe mine însămi, privindu-le pe femeile înspăimântate care erau cu mine. *Tu eşti responsabilă. Vieţile noastre au fost ameninţate. Am putea fi ucise în orice moment.*
"Dacă nu putem găsi Fountain of Life Ministries", am spus, "o să stăm la hotelul de peste drum până la ziuă. Cel puţin va fi mai sigur." Ce aveam să facem acum? Panica m-a cuprins atunci când mi-am dat seama că trebuie să decid care este următoarea mişcare. Mintea mea era prinsă în rugăciune caîntr-un vârtej. *Ajută-ne, Doamne,* m-am rugat. "Nu trebuie să te temi de groaza din timpul nopţii", mi-a venit în minte versetul 5 din Psalmul 91. Trecuseră cincisprezece minute de când coborâserăm din autobuz. Trebuia să facem ceva, însă eram îngheţate de spaimă.
O femeie tailandeză de aproximativ 25 de ani a ieşit de pe uliţa din stânga noastră. Avea părul lung şi negru, pantaloni largi şi închişi la culoare şi un tricou alb. Ochii ei serioşi i-au întâlnit pe ai noştri. S-a oprit, ne-a făcut semn, şi a început să meargă îndărăt.
In nici un caz! m-am gândit. Celelalte păreau să gândească acelaşi lucru. Insă împotriva voinţei noastre, ne-am luat bagajele şi am urmat-o pe uliţă.
Gândindu-mă la fata care fusese înjunghiată în Pattaya, în staţia de autobuz, parcă vedeam ziarul de a

doua zi: "Patru evangheliste americane omorâte pe o uliţă", avea să fie titlul. Fata din faţa noastră a continuat să meargă îndărăt, făcându-ne semn cu mâna. Aveam senzaţia că parcă ne împingea de la spate o presiune ciudată.
Uliţa s-a întunecat şi mai mult. Urmam fata pas cu pas, cu un ochi la faţa ei pasivă şi la mâinile ei care ne făceau semn. Era la şase metri în faţa

noastră, tăcută. Am trecut pe lângă tailandezi aspri, care stăteau în terasele lor în întuneric, cu feţele luminate doar atât cât să ne spună că îşi bat joc de noi, cu ochii ivindu-se duşmănoşi şi sugestivi. Am mers în continuare, urmând călăuza noastră misterioasă. Ne-a dus un block[5] şi jumătate şi apoi am dat colţul. In stânga, era un depozit prevestitor de rău. în dreapta noastră, în mijlocul unui block plin de cocioabe întunecoase, o firmă luminoasă atârna deasupra unei intrări.
"Fountain of Life Ministries", scria în engleză, cu traducerea tailandeză dedesubt.
Am simţit uşurare, iar genunchii mi s-au înmuiat. "Slavă Domnului", am răsuflat uşurată. Ne-am uitat înjur ca să-i mulţumim femeii, dar strada, în spatele şi în faţa noastră, era goală.
"Unde s-a dus?" ne-am întrebat una pe alta.
"Nicăieri. Nu avea cum să dispară atât de repede."
"Dar adineauri era acolo."
"Psalmul 91", am spus.
"Ce anume?", a întrebat Rachel.
"Căci El va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale", am spus, recitând un verset. "Este din psalmul ales de noi pentru această călătorie, vă aduceţi aminte?" Am privit strada goală, apoi firma de la Fountain of Life care strălucea în ceaţă. N-am mai văzut-o niciodată pe fata aceea, deşi am căutat-o în următoarele zile.
Sora Michelle era o călugăriţă frumoasă din India, cu păr scurt şi negru, de înălţime medie şi cu nişte ochi plini de compasiune. Purta îmbrăcăminte occidentală. Venise cu un ordin de maici acum zece ani, ca să lucreze în folosul oamenilor, şi se îndrăgostise de copiii pe care îi întâlnise. în următorii zece ani, i-a iubit pe copiii străzii, oferindu-le, aşa cum a putut, mâncare, locuri sigure în care să stea şi cămine, în cazul în care aceştia îşi permiteau să se lase smulşi din stilul lor de viaţă. Aveau trei cămine în apropiere, unde copiii puteau sta dacă doreau să se elibereze din ghearele prostituţiei. Se puteau întoarce la şcoală. Ea conducea o şcoală şi o creşă pentru ei, trăind ea însăşi în sărăcie ca să strângă fonduri pentru lucrarea ei. Cred că sora Michelle este una dintre oamenii cei mai plini de compasiune pe care i-am întâlnit vreodată.
Pattaya « 179
Ziua, ea **trimitea** nişte dube să-i adune pe copiii care se ascundeau prin lăzi de gunoi sau prin ganguri, dormind oriunde puteau găsi un loc sigur. Noaptea, erau cumpăraţi şi vânduţi turiştilor din întreaga lume.
A adus dube întregi de astfel de copii, canoi să lucrăm cu ei. Numărul cel mai mare de copii pe care i-a adus pentru noi a fost de 140. Cea mai mică fetiţă avea 2 ani. Ea aparţinea uneia dintre adolescente. Ne-am aşezat pe podea într-o cameră de zi mare şi le-am vorbit cu ajutorul câtorva traducători. Sora Michelle avea câţiva studenţi la asistenţă socială de la o facultate din apropiere care o vizitau, iar aceştia au tradus pentru noi. Le-am spus copiilor poveştile noastre şi de ce venisem în Tailanda. Le-am spus despre Isus şi că Dumnezeu îi iubeşte. "El nu a vrut niciodată să duceţi o astfel de viaţă", le-am spus.
Sora Michelle încerca să îi facă pe aceşti copii să renunţe la stilul lor de viaţă şi încerca să le ofere cămine în afara satului, însă mulţi dintre ei nu cunoşteau alt stil de viaţă. Majoritatea erau dependenţi de droguri şi se întorceau la Mafie pentru dozele lor. Alţii, pentru că nu cunoşteau altceva, fugeau din noile lor cămine înapoi la stilul de viaţă pe care îl urau. 90% dintre ei erau seropozitivi. însă toţi copiii arătau sănătoşi, deoarece, îndată ce apărea vreun semn de boală, erau luaţi de Mafie şi dispăreau. Una dintre ţintele noastre a fost să-i ajutăm pe unii dintre aceşti copii să înţeleagă că nu trebuia neapărat ca acesta să fie stilul lor de viaţă - că puteau revendica ajutorul pe care sora Michelle îl oferea.
La început, copiii păstrau distanţa faţă de noi, măsurându-ne, convingându-se dacă avem sau nu motive ascunse. Nu ne credeau pe cuvânt când le spuneam că pot conta pe noi. 30% dintre criminalii de aici erau femei, aşa că nu aveau încredere în nimeni. în cele din urmă, au înţeles că motivele noastre erau bune.
Când şi-au deschis inimile înaintea noastră, unii copii ne-au spus că se simţeau murdari, ca şi cum

nu_arj»rai putea schimba ceea ce sunt.
"Atunci când L-am întâlnit pe Dumnezeu, El nu a văzut nimic din toate astea", le-am spus copiilor. "El nu vă vede aşa nici pe voi."
Când nu dormeau, petreceam timp împreună cu ei, alergând, râzând şi jucându-ne cu ei. Pe măsură ce petreceam mai mult timp cu ei, îşi deschideau inimile pentru a primi o dragoste pe care nu o mai experimentaseră niciodată până atunci.
[s] în SUA, un grup dreptunghiular de clădiri cuprinse între patru străzi (n.tr.).

Chris a povestit cu foc despre Lance, arătându-le copiilor poze ale fiului ei din timpul vieţii lui şi de la moartea lui. Un băieţel de 12 ani i-a spus într-o engleză stricată: "Din cauza la ce mi-ai spus tu despre Lance, băiatul tău, n-o să mai iau niciodată droguri."
"Cum şi-ar fi putut închipui vreodată Lance că o să merg în Tailanda şi o să le vorbesc unor puşti să nu folosească droguri?", a întrebat Chris. "Şi acum, datorită lui, unii şi-au luat angajamentul să nu mai folosească niciodată droguri. De-abia aştept să afle şi el lucrul acesta în ceruri."
Văzând-o pe Rachel cum le spunea poveşti copiilor şi cum alerga împreună cu ei, ştiam că avea parte de mai multă vindecare şi ea însăşi. Alinarea altora şi împărtăşirea de experienţe cu ei era exact lucrul de care avea nevoie.
Trebuia să stăm la acelaşi hotel la care stăteau şi oamenii care cumpărau copii, deoarece nu era loc să dormim la centrul misionar. într-o noapte, o copilă a început să ţipe într-o cameră de lângă noi. Suna de parcă cineva o omora. Ne-am trezit cu inimile bătând cu putere. Liftul de pe hol s-a deschis, iar poliţia a bătut la uşa noastră. înainte să putem răspunde, doi oameni în uniforme verzi pătrunseseră deja. S-au uitat ţintă la noi şi noi la ei. Am arătat spre camera alăturată. Au plecat şi au intrat cu forţa în camera de alături. Au cercetat camera, dar când au constatat că fata nu era omorâtă, au lăsat-o acolo. Poliţia a plecat, iar ţipetele au început din nou.
Am adormit plângând, cu capetele sub perne, încercând să ţinem sunetele departe de urechile noastre. Odată, după ce am apăsat pe butonul liftului ca să mergem în camera noastră de la etajul 5, liftul s-a deschis. înăuntru se aflau un american şi un băiat tailandez de 6 ani. Rachel a fost atât de şocată, încât nu a vrut să intre în lift. Bărbatul a râs de noi şi apoi uşa s-a închis, iar liftul s-a pus în mişcare.
"Nu ştiu dacă mai pot face asta în continuare", mi-a spus Rachel pe acoperişul hotelului. Găsisem acest loc ca un refugiu unde ne puteam ruga. "De ce trebuie să ştim toate aceste lucruri? Mi-aş putea pierde timpul pe plajă cu prietenii. Cum o să mă pot întoarce înapoi la viaţă ca o persoană normală?"

Am **îmbrăţişat-o.** Nu ştiam ce să zic, deoarece eram furioasă pe abuz şi pe criminali. Deşi ne era greu să vorbim despre aceste lucruri, am analizat ceea ce se întâmpla. "Această situaţie nu se va schimba niciodată, decât dacă oamenii ştiu ce se petrece", am spus. "Noi aducem puţină lumină aici", i-am spus. "Noi vom face diferenţa în viaţa acestor puşti. Noi facem diferenţa în viaţa cuiva."
"îi urăsc pe aceşti criminali", a spus Rachel. "Cum poate cineva să facă ce fac ei?"
"Toţi oamenii aceştia încep cu simple dependenţe: poate fantezii sau pornografie, despre care au crezut că nu e cine ştie ce", am spus. "Dacă nu se confruntă cu ele la un nivel simplu şi li se predau, îi aduc atât de jos, încât le fac rău oamenilor, uneori pe plan internaţional."
"Putem privi lucrurile în felul următor", am spus. "Ce putem face pentru a le da un discernământ celor care cumpără şi vând? Cum îi putem ajuta?"
"Nu ştiu. Pare o situaţie fără speranţă", a spus ea. "Nu mă pot abţine să-i urăsc."
"Şi eu la fel", am spus. "Dar Isus a murit şi pentru aceşti Oameni, aşa pierduţi cum sunt în dependenţa şi în păcatul lor. Nu este nici un loc atât de jos, încât Isus să nu poată atinge şi salva omul. Putem face diferenţa chiar şi atunci când ne este incomod să facem acest lucru şi când procesul confruntării cu durerea din jurul nostru este urât."
Ne-am rugat împreună şi ne-am concentrat din nou, lucru pe care l-am făcut de trei sau de patru ori în ziua aceea, pe acoperiş, doar ca să putem merge în continuare. Rachel şi-a venit din nou în fire şi a mers la misiune pentru a se întâlni cu un alt copil. Ea se ruga cu ei, îi hrănea, se juca cu ei şi le povestea despre Isus. \
Am stat la Fountain of Life Ministries aproape o săptămână. în acest timp, studenţii de la asistenţă socialăcare veneau în vizită pe acolo ne-au invitat să vorbim la facultatea lor. Am mai vorbit şi la spitale şi la diverse biserici din zonă - oportunităţi pe care nu le-am fi avut dacă ne-am fi planificat un itinerariu strict. Curând, a venit timpul să ne întoarcem acasă.

Cum o să mă întorc la o viaţă normală? m-am întrebat pe drumul de întoarcere. *Am stat cu copii pe moarte - cum o să mă întorc la o spiritualitate "normală" ?*

"**Nu-ţi** pierde inima acolo", îmi spusese cineva înainte să plec, şi, după cum aveam să constat, abia după câteva luni mi-am găsit-o din nou.
Era cu o săptămână înainte de Crăciun şi biserica era plină, iar sala, împodobită cu lumânări şi ghirlande. Tailanda părea îndepărtată din viaţa mea confortabilă de aici, însă amintirea acestei experienţe mă bântuia.
"Ştiu că mulţi dintre noi s-au săturat probabil să audă povestea de Crăciun", a spus pastorul, în introducerea la predica lui. "Poate că am auzit-o de o mie de ori."
îmi venea să mă ridic şi să strig în gura mare. *Tocmai am stat cu cincizeci de prostituate dintr-un cartier rău famat, care nu o auziseră niciodată înainte. Erau cu ochii în lacrimi şi povestea asta le-a schimbat vieţile. Am ţinut în braţe copii care nu auziseră niciodată de Isus. Dacă nu putem s-o ascultăm şi dacă ea nu ne impresionează, dacă povestea nu ne mişcă inimile astăzi, înseamnă că nu înţelegem puterea Evangheliei.* Da, tranziţia înapoi la "lucrurile obişnuite" a fost dificilă. înţelegerea urâţeniei unei dependenţe lăsate să-şi ducă lucrarea până la capăt atârna greu deasupra mea. *Cum putem permite să se întâmple una ca asta?* m-am întrebat. *Acest fel de abuz se petrece chiar şi în ţara noastră. Ce facem cu aceste informaţii? Le ştim, însă nu ne lăsăm impresionaţi de ele. De parcă lumea noastră a devenit indiferentă la violenţă şi la tragediile altora. Există un zid în jurul nostru. Poate că unii dintre noi au auzit povestea lui Isus de o mie de ori, dar sunt milioane de oameni care nu au auzit-o. Eu tocmai am ţinut în braţe o prostituată în vârstă de doi ani. Nu putem face ceva?*
Când Rachel s-a întors, a hotărât că nu se poate întoarce la viaţa ei obişnuită. A plecat cu o altă echipă într-o misiune internaţională în Filipine, pentru a lucra cu copiii de acolo. Apoi a mers la facultate pentru a obţine diploma de asistent social. A cunoscut un bărbat creştin, s-a alăturat din nou bisericii şi acum are un copil. Ea a devenit dintr-o victimă neajutorată o misionară pentru Hristos, o femeie a lui Dumnezeu. Niciodată n-o să mai treacă pe lângă suferinţa din lume prefăcându-se că nu o observă.
Mi-am amintit de Lyndi, femeia care dădea mărturie pe strada Banning. îmi spusese că era un timp când nici măcar nu ştia dacă dorea ca Domnul Hristos să revină, deoarece îi plăcea atât de mult modul ei de viaţă- căsătoria şi copiii ei. Când a început să meargă în lucrare, atitudinea lui Lyndi s-a **schimbat.** Ea strângea bani în timpul anului, iar familia ei mergea în vacanţe în satele din Mexic, propovăduindu-L pe Isus, împărţind literatură şi **îmbrăcăminte** şi ţinând studii biblice. Acum, abia aştepta ca
Isus să revină.
Sunt oameni în jurul nostru care fac diferenţa, punând tot sufletul lor în răspândirea Evangheliei. Pe măsură ce creştinii ies din statu-quoul[6] lor confortabil, ei descoperă o fericire şi un scop în viaţă pe care nu le-au cunoscut niciodată mai înainte. Ei - împreună cu fetele din cartierul prostituatelor, împreună cu copiii din Pattaya - tânjesc după revenirea Domnului Hristos mai mult decât orice.
Chiar şi acum, când timpurile sunt grele, îmi amintesc cuvintele lui Nee: "Isus Se întoarce pentru mine, şi asta îmi este de ajuns. Asta mă face să trec peste toate."

"Situaţie existentă, stare de fapt" (latină) (n.tr.).

22
Descoperă Puterea

'A

vertisment de tornadă pentru Oshkosh şi tot sud-estul Wisconsinului", anunţau flash-urile cu ştiri de pe ecranul televizorului. "Adăpostiţi-vă imediat în pivniţa dvs. sau în adăpostul contra furtunii. Grindină de mărimea unei mingi de golf cade în unele zone din afara oraşului." Am privit cerul plin de nori prin

fereastra hotelului. Nori ameninţători, negri cu o nuanţă verzuie, clocoteau pe cer ca un cazan în arşiţa verii. Simţeam avertizarea în liniştea şi în aerul pe care îl respiram.
Nu anticipasem această aventură atunci când Jaci şi cu mine am venit în Camporeea Internaţională a Exploratorilor care găzduia aproape 22.000 de copii. Fusesem rugată să vorbesc într-o interviu de cincisprezece minute pentru toată mulţimea. Această camporee se numea *Discover the Power* ("Descoperă Puterea"). Fiica mea, Jaci, avea 10 ani şi puteam explora tot ceea ce avea de oferit camporeea. Trebuia să plec pentru prezentare. *Ce aş putea spune în cincisprezece minute?* m-am gândit, rugându-mă pentru cuvintele potrivite.
Când am ajuns la locul de întâlnire, acesta arăta ca un adevărat oraş al copiilor. Din moment ce întâlnirea avea loc pe un imens aerodrom, corturi aliniate rânduri-rânduri încadrau pista de decolare a aeroportului. Activităţi organizate, întâlniri inspiratoare, un oficiu poştal, un cotidian şi chioşcuri informative sau de distracţie erau răspândite în zonă. Aveam chiar şi propriul meu stand, unde puteam da autografe pe cărţi şi lua interviuri copiilor de pe tot cuprinsul naţiunii şi din alte ţări. M-am întâlnit şi cu diriginţi de tineret şi lideri Explo de pretutindeni din lume. Dirigintele

de tineret din Africa vorbise cu mine despre desfăşurarea unui proiect misionar cu **tineretul** din Africa. Posibilităţile de transmitere pe calea undelor erau excelente.
în seara dinaintea prezentării mele, conducătorii de la *Descoperă Puterea* au rezervat o cameră la hotel pentru mine, ca să pot fi odihnită pentru a doua zi. Din moment ce dormisem în cort alături de zgomotosul meu club în primele zile, o noapte într-o cameră liniştită de hotel era un lux.
Când sirenele din oraş au început să sune, anunţându-i pe toţi de pericolul tornadei, mi-am dat seama că nu aveam să mă mai odihnesc în noaptea aceea. Am început să-mi fac griji pentru cei care dormeau în corturi pe aerodrom. *E pregătită întâlnirea Exploratorilor pentru tornade?* m-am întrebat. *Sunt Jaci şi cu ceilalţi în siguranţă?*
O bătaie puternică în uşă mi-a întrerupt grijile. "Poliţia ne-a spus să evacuăm întreaga camporee", mi-a spus un mesager. "Trebuie să ajutăm cu toţii la mutarea celor din tabără în hangarele pentru avioane de la capătul pistei de aterizare. A fost reperată o tornadă. Grăbiţi-vă!" Apoi mesagerul s-a grăbit la uşa cealaltă.
Mi-am pus pe mine geaca şi am plecat în grabă, împreună cu ceilalţi vorbitori şi lideri, spre tabără. Personalul de la *Descoperă Puterea* deja dirija grupuri de copii către hangare. O grindină măruntă începuse să cadă, iar vântul se învălmăşea prin părul copiilor. Unii erau speriaţi; alţii erau captivaţi de aventură. "Primim vreun ecuson de 'dezastru'?" l-am auzit pe un băiat glumind, referindu-se la ecusoanele pe care le primeau atunci când învăţau un subiect sau când îşi însuşeau vreo îndemânare.
Clubul meu Explo fusese deja evacuat. *Trebuie s-o găsesc pe Jaci,* m-am gândit, încercând.să rămân calmă. *Mă întreb cum o să-mi găsesc clubul în mulţimea asta de oameni.* într-un final, după câteva căutări, i-am găsit. M-am aşezat lângă ei pe podeaua de beton a hangarului, ascultând ploaia torenţială şi vântul carejurla afară.
După un timp/alerta s-a transformat dintr-una de tornadă într-una de furtună. Criza luase sfârşit, aşa că ni s-a permis să mergem înapoi la corturile noastre. Corturile, sacii de dormit, hainele - aproape totul fusese udat, iar noi ne-am petrecut următoarele ore uscându-i pe copii cât de bine am putut noi.

Dimineaţă, m-am întâlnit cu organizatorii programului zilei respective, care au decis ce să facă în legătură cu programul de seară. Fusese planificată o scenetă specială despre viaţa şi crucificarea Domnului Hristos, însă cum apa băltea chiar şi pe scenă, şi-au dat seama că nu pot face nici o probă de microfoane, deoarece ar fi fost periculos. Totul trebuia anulat dacă avea să plouă din nou. întâlnirea de seară a fost programată pentru ora şase.
M-am uitat la cer. Norii de furtună încă se mai luptau unul cu altul deasupra noastră.
"Să mergem înapoi la hotel şi să ne rugăm pentru vreme, program şi copiii veniţi în tabără", a sugerat cineva. Aceia dintre noi care am putut, ne-am petrecut toată ziua în rugăciune. "Te rugăm, Doamne", a fost rugăciunea noastră, "însenineaz Tu vremea pentru întâlnirea de diseară."
Deşi timpul pentru întâlnire se apropia, furtuna continua să fiarbă deasupra noastră, cu excepţia unei fâşii lungi de cer albastru chiar deasupra pistei de aterizare.
"Camporeei i s-a dat un nume potrivit", a spus cineva. "Puterea aici este Dumnezeu. Spectacolul trebuie să continue."
Era timpul pentru interviul meu. Din spatele scenei, unde stăteam, vedeam mulţimea imensă de copii

adunaţi în grupuri pe iarba călcată în picioare. Pături şi scaune pliante erau răspândite pe uriaşa pajişte. Cel care urma să îmi ia interviu stătea alături de mine.
"Uite cum o să fie", mi-a spus. "Ei vor prezenta un clip video cu lucrarea ta pe ecranele acelea imense de acolo. Când se va termina clipul, ei îţi vor spune numele, şi apoi tu vei intra pe scenă. Apoi, eu o să te salut şi o să-ţi iau interviu." Instrucţiunile erau clare.
Producătorii de la 3ABN erau de faţă, împreună cu o altă reţea de televiziune creştină, *Sky Angel* ("îngerul din mijlocul cerului"). Ei transmiteau programele pe două posturi creştine cu emisie internaţională. Am simţit nervozitatea pe care o simt înaintea fiecărei prezentări, însă nu mai puteam întârzia. Am respirat adânc şi am rostit o rugăciune scurtă. "Doamne, mergi cu mine", am spus. Clipul video era în desfăşurare.
"Şi acum", au anunţat difuzoarele, făcând să răsune aceste vorbe prin toată tabăra şi transmiţându-le, prin satelit, întregii lumi, "îmi face o deosebită plăcere să v-o prezint pe Cheri Peters, care a fost salvată dintr-o viaţă de prostituţie."

Am rămas ni gura căscată. "Scuză-mă", i-am spus celui care urma să-mi ia interviu, "dar n-am fost niciodată o prostituată." Picioarele nu voiau să se **mişte. "Să** mergem", mi-a şoptit omul. Picioarele m-au ascultat, însă capul îmi era năuc. Acesta mi-a observat faţa îndurerată.
"Nu ai de gând să ne corectezi, nu-i aşa?"
Speram că o sâ faceţi voi acest lucru, am gândit.
"Nu, nu avem timp de asta." M-a condus pe scenă.
Sentimentele care m-au năpădit în acele câteva momente m-au cutremurat din cap până în picioare. La vârsta de 13 ani, mi se oferise prostituţia ca o opţiune, însă hotărâsem ca mai degrabă m-aş fi omorât decât să fac asta. Refuzasem această meserie şi multe dintre fetele celelalte mă dispreţuiseră pentru acest lucru. Ele acceptaseră rolul care le fusese impus, eu de ce nu puteam? Acum eram acuzată de singurul lucru de care fusesem protejată. Păşind înaintea acelui ocean de feţe, m-am simţit dezgolită şi vulnerabilă.
"Concentrează-te, Cheri", o voce înceată îmi şoptea înăuntrul meu. "Tu trebuie să spui ceva aici. Nu-1 lăsa pe Satana să te jefuiască de ocazia de a o spune." Aveam senzaţia că tornada se întorsese numai pentru mine. Mai târziu, m-am întrebat de ce nu mi-am luat câteva secunde ca să le explic cum stau lucrurile, însă în acel moment eram în stare de şoc. Intervievatorul îmi spusese că nu am timp să explic, aşa că m-am concentrat asupra întrebărilor pe care mi le punea şi am ignorat sentimentul îmbolnăvitor care mă chinuia. M-am rugat doar ca Dumnezeu să mă folosească, căci eu nu-mi amintesc nici un cuvânt din ce am spus atunci.
După ce am coborât de pe podium, totul părea distant. *Treci peste acest incident,* îmi spuneam mie însămi. *E doar mândria ta prostească. Nu e mare lucru.* Am încercat, vorbirjd-cujnine însămi, să trec peste această întâmplare. L-am văzut pe dirigintele de tineret din Africa, cu care făcusem planuri, trecând pe lângă mine.
"Mă bucur să te văd", i-am spus, zâmbind. I-am întins mâna, aşa cum fac de obicei. înainte, îmi strânsese mâna. Acum, m-a lăsat cu mâna întinsă. M-a salutat politicos cu capul, însă mult mai rezervat decât înainte. "Bună, Cheri", mi-a spus. Am schimbat politeţuri şi apoi aplecat. Mi-am privit mâna şi m-am simţit zdrobită.
li
DUMNEZEU TE IUBEŞTE ŞI PE TINE!

Nu e mare lucru, nu e mare lucru, îmi repetam. *Reacţionezi exagerat. Insă nu a existat o distanţă care nu exista mai înainte?*
O dirigintă de tineret din Diviziunea Nord-americană a venit la mine. "Bună, Cheri", mi-a spus. "Nu ştiam că ai fost prostituată."
"Nu am fost", am spus, simţindu-mă de parcă încercam să ascund ceva. Niciodată în viaţa mea nu m-am simţit mai prost ca acum.
Directorii de la 3ABN m-au zărit. "Cheri, nu ne-ai spus că ai fost prostituată. Nu e scris în carte."
"Nu e scris în carte, deoarece nu este adevărat", am spus. "Acum, fiindcă nu a fost niciodată corectată, ştirea aceasta o să ajungă în toată lumea pe două posturi de televiziune, pe lângă toată amploarea pe care o capătă aici."
Trebuie să fie reacţia mea exagerată, îmi tot spuneam. Oare distanţa pe care o simţeam era numai în imaginaţia mea sau consecinţele aveau să fie mai grave decât credeam? Acel singur cuvânt părea să fie

o precipitaţie radioactivă.
Când am găsit-o pe fiica mea, Jaci, şi pe micuţii ei prieteni exploratori, ştiam că era mândră că fusesem pe scenă. Zâmbea. "Nu ştiam că ai fost prostituată", mi-a spus. "Mă întreb ce-o să zică taţi despre asta." Am gemut.
"Taţi nu are de ce să se gândească la acest lucru, pentru că el nu s-a întâmplat niciodată. Cel care a făcut anunţul nu a ştiut." Am oftat. Oare tortura nu avea să se termine niciodată?
"Doamne, ce să fac?" am întrebat. "Care ar trebui să fie reacţia mea? Ar trebui să le spun oamenilor că nu este adevărat sau ar trebui să las lucrurile aşa cum sunt?" Nu am primit un răspuns imediat.
în dimineaţa următoare, am auzit cum controlorii de trafic aerian care supravegheau sistemul radar raportaseră că au văzut cum furtuna care venise noaptea trecută s-a despărţit şi a mers pe lângă pista de aterizare. *Descoperă Puterea* scăpase de grosul furtunii. Ziarele locale erau pline de ştiri despre fenomenul meteo. însă, trecând prin tabără în acea dimineaţă, ca să acord un interviu unuia dintre posturile de radio din camporee, furtuna încă mai clocotea înăuntrul meu.
în drum spre postul de radio, am încercat să-mi justific din nou greşeala mie însămi. M-am hotărât să las lucrurile aşa cum erau. Totuşi, pe măsură ce mergeam, încă vedeam sau îmi imaginam că văd reacţii
supărătoare ale oamenilor, care îmi arătau că statutul meu se schimbase. Atunci când am ajuns la postul radio, nervii îmi erau din nou încordaţi.
"Ce s-a întâmplat?" m-a întrebat directorul postului de radio.
"Suni puţin supărată pentru că am fost anunţată ca prostituată ieri pe scenă", am mărturisit timid. "Nu am fost niciodată, însă acum am impresia că oamenii mă percep diferit. încerc să ignor acest sentiment, însă, de la interviu încoace, a fost extrem de intens."
"O să lămurim lucrurile la radio", a spus directorul. "Poţi să explici care este adevărul. O să fie un subiect bun."
S-a întâmplat ca directorul taberei Exploratori să fie la postul de radio în acea dimineaţă şi să audă fără să vrea conversaţia. "Nu-mi vine să cred că s-a întâmplat aşa ceva. îmi pare foarte rău. O să scriu o scrisoare prin care să-mi cer scuze pentru acea introducere, astfel ca, dacă e nevoie să o arăţi cuiva, să o poţi face. Poţi pierde mult sprijin pentru lucrarea ta din cauza unui lucru care nu este adevărat. îţi înţeleg pe deplin îngrijorarea."
M-am simţit un pic mai bine, am acordat interviul şi am plecat. Poate că se rezolvase totul acum. Aveam să mă rog în continuare pentru acest lucru şi, în curând, nu avea să mai fie o problemă. Am mers înapoi la clubul meu de exploratori şi am asistat împreună la defilări şi instrucţii militare şi la o paradă de aviaţie. Mai târziu în acea după-amiază, am fost la o întâlnire cu directorul uneia dintre misiunile internaţionale, cu care mă mai întâlnisem înainte. Fusese încântat de faptul că urma să vin să vorbesc la misiunea lui. L-am găsit discutând cu un grup mic de oameni. Când am apărut, s-a retras clin-grup fără să dea vreun semn că m-ar cunoaşte şi fără să mai interacţioneze în grup. Am decis să nu mă duc după el.
Cum rezolv această problemă? m-am gândit. *îmi trebuie un tricou pe care să scrie: "Sunt nevinovată". îmi trebuie un panou cu care să umblu şi pe care să scrie: "N-am fost niciodată prostituată!"*
Din nou, m-am întors la Dumnezeu pentru călăuzire. "Te rog, ajută-mă să trec de asta", m-am rugat. "Nu ştiu ce să mai fac sau să mai zic. Am senzaţia că această problemă pur şi simplu nu are rezolvare."
în locul liniştit pe care îl găsisem pentru rugăciune, am aşteptat. De data aceasta, am simţit răspunsul lui Dumnezeu: "Ce contează, Cheri? Mântuirea este mântuire. Dacă te-aş fi vindecat complet de prostituţie, ai

fi la fel de curată ca şi acum, când te-am vindecat de toate celelalte păcate în care erai afundată. Prin acest episod, ai gustat acum atitudinea lumii. Dacă o să fii apărătorul celor care au fost vindecaţi de un trecut dureros sau infect, trebuie să ştii care sunt prejudecăţile. Educă-i pe oameni că prejudecăţile sunt distructive. Harul acoperă totul, indiferent care ar fi trecutul nostru."
"îmi pare atât de rău. Doamne!" m-am rugat. "Chiar şi eu aveam această prejudecată."
Am plecat de la întâlnirea mea tăcută cu Dumnezeu cu un sentiment de renaştere şi de pocăinţă. Nu mai simţeam nevoia să lămuresc nici o înţelegere greşită. Aveam să mă încred în sângele Domnului Hristos, care iartă orice păcat, indiferent de cât ar fi de intolerabil din punct de vedere social. Mi-am dat seama că sosise timpul ca să descopăr cu adevărat puterea care îndepărtează în aceeaşi măsură şi

furtuna şi păcatul. De acum înainte, doream să fiu un panou viu, pentru ca lumea să vadă: "Sunt acoperită de sângele Lui". Norii de furtună s-au ridicat de pe mintea mea, lăsându-mă cu ochii larg deschişi în albastrul strălucitor.

23

De cealaltă parte a mesei

Grupul de oameni ai străzii îşi ţâra încet picioarele de-a lungul liniei de servire a cantinei în aer liber. Voluntarii, prietenoşi şi veseli, turnau cu polonicul supa în farfurii şi le înmânau sandwich-urile întocmai ca o maşină bine unsă, purtând mănuşi de plastic, şepci şi şorţuri albe pentru a îndeplini standardele de igienă. Oamenii străzii luau tăvile cu mâncare şi se îndreptau către zona unde se servea masa, zonă care fusese delimitată pentru ei; acolo se aşezau la câte o masă, majoritatea singuri.
Un grup de profesionişti mă aduseseră din Portland, Oregon, în calitate de consultant la misiunea lor pentru oamenii străzii. Cantina lor îşi dezvoltase capacitatea de hrănire de la 25 la 750 de oameni, oferind o masă pe săptămână. Totuşi organizatorilor li s-a părut că lipseşte ceva. Nu simţeau GŞ lucrurile se schimbaseră vreun pic din punct de vedere spiritual - obiectiv pe care ei speraseră să-1 atingă. îmi mai povestiseră şi despre un grup pe ţineri care veneau în fiecare săptămână şi îi intimidau, aţâţ pe voluntari, cât şi pe oamenii străzii. Ce sfat le puteam da?
în timp ce sondam cu privirea cantina în aer liber şi zona de servit masa, m-am pus în locul unei persoane fără adăpost, încercând să reperez elementul lipsă. Ce aş simţi eu? întotdeauna am tânjit după o relaţie cu ceilalţi, iar aici mă simţeam izolată. Nimeni nu vorbea cu mine. Voluntarii, înarmaţi cu mănuşile lor, păreau rezervaţi şi uşor intimidaţi de mulţimea care trecea prin faţa lor. *Aceşti oameni ai străzii au nevoie şi de prietenie, la fel de mult ca de mâncare,* m-am gândit. Un plan a început să se închege în mintea mea, în timp ce mă alăturam

cozii, cu un pachet de cărţi de-ale mele atârnând dintr-un rucsac pe care-1 aveam pe umăr.
"Ce faci la coadă?" m-a întrebat un om al străzii, care era în faţa mea.
"îmi iau ceva de mâncare", am răspuns. I-am spus că fusesem şi eu cândva fără adăpost şi i-am dat un exemplar din cartea mea. Am început să vorbesc cu oamenii din faţa şi din spatele meu, punându-le întrebări despre ei. în curând, am stabilit legături cu cel puţin opt persoane din rând, care acum vorbeau şi ei unii cu alţii. în timp ce mă învârteam prin preajmă, am văzut cinci adolescenţi - patru băieţi şi o fată, care nu păreau să aibă mai mult de 15 ani - dând târcoale oamenilor care stăteau la rând pentru mâncare. Majoritatea aveau tunsori Mohawk, iar ce mai rămăsese din părul lor era vopsit în diferite culori. Părul liderului era brunet, aranjat sub formă de ţepi cu vârfurile roşii. Vesta descheiată lăsa să se vadă cercei şi tatuaje care îi acopereau pieptul, braţele şi gâtul. Mânia părea să fi cuprins grupul, alimentând bravada lor. Oamenii s-au ferit din calea lor. Deşi erau sute de oameni în rând, conducătorul grupului s-a uitat ţintă la mine şi ne-am încrucişat privirile. în drumul lui spre mine, care eram aproape în capul rândului, i-a băgat în sperieţi pe toţi.
Era gata să mă şteargă cu umărul şi să mă dărâme în drumul lui. Am făcut o rugăciune scurtă şi m-am ţinut tare pe picioare. "Hei", am spus, zâmbindu-i.
"Ce e?" a mârâit el ameninţător, îngustându-şi privirea.
"Crezi că părul *meu* ar arăta bine aşa, ca al tău?" i-am zâmbit. Prins cu garda jos, băiatul arâs. "Bună, eu sunt Cheii", i-am spus. "Cum te cheamă?". I-am povestit rapid istoria mea şi ce făceam acolo. Am înfiripat o conversaţie, iar el m-a prezentat celor patru prieteni ai lui. Am discutat o vreme şi i-am dat un exemplar din cartea mea. Am stat cu toţii la coadă, ne-am luat mâncarea şi ne-am aşezat la o masă. Făcusem doar câţiva oameni să interacţioneze unii cu alţii şi deja atmosfera locului părea să se schimbe.
După masă, mi-am luat rămas bun de la noii mei prieteni. Am vorbit cu administratorii misiunii despre elementul-lipsă - oameni care să interacţioneze cu oaspeţii. înţelegând acest concept, misiunea pentru oamenii străzii s-a transformat într-o misiune a prieteniei, cu ajutorul studenţilor şi elevilor de la colegiul şi liceul local. Un grup venea în fiecare

săptămână pentru a se împrieteni cu oamenii fără adăpost în timpul mesei. De unde, înainte, locul era

tăcut, acum radia de acceptare, implicare şi voioşie. Acest plan s-a dovedit a avea succes, iar acum misiunea împlinea nevoile emoţionale şi spirituale pe care fondatorii speraseră că le va împlini.
în timpul aceleiaşi călătorii în Portland, mi-am spus povestea la mai multe biserici din zonă. O femeie în jur de 30 de ani, Cyndi, a vrut să vorbească cu mine după prezentare. Am bănuit că era dependentă de metamfetamină, dar voia să se lase. Deşi erau multe persoane pe care eram interesată să le cunosc, era ceva în legătură cu Cyndi care m-a atras. Am văzut în ochii ei foame - foame după Dumnezeul pe care eu îl cunoscusem. Am invitat-o să stea cu mine la masa de părtăşie de după serviciul divin şi apoi să vină cu mine în celelalte locuri în care trebuia să vorbesc în ziua aceea, ca să petrecem mai mult timp împreună. La masa de părtăşie, ne-am aşezat la o masă lăturalnică şi am vorbit.
Mi-a vorbit despre teorii ale conspiraţiei una după alta. Era convinsă că prietenul ei, şi el un dependent de droguri, îi punea droguri în cafea. Am bănuit că ea simţea că recuperarea îi scăpase de sub control.
"Cel mai important lucru pe care-1 poţi face pentru recuperarea ta este să înveţi cine este Isus şi să te concentrezi asupra Lui", i-am spus. "Vieţile noastre nu trebuie lăsate în voia sorţii. Isus a venit să ne arate cine este Dumnezeu. Concentrează-te asupra însemnătăţii pe care această veste bună o poate avea în viaţa ta de zi cu zi."
Nu la mult timp după ce m-am întors acasă, mi-a scris o scrisoare, care se întindea pe multe pagini. Câteva fotografii au căzut din plic. într-una era faţa lui Cyndi, neagră şi învineţită. într-alta erau vânătăile de pe corpul ei. într-alta era gura ei. Am citit scrisoarea, întrebându-mă de ce îmi arăta pozele acelea.
Mi-a scris că găsise curajul să lase în urmă drogurile şi stilul ei de viaţă. Când prietenul ei a aflat că se lăsase de droguri, a bătut-o până a lăsat-o inconştientă şi apoi a vrut s-o lase să moară pe fundul unui râu. Când şi-a revenit din starea de inconştienţă, a aflat ce plănuia să facă cu ea şi s-a rugat la Dumnezeu s-o salveze. în loc să o ducă la râu, prietenul ei a lăsat-o la camera de gardă a unui spital şi a încercat să fugă. Când a pornit maşina, poliţia a văzut-o şi 1-a arestat. La camera de gardă, i-au făcut operaţii multiple. în ciuda durerii, Cyndi era în culmea fericirii.

"L-am găsit pe Dumnezeu şi **viaţa",** scria Cyndi. "Sunt liberă." Telefonase la biserica la care dădusem eu mărturie şi vorbise cu cineva de la Misiunea Femeii. Câteva femei au venit la spital şi au ajutat-o să completeze formularele medicale, apoi i-au găsit un loc unde să stea şi au ajutat-o să-şi găsească un serviciu. Cyndi studia acum Biblia şi ceruse să se alăture bisericii.
Mulţi dintre noi nu sunt bătuţi până cad în inconştienţă înainte să înceapă o relaţie cu Dumnezeu, m-am gândit, simţindu-rnă umilită. Pentru ea, fericirea pe care a găsit-o a meritat bătaia pe care a îndurat-o. Viaţa ei ar fi putut lua o cu totul altă întorsătură dacă n-ar fi auzit cum o poate schimba Isus. Câte alte ocazii ca aceasta mai ratasem?
Curând după aceasta, Hyveth Williams, o femeie-pastor a unei biserici din Loma Linda, California, mi-a cerut să vin să vorbesc congregaţiei ei. Din moment ce am respectat-o dintotdeauna, am fost încântată. Lăsase în urmă un trecut întunecat şi-L găsise pe Dumnezeu, îşi luase doctoratul în omiletică şi era un exemplu dinamic pentru mine din toate punctele de vedere.
Am străbătut cu maşina distanţa mare până în California de Sud şi am ajuns în Loma Linda cu câteva ore mai devreme decât prevăzusem. M-am învârtit prin jur, încercând să găsesc biserica. Uitasem să cer adresa şi, cum mergeam cu maşina pe străzile oraşului, mă opream frecvent să îi întreb pe oamenii de pe trotuar unde pot găsi biserica.
într-un târziu, am crezut că o găsisem. în drum spre ea, am zărit un om al străzii culcat pe o bancă din apropiere. Purta câteva rânduri de cămăşi, rupte şi decolorate, cu culorile atât de şterse, încât cu greu ai fi putut spune ce culori fuseseră. Stătea acolo şi mă privea, cu ochii întredeschişi, cum mă apropiam.
"Hei! Ce faci?" l-am întrebat vesel. Bărbatul s-a uitat la mine. "Ai venit să mă asculţi?"
"Nu", a spus el ţâfnos. "Cine eşti? De ce aş veni să te ascult?"
M-am aşezat lângă el pe trotuar. "Păi, am trăit pe străzi timp de zece ani şi mă gândeam că poate ai auzit acest lucru şi ai venit să mă asculţi."
El s-a ridicat în capul oaselor. "Deci ai trăit pe bănci ca şi mine?" a întrebat.
"Ei, **fiindcă** eram fată, eram agăţată de obicei de străini", am spus. "Nu era o viaţă plăcută."
Părea interesat. "Deci ţi-ai refăcut viaţa şi acum vorbeşti la biserica asta frumoasă? Ca să vezi!"
"Cum te cheamă?"

"Pete."
"Pete, ai vrea să vii să mă asculţi şi să fii invitatul meu? O să-ţi păstrez un loc în primul rând."
Ochii i s-au luminat. "O să vin", a spus, zâmbind. "La ce oră?"
"La ora şase, la Biserica Campus Hill", i-am răspuns.
"Asta-i tocmai în partea ailaltă a oraşului", mi-a spus el.
"O", am spus, simţindu-mă din nou stânjenită. "îmi poţi spune unde?"
în seara aceea, am stat în primul rând: soliştii, pastorul Williams, Pete şi eu. M-am uitat la Pete, al cărui singur pat era o bancă şi care poate că nu fusese invitat în multe locuri. Părea mândru că stătea acolo cu noi. După programul muzical, pastorul Williams m-a prezentat, iar eu mi-am spus povestea, omul străzii zâmbindu-mi ori de câte ori priveam la el. După serviciul divin, în clădirea alăturată, s-a dat o recepţie la care s-au servit prăjituri cu căpşuni. Intenţionasem să stau la masă cu pastorul Williams, dar, din moment ce ea trebuia să stea mai întâi de vorbă cu câteva persoane, trebuia să o aştept.
Mi-am amintit dintr-o dată de misiunea pentru oamenii străzii din Portland şi de Cyndi. "Doamne", m-am rugat. "Te rog, nu mă lăsa să fiu ademenită de cele mai bune locuri sau de locul de onoare." M-am întors şi i-am zâmbit lui Pete. "Hai să mâncăm", i-am spus, invitându-1 la recepţie. Am mers alături de el la masa cu prăjituri cu căpşuni.
Când mi-am început prima dată lucrarea, unele persoane au presupus că, din moment ce veneam de pe străzi, aveam să mă întorc, într-un final, tot acolo. Aveau dreptate. La scurt timp, am fost din nou chemată în California. De data aceasta, mă îndreptam către mahalaua Los Angelesului, cartierul meu de odinioară. De data aceasta, eram dependentă de Isus. De data aceasta, puteam privi dincolo de smogul vieţilor prinse în capcana drogurilor la cerul albastru al libertăţii în Hristos.
Un grup de 125 de adolescenţi, sponsorizat de *Insight,* o revistă creştină pentru tineri, mergea la Los Angeles pentru două săptămâni din

vacanţa de primăvară, ca să lucreze cu oamenii străzii. Acest grup se numea Extreme Two şi am fost rugată să mă alătur lor în calitate de vorbitor şi de sponsor. Grupul de tineri avea să lucreze la misiuni de recuperare, programe de alimentaţie şi la un centru pentru bolnavii de SIDA.
Amintirile acelor ani petrecuţi acolo mi s-au năpustit în minte în drum spre oraşul plin de ceaţă. M-am înfiorat. Eram pregătită să fac lucrare misionară chiar în locul care aproape mă distrusese? Ştiam că eram. Deşi aceşti adolescenţi aveau gânduri serioase în privinţa lucrării lor, mulţi dintre ei ştiau foarte puţine despre viaţa pe străzi. Voiam ca ei să înţeleagă că oamenii pe care aveau să-i întâlnească erau oameni asemenea lor -oameni care au făcut alegeri diferite în viaţă şi care au sfârşit în diferite locuri.
"Aş vrea să vă fi putut arăta cine am fost eu atunci când locuiam pe străzi", le-am spus tinerilor. "Nu aţi fi crezut că cineva ar fi putut să aibă influenţă asupra mea. Mă purtam ca şi cum nu-mi păsa de nimic din ce ar fi gândit cineva despre mine şi nimeni nu a încercat să ajungă la mine. Amintiţi-vă acest lucru - voi aţi plecat să schimbaţi vieţile oamenilor."
Am lucrat ca voluntari la centrul pentru bolnavii de SIDA din Los Angeles, o clădire cu cinci etaje la periferia L.A.-ului. în timpul petrecut acolo, tinerii au căpătat o nouă înţelegere a populaţiei homosexuale, întrebările pe care i le puneau pastorului Terry erau pline de concepţii greşite şi de prejudecăţi despre homosexuali.
"Credeam că Dumnezeu nu-i poate iubi dacă sunt homosexuali", a spus un adolescent.
"Mie mi s-a spus că sunt răi", a spus altul. "însă oamenii pe care i-am cunoscut sunt chiar de treabă."
x
"Nu contează alegerile noastre", a spus pastorul Terry, "ele nu schimbă faptul că suntem fiii şi fiicele lui Dumnezeu şi că El ne iubeşte. Trebuie să separăm bagajul de persoana pe care o iubeşte Dumnezeu. în calitate de creştini, le putem oferi din nou viaţă şi şansa de a ieşi din păcat, indiferent că mai au o zi sau un an până la moarte sau că sunt la începutul dependenţei lor. Nimeni nu este imposibil de atins. Nu contează ce greşeli facem, putem încă să alegem viaţa."
în timp ce ne deplasam pe stradă cu autobuzul, am trecut pe lângă o alee. Un cărucior de cumpărături fusese sprijinit de peretele unei clădiri.

O bucată **mare** tic carton era aşezată pe jos, între cărucior şi perete, şi o bucată de **pânză** /.drenţăroasă acoperea cartonul, ca să ţină de cald. Căruciorul era **plin** cu lucruri pentru un adăpost suplimentar. Ceea ce ne-a atras **atenţia a fost** panglica de dantelă, agăţată cu grijă de partea de sus a căruciorului.

"Ce-i **aia?" a** întrebat unul dintre adolescenţi.
"Ce crezi că este?" am spus. "Este locuinţa unei femei. Este casa ei."
"Serios?" au întrebat ei.
"Desigur. Femeilor le plac astfel de lucruri. Bărbaţii nu s-ar gândi să facă aceste mici retuşuri, însă o femeie, da."
în timpul nopţii, am dormit cu toţii pe podeaua sălii de sport a unei academii creştine în apropiere de centrul L.A.-ului. într-o seară, în timp ce mâneam gogoşi, a intrat poliţia. Poliţia ne pusese la curent înainte cu ceea ce se întâmpla în oraş. "Doi adolescenţi tocmai au fost împuşcaţi şi omorâţi în josul străzii", mi-a spus poliţistul. "Am desenat conturul corpurilor şi, înainte să le luăm, ne-am gândit să vă spunem şi vouă, ca să veniţi să vedeţi."
"Mulţumim, dar cred că o să ne mulţumim să le spunem tinerilor statisticile", am spus, neintenţionând să-i jignesc în oferta lor plină de grijă. Poliţiştii au plecat.
Le-am spus celor din grup că, în medie, şase tineri mor în fiecare noapte în L.A. şi că doi tocmai au murit în josul străzii. Când eram adolescentă, adesea dispăreau oameni din grupul nostru, fie pentru că erau împuşcaţi sau înjunghiaţi, fie pentru că se sinucideau. Trebuia să trăiesc într-un mediu în care nu puteam permite ca moartea să ne deranjeze. Singurul lucru la care m-am putut gândi, atunci când o fată care dansa cu mine în club s-a sinucis, a fost cine avea să-i facă tura. M-a deranjat mai târziu, în perioada de recuperare, însă la momentul respectiv, nu. Oamenii de pe străzi au devenit atât de indiferenţi, de nevoie şi prin alegere, încât moartea adesea nu-i mai deranjează. Chiar şi poliţia era indiferentă. Altă moarte, pentru ei, era un potenţial instrument de învăţare.
Am mers într-un adăpost pentru oamenii străzii, administrat de unul dintre oamenii care locuise acolo. Acesta i-a poftit înăuntru pe tineri şi i-a condus într-un tur al împrejurimilor. "Acolo am stat prima dată atunci când am venit", le-a spus, arătând către un scaun. "în clădirea aceea am

auzit pentru prima dată Evanghelia." Tinerii au ţinut un serviciu divin la capela adăpostului. Au stat alături de oameni care miroseau urât din cauză că nu se spălaseră de mult, din cauza ţigărilor şi a alcoolului, vizitându-i şi împărtăşindu-le dragostea lui Hristos.
Eram mândră de lucrarea pe care o făceau tinerii de la Extreme Two. Au lucrat atât cu homosexualii de la centrul pentru bolnavii de SIDA, cât şi cu oamenii străzii care veneau la adăpost să mănânce. Aceşti tineri, punând la lucru creştinismul, nu mai puteau ţine Evanghelia doar pentru ei. Am privit cum viaţa lor spirituală a luat foc.
Nu mai plec de la ideea că tinerilor nu le pasă. Mă întreb mai degrabă dacă noi le arătăm un creştinism destul de adevărat. Atunci când îl văd aşa cum este el de fapt, acesta le va schimba perspectiva asupra lumii. Dacă nu mergem pe străzi, în adăposturi şi la cantinele săracilor, oriunde găsim durere şi întuneric, nu va avea loc nici o schimbare. Va fi în continuare întuneric. însă dacă ieşim din spatele meselor de unde servim şi ne aşezăm de cealaltă parte a mesei, oferind prietenia noastră, Dumnezeu va interveni.

24
Pe orice cale posibilă

Micul avion a fost zdruncinat de o turbulenţă atmosferică în scurta cursă de la L.A. la Palm Springs. Fusesem de acord să fiu dată jos dintr-o cursă anterioară în schimbul unui bilet gratuit, pentru a-mi putea permite călătoria la convenţie. Avionul huruia, dar stewardesa de la capătul compartimentului a rămas legată de scaunul ei. *In acest zbor nu se dau alune,* m-am gândit.
Convenţia fusese concepută pentru cei care erau interesaţi să-L facă cunoscut pe Hristos la locul de muncă. La ea luau parte creştini de pe întreg teritoriul SUA, dar şi din alte ţări. M-am uitat pe furiş prin tot compartimentul la ceilalţi pasageri. I-am recunoscut pe unii vorbitori creştini şi pe alţii care păreau să meargă la acelaşi eveniment. îi văzusem pe unii dintre ei în aeroport cu buletinul de la convenţie, iar pe alţii care stăteau pe locurile din preajma mea îi auzisem întâmplător amintind despre convenţie în conversaţia lor.
Cui aş putea eu să împărtăşesc povestea mea? m-am întrebat. *Oamenii aceştia par să fie toţi creştini consacraţi.* "Doamne", m-am rugat în sinea mea. "La cine Te-ai gândit Tu?" Am privit prin fereastra ovală la dealurile maronii care se coceau în peisajul arid din depărtare. Avionul sălta printre curenţii de

aer de parcă ar fi fost un automobil pe un teren accidentat. M-am uitat spre capătul din faţă al avionului, la persoana care stătea pe rândul al treilea din faţă.
Stewardesa. Femeia blondă în uniformă albastră stătea cu faţa spre uşa de acces.
Nu, nu, m-am gândit.

Impărtăşeşte-ţi povestea stewardesei, gândul a insistat.
Dar stau tocmai în spate, am argumentat. *în plus, n-ar fi potrivit.*
Ce-ar putea să se întâmple în cel mai rău caz?
Aş putea arăta ca o idioată, am argumentat. *Dacă îmi răspunde că nu o interesează?*
Nu e răul chiar atât de rău. Mergi mai departe.
M-am hotărât să nu ignor această convingere. *Gata.* Mi-am dres glasul.
"Scuză-mă", mi-am ridicat vocea peste zgomotul avionului. Stewardesa s-a uitat spre mine - aşa cum au făcut şi ceilalţi pasageri.
"îţi place să citeşti?" am întrebat-o, cufundându-mă mai mult în stânjeneala mea. Ţineam în mână un exemplar din carte. Stewardesa şi-a desfăcut centura de siguranţă şi a venit cu grijă, balansându-se într-o parte şi în alta pe interval, până la mine.
"Tocmai am scris o carte", i-am explicat, "şi m-am gândit că ai dori, poate, un exemplar."
"Grozav", a spus ea. S-a aşezat pe locul liber din faţa mea, şi-a pus centura de siguranţă şi s-a întors spre mine ca să ia cartea. A început să citească pe coperta din spate. Simţindu-mă jenată, mă întrebam dacă nu cumva o făcusem şi pe ea să se simtă prost.
M-am aplecat înainte. "Sunt în drum spre o convenţie, unde urmează să-mi prezint povestea", am spus. "Am fost doar îndemnată să ţi-o împărtăşesc şi ţie. îmi pare rău dacă te-am pus într-o situaţie jenantă."
Mi-am dat seama că plângea.
"Ce s-a întâmplat?" am întrebat-o cu blândeţe. Mi-am coborât vocea, încercând să fiu mai discretă.
"Aceasta este prima mea slujbă de când m-am lăsat de droguri", mi-a spus în şoaptă. "Mi-e teamă că n-o să reuşesc."
"O, nu", am încercat să dau dovadă de empatie. "Este foarte dificil. Prin ce perioadă grea trebuie să treci tu acum!"
Şi-a şters ochii. "Cred că mă descurc bine", a spus. "Adică, n-am mai luat acele droguri sau altele şi sunt recunoscătoare că am acest loc de muncă, dar câteodată simt că nu mai pot face faţă. Mi-e teamă că n-o să mă eliberez complet de dependenţa mea."
I-am împărtăşit unele dintre lucrurile pe care le făcusem eu atunci când nevoia de a mă întoarce la vechile obiceiuri mă ameninţase. "Primul

lucru este să *mi* aslept la faptul că o să vreau să mă întorc la droguri din nou. Este normal. Toţi cei care se află în faza de recuperare trec prin aceasta. în **cazul** meu, dacă cred că sunt bine şi că nu am de ce să mă îngrijorez, vechea dependenţă se poate declanşa şi mă poate doborî atunci când mă aştept mai puţin. Trebuie să am grijă de corpul meu, de exemplu, bând suficientă apă, hrănindu-mă corect, odihnindu-mă suficient, făcând suficient exerciţiu fizic, ieşind afară să iau o gură de aer proaspăt şi asigurându-mă că îmi umplu mintea cu lucruri pozitive, diferite de cele la care mă gândeam înainte."
"Sprijinul este şi el important. în viaţa mea, am descoperit că Dumnezeu este cel mai bun în acest domeniu", am continuat. "Am luat, de asemenea, legătura cu oameni de la o biserică, unde am găsit un mare grup de sprijin de tip NA (Narcoticii Anonimi). Nu-mi puteam permite luxul de a mă relaxa şi de a lăsa garda jos, căci riscam să fiu doborâtă din nou. Este o decizie zilnică aceea de a-mi spune mie însămi adevărul acesta: 'Astăzi nu folosesc droguri. Astăzi aleg sănătatea. Dumnezeu mă iubeşte. Eu sunt copilul Lui'."
"Descopăr că Dumnezeu mi-a dat sute de promisiuni în Biblie, care să mă ajute să fac faţă, dacă le caut. Atunci când mă încred în ceea ce spune El, sunt în siguranţă." Ea asculta, părând înfometată după aceste noutăţi.
M-am rugat împreună cu ea. S-a întors la postul ei şi şi-a pus din nou centura de siguranţă. După câteva minute, s-a ridicat pentru a ne pregăti pe noi de aterizare. Simţeam o nouă putere în ea.
"îţi mulţumesc, Doamne", m-am rugat. "N-aş fi ghicit niciodată, şi totuşi ea avea nevoie să ştie că Tu eşti cu ea". Cu această nouă asigurare că Dumnezeu conduce lucrurile, am mers la convenţie şi mi-am împărtăşit povestea. La convenţie, am cunoscut mulţi oameni care m-au inspirat. Am întâlnit doi

oameni implicaţi în lucrarea din închisori şi i-am intervievat pentru postul de televiziune 3ABN. "Cum l-ai găsit pe Dumnezeu?" l-am întrebat pe Sean. Era un bărbat foarte arătos, care fusese cândva membru al unei organizaţii criminale din L.A. Aceasta era povestea lui. Avea foarte puţină educaţie, iar întreaga lui familie de dinaintea lui făcuse de asemenea parte din organizaţii criminale. Fusese trimis la şcoala de corecţie la vârsta de 15 ani, iar atunci când a împlinit

18 ani, a fost trimis la penitenciar, unde a stat timp de aproape cincisprezece ani. în închisoare, el avea "cheile curţii". Acest lucru însemna că, în pavilionul lui, el avea autoritate deplină asupra deţinuţilor, aproape ca un gardian. în guvernul interior al curţii închisorii, el era ca un guvernator, hotărând cine trăia şi cine murea. Pretindea respect şi putere.
într-o zi, mama lui, o catolică devotată, a găsit o carte despre Hristos la un vânzător de lucruri la mâna a doua. Era veche, cu paginile galbene, scrisă în anii 1800. Dorind ca fiul ei să-L cunoască pe Isus, i-a trimis cartea în închisoare. Era o carte care povestea istoria lui Isus, ilustrând viaţa Lui şi însemnătatea evenimentelor atât de viu, încât Sean avea senzaţia că se află chiar acolo. Pe măsură ce citea cartea, capitol cu capitol, Sean şi-a dat pentru prima dată seama de semnificaţia vieţii şi a morţii lui Isus pentru propria lui viaţă. Cartea 1-a motivat să înceapă studiul Scripturii - ceva de care nu-şi mai bătuse capul niciodată până atunci. Isus a prins viaţă în acele pagini şi a trecut de barierele lui Sean. El s-a îndrăgostit de Dumnezeu şi I-a predat Lui viaţa sa.
Cum Sean nu mai auzise niciodată de cartea aceea, iar ea era atât de veche, a presupus că nu se mai tipărea. A devenit cel mai de preţ bun al lui. Nu mai gândea ca înainte şi părea aproape o altă persoană. Acum îşi dorea ca toţi prietenii lui intimi să o citească. Ştia că nu o poate împrumuta pentru că nu avea să o mai primească înapoi. Sean s-a înhămat la o sarcină uriaşă.
Noapte de noapte, Sean a copiat capitolul despre moartea lui Isus, cuvânt cu cuvânt, din carte, făcând multe copii pe care să le împartă. în închisoare nu i se dădea ca stilou decât încărcătorul de cerneală din plastic. Multe nopţi stătea treaz numai ca să scrie un capitol cu încărcătorul acela de cerneală. A mai găsit un capitol pe care a simţit că trebuie să-1 împartă, şi apoi altul, copiind în total trei. în loc să hotărască cine să trăiască şi cine să moară, Sean trebuia să hotărască acum cine să primească acele informaţii despre Hristos, ca acestea să-i schimbe viaţa persoanei respective.
"Cum se numea cartea pe care ţi-a trimis-o mama ta?" l-am întrebat.
"Hristos, Lumina lumii", mi-a răspuns el. "Când am ieşit din închisoare, nu cu mult timp în urmă, am descoperit că această carte încă mai este un best-seller, însă acele capitole pe care le-am transcris iar^iiar îmi sunt imprimate în minte."

Vedeam blândeţea pe faţa lui, în ciuda exteriorului său dur. Vorbea despre **dragostea** şi ţelurile lui pentru noua sa familie. îşi dorea acum să fie tatăl **care** nu **ar** li putut să fie înainte. începuse, de asemenea, să lucreze cu deţinuţii prin intermediul lucrării în închisori. Oameni care mie nu mi-ar fi dat niciodată nici o şansă îl ascultau, pentru că el fusese unul de-ai lor.
Celălalt bărbat pe care l-am intervievat tocmai ieşise din închisoare. Kurt crescuse tot în California de Sud, cu ambiţia de a deveni traficant de droguri. La vârsta de 18 ani, era împlinit - pionul principal al traficului de heroină şi de cocaină din zonă. Se afla chiar pe lista fierbinte a Administraţiei de Implementare a Drogurilor. După ce a fost arestat, Kurt a fost trimis la închisoare şi apoi s-a sustras justiţiei şi a dus o viaţă clandestină pentru a evita acuzarea. însă a fost prins curând şi a mers la închisoare. De acolo, Kurt a fost eliberat şi rearestat, timp de doisprezece ani, trăind pe stradă intervale de timp nu mai lungi de şaizeci de zile, după care era trimis înapoi, fie pentru încălcarea termenilor de eliberare condiţionată, fie pentru delicte noi. La sfârşitul acestei perioade, cazul lui a fost revăzut încă o dată.
în timp ce aştepta să se ia o decizie în cazul lui în instanţă, Kurt a observat că judecătorul - un judecător care dădea sentinţe variabile - era impresionat de deţinuţii care câştigaseră diplome, premii şi certificate. Comisia pentru acordarea eliberării condiţionate părea şi ea mai indulgentă cu creştinii. *Nu este corect,* s-a gândit Kurt. *Nu-mi vine să cred că, numai din cauză că ei citesc o Biblie sau că au un certificat stupid, pot ieşi mai devreme. Pot şi eu să joc jocul ăsta.*
Planul lui era acela de a lucra la o tipografie din închisoare şi să-şi facă propriile diplome. Avea să-1 impresioneze pe judecător şi curtea. Dacă judecătorului îi plăcea să vadă certificate şi interes pentru creştinism, atunci asta avea să-i servească Kurt.
în timp ce Kurt se afla în maximă securitate, aşteptând să fie transferat la altă închisoare, a primit un

pliant pentru ghiduri de studii biblice. într-o zi, şi-a aruncat ochii peste el. Singurul lucru care 1-a interesat era poza unei diplome frumoase şi aurite. "La terminarea acestor studii biblice, vă vom trimite o diplomă", a citit el.
Uite prima mea diplomă, şi-a spus Kurt.

A trimis prin poştă formularul de înscriere pentru primul ghid de studii biblice. A primit o Biblie, a răspuns la întrebările din ghid şi apoi 1-a trimis. A descoperit că este însetat după mai multă cunoştinţă. Când a ajuns la studiul numărul şase, era complet convertit. La sfârşitul cursului, şi-a primit diploma, aşa cum i se promisese.
"Sunt atât de vinovat", i-a spus Kurt judecătorului, când s-a prezentat pentru eliberarea condiţionată, "însă am găsit răspunsul la toate problemele mele, în Dumnezeu." A vorbit despre convertirea lui, izbucnind în lacrimi. "Cred că sunt pe drumul spre recuperare prin ajutorul lui Hristos. Sper că veţi fi îngăduitori şi că mă veţi lăsa să ies din închisoare", a spus el, "însă orice s-ar întâmpla, eu am o nouă libertate în inimă."
Judecătorul din comisia pentru eliberare condiţionată i-a spus că, dintre toate ocaziile în care a avut de a face cu el, acum era pentru prima dată când Kurt dădea pe faţă semne de remuşcare autentică sau când el înţelegea delictele pe care le comisese. Judecătorul 1-a eliberat condiţionat pe Kurt. Acum, Kurt lucrează în programul Christian Prison Ministries, împărtăşind iubirea lui pentru Hristos cu deţinuţii şi îndemnându-i să-I dea măcar o şansă lui Dumnezeu.
Prin întâlnirile mele cu stewardesa din avion, care simţea că nu mai poate continua, cu Sean, care L-a cunoscut pe Dumnezeu citind o carte de la un magazin de lucruri vechi, şi cu Kurt, care a încercat să-1 păcălească pe judecător, am văzut din nou cum lucrează Dumnezeu. Pe orice cale posibilă, în orice mod, scopul final al lui Dumnezeu este să ajungă la noi, să ne ajute să înţelegem cine este El şi să ne ducă acasă.

25
Un ambasador ieşit din tipare

Era o imagine cu nişte palmieri mângâind nisipul fierbinte şi alb, cu lumina săltând prin apa de culoare turcoaz şi cu recifuri de corali mişunând de peşti exotici. Sora mea îmi spusese că Insulele Cayman erau printre cele mai frumoase locuri de pe planetă. A-mi petrece o vacanţă acolo era peste visurile mele - şi mult peste bugetul meu.
"O să-ţi plătim, desigur, cursa, o să te instalăm într-un condominiu chiar pe plajă şi o să-ţi dăm un onorariu", mi-a spus directoarea lucrării tineretului, invitându-mă să vorbesc la un congres al tinerilor care ţinea o săptămână. "Am dori să vină cu tine şi domnişoara Cară, pe care am văzut-o la *Teen Pathways (Cărările adolescenţei)."* La 18 ani, Cară avea de spus o poveste captivantă despre vindecarea ei de leucemie în stadiu avansat. Avea o voce talentată şi o relaţie dinamică cu Hristos.
"Există vreo închisoare pe insulă?" am întrebat. "îmi place să fac lucrare în închisoare ori de câte ori este posibil."
"Da", mi-a spus ea. "O să verific. Ne mai întrebam dacă nu cumva echipa ta s-ar putea ruga pentru un copil în vârstă de 14 ani, Justin. Tatăl lui tocmai a murit de cancer şi, din cauza aceasta, suferă mult şi a început să aibă probleme cu drogurile. Sperăm să vină la congres." I-am promis că o să ne rugăm.
Frumuseţea Insulelor Cayman era exact aşa cum mi-o imaginasem. Pe măsură ce avionul cobora, am privit pe fereastra lui la apa clară care se întindea pe o distanţă de sute de metri până la fundul oceanului. Recife de corali înconjurau insulele, sclipind pe sub suprafaţa apei. Stânci îmbrăcate

în verde alunecau în valuri, licăreau cu lumină şi culoare. O plajă albă mare înconjura coasta, pe care era aliniată staţiune după staţiune.
"A verificat cineva pentru noi închisoarea?" l-am întrebat pe unul dintre pastorii care organizase evenimentul. Ne-am instalat în hotelul nostru, am făcut cunoştinţă cu liderii şi am făcut schimb de experienţe.
Pastorul nu mi-a răspuns pe moment. "Nu ai auzit, nu-i aşa?"
"Ce să aud?" am întrebat.
"Acum două zile, a fost o răscoală în închisoare. Deţinuţii au incendiat 80 la sută din închisoare şi au

luat doi gardieni ostatici. Deţinuţii deţin controlul curţii. Gardienii au capturat câţiva deţinuţi în timpul incendiului şi îi ţin într-un depozit vechi. Pentru moment, este periculos."
"Asta înseamnă că nu o să mai mergem în închisoare?" am întrebat, cu o senzaţie de leşin. Simţisem un îndemn foarte puternic să merg acolo.
S-a uitat mirat la mine. "Bineînţeles", mi-a spus el. "Singurele trei persoane care au acces fac parte din echipa de negociere, care încearcă să asigure un minim de control asupra situaţiei. Primul ministru al insulei, asistentul lui şi un pastor. Ca un evanghelist din SUA să intre acolo în acest moment nici nu intră în discuţie." Expresia mea arăta dezamăgirea pe care o simţeam.
\
"O să sun pe cineva pentru tine", a spus pastorul, "pentru orice eventualitate, însă ştiu sigur ce răspuns îmi va da."
"Mulţumesc", am spus.
A căutat un număr de telefon şi a sunat la acel număr, conectându-se la telefonul de la vorbitor. Se vedea pe faţa Cărei că se ruga.
"Da, bineînţeles că poate să vină", a spus oficialul închisorii. Pastorul era uimit. Pastorul din echipa de negociere avea să vină să ne ia la ora zece în dimineaţa următoare, ne-a spus oficialul. Doi evanghelişti americani care vizitează închisoarea în timpul răscoalelor era o ştire atât de bună, încât la scurt interval, am fost contactaţi de postul local de ştiri, care ne-a întrebat dacă o să le acordăm un interviu la ora 7:30 în dimineaţa următoare. Aveau să o transmită în principalul grupaj informativ al zilei de la amiază. Am fost de acord să facem interviul.
In dimineaţa următoare, Cară şi cu mine am mers la postul de televiziune din centrul micului oraş din mijlocul insulei. Crainicul care ne-a intervievat ne-a întrebat care sunt motivele de a veni pe această insulă şi de a vizita închisoarea.

"Am venit ca să învăţăm oamenii despre vindecare", a început Cară.
"Cum aşa? în ce mod?" a întrebat crainicul. Tonul din vocea ei a provocat-o pe Cară.
"într-un mod creştin", a răspuns Cară. "Dumnezeu ne poate vindeca de rănile noastre trecute şi prezente."
"Cum adică, într-un mod creştin? Ce speraţi să realizaţi?" întrebările ei se târau în jurul nostru ca un boa constrictor şi începură să ne strângă.
"Păi, a-i învăţa pe oameni că Dumnezeu are soluţia problemelor noastre." Cară bâjbâia după cuvinte.
"înţeleg. Deci plănuiţi să le spuneţi că Dumnezeu poate rezolva orice. Şi chiar credeţi că o să schimbaţi ceva?" Mi-am dat seama imediat că femeia care ne lua interviu nu era de acord cu creştinii. Am răspuns întrebărilor, dar zeflemeaua subtilă din vocea femeii ne-a tulburat. Cară s-a simţit ameninţată. "Poate că ştie Cheri să vă răspundă la asta", a spus ea, ezitând, atunci când i s-a pus o întrebare.
Interviul părea dezmembrat, dar în zece minute a fost gata. Am părăsit postul de televiziune descurajate.
"îmi pare atât de rău", a spus Cară, cu capul în jos, afectată. "Simt că am distrus interviul."
"Cară, nu ştiu despre ce a fost vorba în interviul acela, însă orice ar fi fost, nu tu ai fost cea care 1-a stricat. Cea care ne-a intervievat avea o filozofie diferită de a noastră. Poate vor pierde filmul."
"Probabil că nu o să-mi mai ceri niciodată să vin cu tine în călătorie", mi-a spus.
"E în regulă, Cară, treci peste acest incident. Să ne întoarcem pe plajă şi să ne rugăm pentru lucrul acesta. Trebuie să ne întărim spiritual înainte de a merge în închisoare."
Ne-am plimbat pe plajă şi ne-am rugat împreună. "Doamne, ne simţim zdruncinate", ne-am rugat. "Simţim că nu Te-am reprezentat bine la acel interviu. Te rugăm, lucrează Tu ceva bun din toate acestea." Am căpătat din nou putere din Biblie şi din timpul nostru de închinare. Ştiam că Dumnezeu ne adusese aici, şi trebuia să avem încredere în El.
în timpul acelei săptămâni, un mare festival, cunoscut şi ca Săptămâna Piraţilor, a atras turişti din toată lumea ca să petreacă pe insule. Mulţi turişti şi băştinaşi la un loc s-au costumat în piraţi, iar zgomotul de la

petrecerile cu butoiaşe plutea în aer. Pastorul îmi spusese că spiritismul era îndeosebi sărbătorit în timpul acestui festival.
La întoarcerea noastră de la plajă la condominiu, terminându-ne timpul de rugăciune, Cară şi cu mine

vorbeam despre cât de puternic este Dumnezeu. O femeie care mergea la vreo 20 de metri în faţa noastră, în aceeaşi direcţie a văzut o altă femeie care se îndrepta înspre noi. Cele două femei s-au oprit să stea de vorbă şi apoi au plecat mai departe. Pe măsură ce a doua femeie continua să se apropie de noi, noi am continuat să vorbim despre Dumnezeu. Deodată, femeia care venea spre noi, acum aproape de noi, a rămas încremenită şi s-a uitat fioros la Cară şi la mine. S-a îndepărtat în goană de noi, ca o pisică ce tocmai a văzut un câine mare, şi a făcut un ocol mare în jurul nostru, privindu-ne cu o expresie alarmată tot timpul.
Eu, când mă enervez, încep să fredonez un cântec. Am început să fredonez.
"Ai văzut, nu-i aşa?" m-a întrebat Cară.
"Da", am spus. "A fost cel mai ciudat lucru care mi s-a întâmplat. S-a comportat de parcă noi eram cumva o ameninţare pentru ea."
Ce a văzut ea, iar noi nu? m-am întrebat. Oricât de ciudată a fost acea întâlnire, mi-a dat încredere că Dumnezeu este cu noi.
Ne-am întors la condominiu ca să aşteptăm persoana care urma să ne ducă la închisoare şi care trebuia să ne ia la ora zece. S-a făcut ^ece şi jumătate, apoi unsprezece. Şi totuşi, nimeni nu a apărut. *Au uitat cumva de noi?* m-am gândit. Puţin după unsprezece şi jumătate, pastorul din echipa de negociere de la închisoare a sosit în sfârşit. Ne-a dus la depozitul unde-i ţineau pe câţiva deţinuţi.
Depozitul era învelit în sârmă ghimpată. Unele ferestre fuseseră sparte şi înlocuite cu scânduri. Gardieni în uniforme de culoare verde de armată patrulau prin faţa gardului, cu mitraliere pe umeri. Noi, cei trei, am mers spre poarta principală şi am vorbit cu gardianul de la postul provizoriu de control de la intrare.
"Am venit să vorbim cu deţinuţi", a spus pastorul. "Avem un evanghelist din SUA care ne vizitează." Sprâncenele gardianului s-au ridicat. "Nu ştiu cine v-a spus că puteţi intra, dar aici suntem în mijlocul unei răscoale", a spus gardianul, politicos, "îmi pare rău, dar nimeni nu are voie să intre."

"Eu fac parte din echipa de negociere dintre deţinuţi şi administraţie", a spus pastorul. "Avem permisiunea." I-a arătat gardianului împuternicire scrisă. Gardianul a plecat să confirme permisiunea la un superior. Când s-a întors, părea iritat.
"OK", s-a răstit el. "O să vă las zece minute înăuntru, însă nu e nici momentul potrivit şi nici o idee prea bună. Zece minute." Ne-a deschis poarta şi un alt gardian ne-a condus prin porţile încuiate în depozitul închisorii.
Zece minute, m-am gândit. *Ce am putea spune în zece minute? Păi, mi-ar trebui cel puţin zece minute ca să le explic cine sunt şi de ce mă aflu aici.* M-am uitat la Cară şi din nou mi-am dat seama că se ruga.
"Pastore", am spus. "Tu lucrezi cu deţinuţii. îmi poţi spune numele lor în timp ce trecem de porţile astea? Nu vreau să mă prezinţi. Nu vreau să vorbeşti despre cine sunt, pentru că lucrurile astea mănâncă din timp. Spune-mi numai care sunt numele lor."
Interiorul depozitului de ciment era larg cât un teren de baschet. Garduri de sârmă ghimpată separa depozitul în camere - apartamente de dormit, sufragerie şi o imensă zonă deschisă. în jur de 15 deţinuţi se îngrămădeau în capătul îndepărtat al depozitului, într-un colţ. Toţi stăteau culcaţi sau pe vine, privind la un obiect de pe podea.
"Sunt toate femei", a spus pastorul. "Eu nu am lucrat cu femeile, aşa că nu-i ştiu numele nici uneia."
Nici un nume? m-am gândit, încercând să rămân concentrată. Am traversat depozitul. *Ce fac? Ce pot spune într-un timp atât de scurt, ca să intru în relaţie cu ele?* Una dintre femei s-a ridicat şi s-a uitat ţintă la noi pe măsură ce ne apropiam.
"Hei", a strigat ea. "Nu eşti tu la televizor?" A arătat spre televizorul de şase inci, din colţul unde se aflau îngrămădite. Interviul de şapte minute tocmai se difuza, însă acum femeile, cu vârste cuprinse între 18 şi 35 de ani, s-au uitat la noi şi s-au strâns apoi în jurul nostru. Deoarece ne văzuseră la televizor, eram în postura de celebrităţi care au venit să le viziteze. Nu mai era necesară nici o introducere.
Doamne, eşti atât de bun, m-am rugat. Copleşită, nu mi-am putut controla complet lacrimile. *Cât de mult ne iubeşti! Ai potrivit lucrurile în aşa fel, ca să sosim exact la timp, pentru ca femeile acestea să audă despre Tine.*

Femeile au văzut că eram tulburată. "Ce s-a întâmplat?" m-a întrebat una, empatic. "Ce e?" Interviul

care ne lăsase un gust amar se derula în colţ, dar nimeni nu-1 privea.
Aşezându-mă lângă ele pe podea, le-am spus pe scurt povestea mea. "Dumnezeu vă iubeşte foarte mult, mai mult decât vă puteţi imagina, şi vrea să vă schimbe şi vouă viaţa", le-am spus. Am văzut feţele unora dintre ele schimbându-se şi am simţit că înţeleseseră ce le spuneam. O scânteie de speranţă le-a traversat feţele care păreau să întrebe: "Poate fi adevărat ceea ce zici tu?" Cară s-a rugat în tăcere tot timpul. Minutele s-au scurs.
M-am rugat cu ele şi multe dintre ele şi-au încrucişat mâinile şi şi-au plecat capetele. Ştiam că unele dintre ele se rugau în gând de asemenea, cerându-I lui Isus să vină în vieţile lor.
"îmi pare rău, dar cele zece minute ale dumneavoastră au trecut", a spus gardianul când a venit. Ne-am ridicat de pe podea ca să plecăm.
"Poţi să mai vii o dată?" unele dintre femei m-au întrebat. "Poţi să mai vii o dată şi să vorbeşti cu noi mai mult?"
"Nu o să mai pot", le-am spus. "Dar Dumnezeu nu ne părăseşte, nici nu ne abandonează niciodată. El este cu noi tot timpul. Cereţi-I să vă călăuzească în viaţă. Vorbiţi cu El şi spuneţi-I toate nevoile voastre. El vă va ajuta să treceţi peste orice veţi avea de înfruntat. S-ar putea să nu vă mai văd până când vom ajunge în cer, însă cel mai important lucru este că Dumnezeu este drept faţă de voi."
Gardianul ne-a condus âfaraT\
M-a uimit ce a trebuit să facă Dumnezeu ca să Se asigure că cele zece minute vor avea efect. Aveam senzaţia că zbor. Niciodată n-aş fi putut plănui acest lucru de una singură.
De data asta, chiar şi gardianul ne întreba dacă mai putem veni o dată. Nu mai puteam, deoarece începea congresul tinerilor, care avea să continue toată ziua şi în fiecare seară.
"Nu cred că trebuie să mergem la închisoarea principală", i-am spus pastorului, în timp ce plecam de la închisoarea din depozit. "Am sentimentul că Dumnezeu ne-a chemat aici pentru aceste zece minute."
"Nu, nu", a spus pastorul. "Dacă Dumnezeu poate face lucrul acesta aici, gândeşte-te la ce ar putea face la închisoarea principală. Trebuie să mergem."
Un ambasador ieşit din tipare » 211
închisoarea principală fusese devastată de incendiu. Un gard din sârmă ghimpată închidea clădirile murdare şi tencuite cu ipsos - cele care mai fuseseră lăsate în picioare. Cele câteva clădiri neincendiate până la temelie aveau ferestrele carbonizate. O magazie plină de praf se afla în mijlocul distrugerii, unde deţinuţii erau adunaţi în grupuri. Un turn de pază supraveghea închisoarea şi mulţi gardieni patrulau în jurul gardului dublu.
"De ce s-au răsculat?" l-am întrebat pe pastor, în timp ce ne îndreptam către poartă.
"Aici sunt închişi şi caymaniţi şi jamaicani", mi-a spus el. "Aparent, caymaniţii primesc pedepse mai mici decât jamaicanii pentru aceleaşi infracţiuni, deoarece este insula caymaniţilor. De exemplu, un caymanit ar putea lua şapte luni de închisoare pentru comercializare de marijuana, în timp ce un jamaican ar putea lua trei ani. Deţinuţii se luptă unii cu alţii, dar şi cu sistemul corecţional. Au mai fost răscoale aici în închisoare şi li s-a promis că situaţia se va rezolva. Nu s-a întâmplat acest lucru. De data asta, situaţia s-a înrăutăţit.""Da, par mai degrabă ostili", am spus, privind grupurile de deţinuţi.
Am ajuns la prima poartă.
"Cum?" au exclamat toţi gardienii de la intrare atunci când le-am explicat ce venisem să facem.
"Nu-mi pasă cine v-a spus că puteţi intra", a spus gardianul-şef. "Noi nu o să vă permitem. Dacă vă iau pe voi, pe femei, ostatice, nu o să mai avem nici o putere de negociere. Nu, în nici un caz."
Acest lucru ni s-a părut, mie şi Cărei, un motiv destul de rezonabil, însă ne-am rugat încet. "Dacă este vreun motiv pentru care ne aflăm aici, Te rugăm să ni-1 arăţi."
"Putem vedea măcar unul dintre deţinuţi?" a întrebat pastorul. Gardianul s-a dus să se consulte cu directorul închisorii.
"Vă pot aduce un deţinut cu care să vorbiţi", ne-a spus când s-a întors. Gardianul ne-a adus un jamaican de 22 de ani - James. James avea umerii lăsaţi şi îşi tara încet picioarele. Mai avea de ispăşit şapte ani din sentinţă. Mergea cu capul în jos, iar când şi-a ridicat privirea, în ochii lui se citea înfrângerea. Gardianul ne-a dus într-un birou dintr-o parte şi ne-a încuiat în cămăruţa aceea. Ne-am aşezat în jurul unei mici mese. Cară a început să cânte un imn religios la începutul întâlnirii noastre, apoi am

deschis cu o rugăciune. Pastorul îl cunoştea pe James, fiindcă îl botezase nu cu mult timp înainte de a începe răscoala. Cei doi oameni au vorbit împreună timp de câteva minute şi, într-un final, eu am

întrebat despre răscoală.
"Lucrurile se pot înrăutăţi din nou în orice clipă", a spus James. "Mulţi dintre noi ne temem pentru vieţile noastre cu toate luptele astea dintre grupuri. Nici un loc nu e sigur, mai ales că multe dintre clădiri sunt distruse. Ştiţi, ca deţinut, înainte de a mă boteza, ştiam exact cum să reacţionez, dar acum, în calitate de creştin, nu ştiu."
"Cum adică?" l-am întrebat.
"Nu ştiu care este rolul meu", a spus James. "înainte înjuram şi mă băteam, dar acum nu mai sunt sigur de ce trebuie să fac. Nu vreau să mă întorc la stilul meu de viaţă de dinainte, dar nu ştiu cine sunt."
De ce are nevoie omul acesta? m-am rugat.
Mi-a venit în minte istoria biblică a Esterei. Estera era o fată evreică orfană, ţinută captivă în ţinutul străin al Medo-Persiei. A fost aleasă regină, în atenţia ei a intrat un complot pus la cale pentru a-i ucide pe toţi evreii din ţară, iar ea ştia că era singura care putea merge înaintea împăratului pentru a cere ajutor. însă a merge înaintea împăratului fără a fi invitat însemna moarte, chiar şi în cazul reginei. Estera a înţeles că ea devenise regină exact la timpul potrivit pentru a-şi salva poporul. Riscându-şi viaţa, a mers înaintea împăratului, iar poporul ei a fost cruţat. I-am împărtăşit această poveste lui James. /'"
"James", i-am spus. "Şi tu te afli aici acum dintr-un motiv pe care Dumnezeu îl cunoaşte. Se poate să fii singurul creştin din locul acesta care poate merge înăuntru şi se poate ruga. Nu să te rogi neapărat cu ei, deoarece acesta s-ar putea să nu fie cel mai potrivit sau mai sigur lucru, însă te poţi ruga pentru ei. Prezenţa ta poate aduce lumină acolo înăuntru. Poţi afla dacă există vreun lucru pe care îl poţi face sau pentru care te poţi ruga, ca situaţia să devină mai sigură."
"Dar eu de-abia am devenit creştin", a spus el. "Cum aş putea face asta?"
"Dumnezeu vine în viaţa noastră în clipa în care îl acceptăm", am spus. "Noi toţi primim putere de la El, indiferent de cât de proaspeţi suntem în credinţă. Dumnezeu ne poate învăţa într-o zi ce ne-ar lua o viaţă întreagă

să învăţăm singuri." Am deschis Biblia şi am studiat cu el. Am pus în discuţie întrebarea dacă ne bazăm pe noi înşine sau pe Dumnezeu. Pastorul i-a subliniat lui James faptul că Dumnezeu îi va da darurile de care are nevoie în acel moment. Am discutat despre ce înseamnă să fii reprezentantul lui Dumnezeu. "Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neţinându-le în socoteală păcatele lor, şi ne-a încredinţat nouă propovăduirea acestei împăcări. Noi, deci, suntem trimişi împuterniciţi *(ambasadori* - în textul în limba engleză) ai lui Hristos, ca şi cum Dumnezeu ar îndemna prin noi" (2 Corinteni 5:19,20). James era, de asemenea, un ambasador al lui Hristos.
Am studiat în biroul acela timp de două ore, rugându-ne pentru protecţia lui James şi încurajându-1. Apoi a sosit timpul să plecăm.
"De îndată ce vei ieşi din închisoare, te rog să ne suni", i-am spus. "Mi-ar plăcea să vii în Statele Unite şi să prezinţi mărturia ta la 3ABN."
"Glumeşti?" a exclamat el cu îndoială.
"Nu", am spus. "Aşa lucrează Dumnezeu. Povestea ta va fi o binecuvântare pentru mulţi oameni. Va fi un privilegiu pentru ei să o audă." Gardianul s-a întors să-1 ia, iar noi ne-am luat la revedere de la el. Când a ieşit din cameră, stătea drept, cu umerii daţi în spate, cu capul ridicat. Ştia cine este. Un ambasador. De afară, l-am văzut intrând în magazia înnegrită pentru a li se alătura celorlalţi deţinuţi. S-a întors spre noi şi ne-am intersectat privirile pentru mai mult timp.
Da, m-am gândit, *Dumnezeu ne-a adus într-adevăr aici numai pentru tine. însă şi eu sunt schimbată. Acum ştiu că gratiile nu II ţin departe pe Dumnezeu sau pe noi de la a vorbi despre El. Dacă strigi la Dumnezeu, El îţi va trimite ajutor.*
Ne-am îndepărtat, cu o bucurie tăcută, copleşiţi de ceea ce făcuse Dumnezeu.
Cară şi cu mine am fost ocupate cu congresul tinerilor tot restul săptămânii. Copii şi tineri de pe tot cuprinsul insulei veneau la întâlniri. Ei îşi prezentau mărturiile lor şi îşi luau noi angajamente faţă de Dumnezeu. Unii dintre ei ascultaseră programul *Teen Pathways,* iar eu am parcurs subiecte dificile cu mulţi adolescenţi.
într-o seară, Justin, băiatul pentru care ne rugam, a venit la întâlniri. Câteva persoane s-au asigurat că ştim că este acolo şi ni l-au prezentat.

Era un băiat înalt şi arătos. însă părea şi agitat, de parcă ar fi fost vinovat de ceva. Mi-am dat seama că

avea probleme. "Sper să mai vii la întâlniri", i-am spus. A zâmbit, însă nu s-a mai întors.
Departamentul de tineret plătise o zi turistică şi ne-au dat, mie şi Cărei, bilete pentru o călătorie cu vaporul şi o expediţie subacvatică. Am întrebat dacă am putea în schimb să stăm şi să lucrăm cu adolescenţii pe care îi întâlnisem. Oamenii care plănuiseră aceasta pentru mine erau şocaţi. Ei credeau că majoritatea invitaţilor la programele lor veneau pur şi simplu pe insulă doar datorită atracţiilor. Deoarece bogaţii controlau mare parte din litoralul insulelor, majoritatea localnicilor erau siliţi să trăiască în sărăcie în mijlocul insulei. Multă mânie a rezultat din aceste diferenţe economice. Datorită faptului că ne-am decis să nu mergem în excursie, am putut avea legături mai profunde cu tinerii.
La sfârşitul săptămânii, în drum spre aeroport, l-am întrebat pe dirigintele de tineret dacă poate să ne ducă la locuinţa lui Justin. *Trebuie să ne rugăm împreună cu el înainte să plecăm,* m-am gândit. Era ora 11 dimineaţa, şi mama lui Justin a răspuns la uşă.
"Da?" a întrebat ea, speriată. Ştia cine suntem.
"Suntem în drum spre aeroport", am spus, "însă am vrea să ne rugăm împreună cu Justin înainte să plecăm. E în regulă?"
"Nu ştiu", a spus ea. "S-a întors foarte târziu azi-noapte - pe la patru sau cinci dimineaţa. Băuse şi luase droguri."
"Ne putem ruga împreună cu tine?" arrrmtrebat-o.
"Mi-ar plăcea", a spus. "Intraţi." Cară, dirigintele de tineret şi cu mine ne-am rugat împreună cu ea acolo. /
"Aş vrea din tot sufletul să intru şi să mă rog cu Justin", am spus. "Dacă spune nu, o să plec. Oricum, nu o să stau mult aici."
"Bine", a spus ea, arătând spre o uşă de dormitor.
"Justin. Justin. Trezeşte-te", am spus, în timp ce mă aplecam deasupra lui. A deschis un ochi injectat şi s-a uitat chiorâş la mine. Privirea lui trăda uimirea lui. Evanghelista din oraş venise să-1 viziteze?
"Ce e?" a întrebat.
"Mă întorc la aeroport chiar acum", am spus. "Ştii că ne rugăm pentru tine, însă mă întrebam dacă aş putea să mă rog împreună cu tine înainte să plec din oraş." Şi-a adunat aşternutul şi mai strâns în jurul lui. Simţeam

miros de alcool şi, după privirea lui, mi-am dat seama că era mahmur de-a binelea. "Nu o să mă rog cu tine, dacă nu o să-mi dai permisiunea s-o fac", am spus.
"Bine. Poţi s-o faci." Un singur ochi era deschis.
"Părinte bun, fă ca lui Justin să nu-i mai iasă nimic bine. Fă ca să nu mai găsească droguri uşor. Nu-1 mai lăsa să ia droguri. Fă Tu ca nimic să nu-i mai iasă bine decât dacă este de la Tine. Dacă este nevoie de închisoare pentru a-1 curaţi, trimite-1 în închisoare. Te rog, protejează-1 pe Justin şi trimite mai mulţi îngeri în jurul lui." M-am rugat ca stilul lui de viaţă să se schimbe şi ca el să treacă peste durerea pricinuită de moartea tatălui său. Când mi-am deschis ochii, ai lui Justin erau amândoi larg deschişi şi plini de uimire.
"La revedere", i-am spus. "Nu lăsa drogurile să te doboare. N-am întâlnit pe nimeni care să se joace cu drogurile şi care să nu păţească acest lucru. îmi pare foarte rău pentru tatăl tău şi mi-a făcut plăcere să te întâlnesc. Sper să primesc veşti de la tine într-o zi." A dat din cap în loc de răspuns, fiind încă uluit.
Cară şi cu mine am plecat spre aeroport. în timp ce zburam deasupra staţiunilor, lăsând în urmă plajele imense şi albe, insula exotică a încetat să mă mai încânte. în schimb, o făceau oamenii pe care îi întâlnisem. O făcea frumuseţea unui Dumnezeu care nu-i uită pe cei din poporul Lui, indiferent unde ar fi ei.

26

Tot cerul se bucură

Numele ei era Ivy. Deşi avea părul lung, vopsit negru, şi mulţi cercei, avea expresia unei persoane care văzuse mult prea multe decât ar fi trebuit să vadă la cei 15 ani ai ei. Se stăpânea cu reţinerea tăcută care urmează terminării lacrimilor. Ochii ei s-au întors către prietenul ei, care stătea aplecat pe scaunul de lângă ea. El avea părul negru, aranjat sub formă de ţepi, cu vârfuri blonde.
Congresul tinerilor din Grand Junction, Colorado, era în multe privinţe ca toate celelalte.
"Aş vrea să v-o prezint pe nepoata mea", insistase o femeie de-a lungul întregii zile. Uneori, este

practic imposibil să scapi de toate persoanele şi evenimentele care se întrec să-ţi capteze atenţia, iar mătuşa insistase. într-un sfârşit, m-a tras deoparte într-un loc tăcut al sălii. M-am aşezat pe scaunele pliante de metal din faţa tânărului cuplu, iar mătuşa s-a aşezat în spatele lor, încercând să fie discretă.]
"Ce se întâmplă?" am întrebat după prezentări.
"Nimic, de fapt", a spus Ivy. "Eu sunt bine. Nu am nevoie să vorbesc cu tine despre nimic." A privit în jos la unghiile-i negre. "Nu ştiu ce să spun." S-a uitat la prietenul ei pentru sprijin.
"De ce nu-i spui, pur şi simplu?" a spus el nervos. Ivy i-a aruncat o privire străpungătoare.
"Ei bine", am spus, vânând cuvinte de-ale lor prin gheaţa pe care o afişau, "aşa cum aţi auzit din povestea mea, am văzut şi făcut aproape orice nu mi-ar plăcea să menţionez. Eram atât de înlănţuită de ruşine şi vină, încât de-abia mai supravieţuiam. Atunci când am început să vorbesc

despre lucrurile astea, mi-am dat seama că oamenii erau mult mai doritori şi capabili să ofere ajutor decât credeam eu că vor fi. Nu trebuie să-mi spui nimic, însă eu sunt dispusă să ascult."
Cu precauţie, Ivy s-a deschis şi mi-a mărturisit că făcuse un avort la prima ei sarcină. Acum era gravidă din nou. Ea şi prietenul ei fumau amândoi şi se drogau. Amândoi fuseseră eliberaţi din şcoli de corecţie, însă prietenul ei era sub supraveghere. Acum a înţeles că viaţa nu mai înseamnă petreceri lipsite de grijă şi droguri, mi-a spus, iar ea voia să facă ce e bine. Insă o bântuia o întrebare.
"Crezi că lui Dumnezeu îi pasă de mine?" a întrebat Ivy, cu un tremur în voce.
"O", am spus, rugându-măîn gând pentru cuvintele potrivite. "Mi-aş dori să poţi vedea cerul chiar acum. Sunt lacrimi în ochii cerului pentru că tu întrebi asta. îngerii se opresc din orice activitate a lor ca să se bucure."
"Chiar aşa?" a întrebat ea, iar lacrimile au început să-i curgă pe obraz.
"Dumnezeu doreşte ca tu să faci parte din viaţa Lui", am spus. "El nu ezită deloc atunci când e vorba să se ocupe de problemele tale. El ne spune să aruncăm asupra Lui toate îngrijorările noastre, căci El însuşi îngrijeşte de noi (1 Petru 5:7). El este mândru de tine, nu pentru ce ai făcut, ci pentru că El ştie ce persoană o să devii în El. Isus ar fi murit pentru tine chiar dacă ai fi fost singura fată de pe planetă. Cu Dumnezeu, tot haosul din viaţa ta poate înceta, şi tu poţi fugi în braţele Sale."
Am încurajat-o să găsească o persoană adultă apropiată ei, căreia să i se deschidă. "îţi trebuie cineva care să treacă împreună cu tine prin aceste probleme", i-am spus. "Sunt oameni pretutindeni în jurul tău care ar vrea să te ajute. Tot ce trebuie să faci tu este să le ceri ajutorul şi să le spui că nu mai ştii ce să faci. Nu ai de parcurs un drum uşor, însă acesta este un alt motiv pentru care ai nevoie de sprijin. Roagă-L pe Dumnezeu să-i aducă pe aceşti oameni în viaţa ta, iar apoi priveşte în jur. Sunt oameni care îţi pot oferi călăuzire, un loc unde să stai şi care te pot ajuta să-ţi cureţi viaţa, însă care nu vor putea să te ajute fără ca tu să le ceri ajutorul. Uneori, sunt părinţii, alteori, sunt rudele. Alteori, sunt doar prieteni. însă cineva va fi acolo."
Am văzut-o pe mătuşa ei stând la câteva scaune mai încolo, cu ochii în lacrimi. Ştiam că îşi dorea ca nepoata ei să-L cunoască pe Hristos mai

mult decât îşi dorea să respire. Ivy s-a întors spre mătuşa ei şi s-a întins spre ea. Cum se ţineau aşa în braţe una pe alta, ini-am dat seama că timpul meu cu ea se terminase.
Ivy - aşa cum au învăţat şi ceilalţi oameni pe care i-am întâlnit, aşa cum am-învăţat şi eu - va înţelege că doar la Dumnezeu poate căuta aprobare. Ţinta şi tăria în umblarea noastră spirituală este Dumnezeu şi Cuvântul Său. Ea va învăţa să găsească ochii care sunt înţelegători. Va învăţa să se concentreze asupra firilor delicate şi iubitoare din jurul ei, relaţionând cu aceia care iubesc şi acceptă necondiţionat. Ivy va mai învăţa şi că ea nu este singura care se luptă şi este învinsă. Chiar şi cei care par să aibă foarte mult succes pot avea probleme şi dificultăţi la fel de grave ca ale ei. Pe măsură ce ea va învăţa să iubească şi să fie iubită într-o biserică, va găsi mai multă putere pentru a merge mai departe.
Când privesc înapoi la ultimii ani, mă minunez de modul în care Dumnezeu m-a condus. Lucrarea noastră este în creştere, la fel şi planurile şi rugăciunile noastre. în momentul de faţă, punem la punct o sală de clasă pe roţi, un autotren de 20 de metri plin cu materiale educative, pentru a combate dependenţa de droguri şi de alcool şi pentru a educa oamenii în privinţa alegerii unui stil de viaţă pozitiv. Alcătuind o echipă, vom merge, cu sau fără autotren, pe la şcoli, aziluri, congrese, târguri şi centre de detenţie de pe tot cuprinsul ţării. în prezent dezvoltăm o lucrare pentru cei dependenţi de heroină, pentru a facilita vindecarea relaţională şi spirituală pentru persoanele expuse drogurilor. Vrem

să înfiinţăm un loc unde să-i îngrijim complet pe cei care s-au predat pe ei înşişi lui Dumnezeu şi să-i asistăm în procesul de vindecare./"în felul acesta te scoli dimineaţa, în felul acesta faci curăţenie în casă/în felul acesta mănânci sănătos." Oamenii au nevoie să fie îndrumaţi în lucruri simple ca acestea. Ei au nevoie de călăuzire creştină în întemeierea unei familii.
Vrem să ţinem cursuri pentru părinţi, astfel încât oamenii să pună în carantină bagajul cu care vin de acasă şi să oprească transmiterea lui la copiii lor. Vrem să înfiinţăm o biserică-satelit, unde oamenii să se poată închina indiferent de starea lor prezentă. Cu lucrarea care se extinde, mă rog ca oameni ca Ivy să devină încrezători şi puternici şi să găsească hrană în noua lor umblare cu Dumnezeu.
"Mă mai iubeşte Dumnezeu?" ar putea să întrebe Ivy. "Am dat-o în bară."

Răspunsul, bineînţeles, este da. Cât de des iertăm pe cineva? Hristos ne-a spus să iertăm de şaptezeci de ori câte şapte. Hristos nu ne va spune niciodată 'nu' atunci când ne întoarcem la El şi spunem: "Te rog, nu vreau să trăiesc aşa. Am făcut greşeli mari. Vreau bucurie, speranţă şi pace. îl vreau pe Dumnezeu în viaţa mea." Dumnezeu nu le poate rezista copiilor Săi, oricât de zdrenţăroşi, de snopiţi în bătaie şi de păcătoşi ar fi.
El ne iubeşte până la capăt!
Şi, ca întotdeauna, mi-o aduc aminte pe Donna, care m-a ascultat atunci când mi-am împărtăşit povestea. Donna mi-a arătat dragoste necondiţionată şi a păşit cu mine într-o nouă viaţă în Isus. *Eu am fost Donna pentru această fată,* mi-am dat seama. *Eu sunt Donna pentru toţi cei pe care îi ascult. Pe măsură ce învăţăm despre har, îl transmitem mai departe altcuiva. Despre asta e vorba.*
înainte să pun bazele lucrării mele, obişnuiam să cred că există două tipuri de creştini - oamenii a căror însărcinare este să vorbească şi să facă ceva pentru Dumnezeu, şi apoi noi, restul. Acum înţeleg că Dumnezeu nu face aceste distincţii. O persoană fie ia poziţie pentru Dumnezeu şi acţionează, fie nu. Fie că venim dintr-un cămin stabil, fie că suntem un miracol al străzii, fie că suntem liberi sau încarceraţi în închisoare, oricare ar fi eşecurile, nesiguranţele sau statutele noastre sociale, Isus ne însărcinează pe toţi.
Pe măsură ce lucrarea mea continuă, învăţ să-L anticipez pe Dumnezeu. El merge înaintea noastră, încercând să ne ajute să-L vedem, să ne facă să-I predăm vieţile noastre Lui, să ne vindece de rănile noastre, îndoielile mele sunt în mod continuu înlocuite cu încredere în planul Lui pentru toţi copiii Săi. "Căci Eu ştiu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace şi nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor şi o nădejde" (Ieremia 29:11). Ca să-L găsim pe Dumnezeu, trebuie să ajungem la ceilalţi şi, în încercarea noastră de a ajunge la ceilalţi, ne îndrăgostim de un Prieten care ne transformă. De fiecare dată când o persoană îl acceptă pe Dumnezeu şi păşeşte prin credinţă, tot Cerul se bucură.

Apendice

1. Pentru a urmări emisiunea televizată realizată de Cheri, "Teen Pathways", ("Cărările adolescenţei"), sau pentru a asculta emisiunea radiofonică găzduită de ea, "Crossroads", ("Răscruce de drumuri") - ambele transmise prin intermediul reţelei de transmisie 3ABN -contactaţi 3ABN pentru a vă pune la dispoziţie grila de programe sau verificaţi website-ul 3ABN. 3ABN oferă preţuri promoţionale pentru procurarea echipamentelor tehnice de dotare a antenelor satelit.
3ABN: Three Angels Broadcasting Network Sky Angel Channel 9710, Satellite GE-4 P.O. Box 220, West Frankfort, IL 62896 (618)627-4651 *www.3abn.org*
2. Informaţii biblice. *J*
Bibleinfo.com
P.O. Box 19039, Spokane, WA 99219
1-800-97-BIBLE
www.bibleinfo.com
Amazing Facts
P.O. Box 1058, Roseville, CA 95678
(916) 434-3880
www.amazingfacts.org

3. Ajutor pentru tineri cu nevoi speciale.

The Bureau for At-Risk Youth *www.at-risk.com*
Miracle Meadows School
Route 1, Box 289-B, Salem, WV 26426
1-800-388-3660
www.miraclemeadows.com
4. Recuperare.
Project PATCH
13455 S.E. 97th Ave., Portland, OR 97015
(503)653-8086
www .projectpatch .org
The Bridge Codependency Recovery Center 1745 Logsdon Rd., Bowling Green, KY 42101 (270)777-1094
The Corning Global Crisis, De Marvin Moore Pacific Press
5. Probleme sexuale - făcând faţă ispitelor.
Prodigals International
17530 N.E. Union Hill Rd., Suite 160
Redmond, WA 98052
(425) 869-6468
www.iprodigals.com

EDITURA ZAPPY'S VA OFERĂ:

- Scăpare la Dumnezeu - *jim Hohnberger-* Aceasta carte *v^w* **mult** mai mult decât o poveste foarte interesantă. Mult mai mult. Principiul lepădării de sine **te** va inspira, şi va provoca fiecare părticică a fiinţei tale. Dar dacă doreşti o viaţa creştina autentică şi ca Dumnezeu să facă ceva în viaţa ta, atunci eşti gata pentru ceea ce are de spus această carte.
- **Viaţă din belşug** - ***jim Hohnberger-*** Un plan de 12 săptămâni pentru îmbunătăţirea celor mai importante relaţii. Cum să ai o viaţă puternică, o căsnicie puternică, o familie puternică.
- **Evanghelia este despre oameni - *jim Hohnberger*** - Cum să-i tratăm pe ceilalţi, în special pe cei care sunt diferiţi de noi. Modul în care ne tratează Isus pe noi.
- **Veniţi deoparte *-jim Hohnberger-*** Continuare a cărţii **Scăpare la Dumnezeu**
- Educaţie pentru părinţi - ***Sally Hohnberger*** - Această carte nu este o carte tipică de creştere a copiilor. Nu veţi găsi în ea ultimele tehnici despre ştiinţa comportamentului sau discuţii privitoare la psihologie. Ceea ce veţi găsi este o cale cu totul nouă pentru educarea părinţilor -prin Duhul!
- **Revoluţie la Vatican - *Martin Kobialka*** - O carte de mare actualitate, captivantă, si fără a avea un stil polemic scoate la lumină multe evenimente necunoscute ale bisericii catolice din Evul Mediu până în zilele noastre. Cum va arăta Biserica viitorului? Sfârşitul plin de speranţă al acestei cărţi ni-l va dezvălui.
- **Guvern mondial sau împărăţia lui Dumnezeu? - *Martin Kobialka*** - Cartea a apărut ca rezultat al întâlnirii autorului cu primul ministru britanicTonyBlair-care este un promotor al globalizării
- şi a corespondenţei cu acesta, Autorul îsi propune să răspundă la întrebări cu privire la viitorul noii ordini mondiale, prezintă tendinţele actuale şi actorii principali ai acestei mişcări, dar prezintă şi planul lui Dumnezeu oî lumea noastră, pe baza profeţiei biblice.
- **Salvare din univers? - *Martin Kobialka*** - Este universul locuit? Ne vizitează locuitorii altor planete prin intermediul asa-ziselor OZN-uri? Mai există o speranţă reală pentru omenire? Astăzi ne-a invadat o catastrofă spirituală. O inundaţie de otrăvuri este indusă în sufletele copiilor noştri prin intermediul valurilor New Age. Un potop ezoteric inundă lumea. Acest pericol, şi alte întrebări actuale sunt strâns legate de lumea de dincolo. Această carte dă răspuns la aceste frământări cu ajutorul Bibliei, care oferă speranţă reală şi care dă vieţii noastre un sens nou.
- **îmbrăcăminte şi podoabe** - **5. *Bacchiocchi-*** Cartea este dedicată tuturor celor care aleg să urmeze simplitatea stilului de viaţă a lui Isus Hristos, chiar în îmbrăcămintea si înfăţişarea **lor.**
- **Trâmbiţa dimineţii** - ***Lewis Walton*** - Scrisă imediat după evenimentele de la 11 septembrie 2001, cartea face radiografia lumii contemporane în lumina profeţiei biblice, a spiritului profeţiei şi a evenimentelor la care suntem cu toţii martori.
- **A patra uimire - *Alberta Mazat*** - Cartea "A patra uimire" vine să demitizeze concepţia că iubirea fizică, definită de Creator prin sexualitate, trebuie privită cu coada ochiului şi aşezată în plan secund şi îndepărtat, de care să ne fie ruşine. Relaţia dintre viaţa spirituală şi viata sexuală din cuplu a fost foarte puţin explorată, socotindu-se incompatibile de către mulţi partizani ai înaltei moralităţi. Meritul acestei cărţi este acela de a oferi o educaţie **sexuală** în cel mai înalt cadru creştin, surprinzând frumuseţea dragostei fizice **din echilibrul vieţii spirituale.** Orice exces de-o parte şi de alta le afectează pe amândouă.
- **Mă socoteam desăvârşit - *George R. Knight-*** Un studiu despre păcat şi mântuire. "Aceste două cuvinte ţin de esenţa a ceea ce este creştinismul, în centru **aflându-se problema** umană, iar apoi soluţia oferită de Dumnezeu.
Deşi este adevărat că aceste cuvinte sunt esenţiale în înţelegerea semnificaţiei creştinismului, este la fel de adevărat că ele au fost unele dintre cele mai neînţelese cuvinte din istoria bisericii. La fel au fost şi pentru mine. în felul acesta, m-am frustrat nu numai pe mine, dar şi pe cei din jurul meu.
Acest mic volum conţine ideile de bază ale modului în care înţeleg acum acest subiect. Fiecare capitol urmăreşte să vadă lucrurile dincolo de suprafaţă, pătrunzând în semnificaţia lor profundă şi a modului în care ele se manifestă în experienţa creştină de **zi** cu zi".
- **Până la capătul pământului** - ***Sebastian JIrţîrău*** - Această carte este o lecţie practică de filozofie creştină a vieţii. Ea descrie cu lux de amănunte demersul fiinţei umane sub atingerea călăuzitoare a lui Dumnezeu. Este un destin creştin, în cel mai frumos sens al cuvântului. Era normal ca el să nu fie decât misionar. Fiecare nou-născut în împărăţia Cerurilor este binecuvântat ca purtător de speranţă şi mântuire. Experienţa de viaţă prezentată în această carte dovedeşte cu prisosinţă acest adevăr.
- Un miracol al străzii - *Cheri Peters* - Să asculţi povestirea lui Cheri Peters înseamnă să fii schimbat pentru totdeauna. Să o întâlneşti personal pe Cheri înseamnă să întâlneşti un miracol de bună credinţă în carne şi oase. Să o cunoşti ca prieten personal este un privilegiu incredibil. Cheri spulberă ideea că ziua minunilor a trecut, sau ca lucrarea directă a lui Dumnezeu în

vieţile oamenilor a luat sfârşit de îndată ce toţi apostolii au încetat din viaţă. Când priveşti acest dinam înveşmântat cu o aură de albastru, stând pe podea cu picioarele încrucişate adresându-se unei audienţe formate din adolescenţi abuzaţi şi tulburaţi, fermecaţi de povestea vieţii ei, o poveste a salvării de pe stradă; sau când te uiţi la ea rostogol indu-se la vale pe un deal acoperit de iarbă, râzând cu voioşie copilărească, urmată de o grămadă de copii gălăgioşi care fac tumbe; sau să o urmăreşti la propria ei emisiune de televiziune smulgând mărturii sfâşietoare de la invitaţi şi implicându-se atât de mult în fiecare poveste dramatică încât uneori uită de amănunte precum pauzele pentru spoturile publicitare; sau pur şi simplu ţinând în mâinile tale această carte ştiind că a fost scrisă de cineva care la un moment dat abia era în stare să citească; numai atunci îţi poţi da seama că te uiţi la un Lazăr al timpurilor moderne. O Măria Magdalena a anilor 1990.0 femeie samariteancă a secolului XX, la fântână. O mărturie vie a copleşitoarei puteri de restaurare a lui Dumnezeu si a harului Său uimitor. De la vârsta de treisprezece ani si până la douăzeci şi trei de ani, Cheri Peters a trăit pe străzi. Abuzată sexual de tatăl ei, neiubită şi respinsă de către mama sa, a dus o existenţă aspră printre numeroasa populaţie urbană americană a celor lipsiţi de un adăpost. Aceasta este povestea ei - una pe care nu o vei uita curând.
Viaţa lui Cheri a fost crudă şi ea nu a făcut nici o încercare de a atenua părţile dureroase ale acestei naraţiuni. Nu este înfrumuseţată pentru cei pretenţioşi sau de dragul rafinamentului spiritual. Este o poveste adevărată despre cum este să găseşti scăpare din a fi o jucărie a diavolului şi a deveni o mireasă a lui Hristos. Ne arată cum Dumnezeu încă găseşte frumuseţe în cenuşă, şi cum dragostea Lui poate transforma firul unei vieţi frânte, în aur curat.

PENTRU COMENZI ŞI INFORMAŢII:
EDITURA ZAPPY'S Tel. 0244 - 334 775 e-mail: zappys@gmail.com